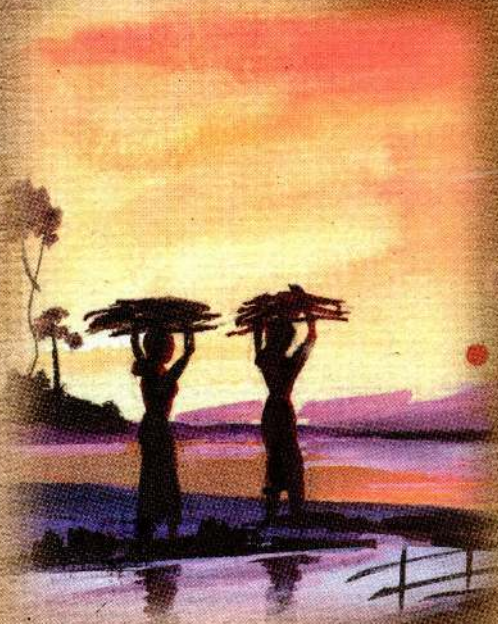

கொண்டு வந்த சீதனம்

முள்ளையமணி

கொண்டு வந்த சீதனம்

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

எழுதியவர்:

முல்லைமணி
வே. சுப்பிரமணியம்

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்
WRITERS MOTIVATION CENTRE
இல.64, கதிரகாமர் வீதி, அமீர்க்கழி
மட்டக்களப்பு, இலங்கை.
T.P: 065-2226658, 077-6041503

கொண்டு வந்த சீதனம்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

எழுதியவர்:

முல்லைமணி

வே.சுப்பிரமணியம் ©

வெளியீடு:

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்
(பிரியா பிரசுரம் - 26)

கிணை வெளியீடு:

பாடும்மீன் பதிப்பகம்
(அவுஸ்திரேலியா)

முதற்பதிப்பு:

வைகாசி 2005

ஓவியம்:

எம்.நவதரன்

அட்டை கணணி வடிவமைப்பு:

எம்.நிஸாந்தன்

கணணி அமைப்பு:

ஏ.எம். பறக்கத்துல்லாஹ் (கல்முனை)

அச்சுப்பதிப்பு:

ஏ.ஜே.

விலை: ரூபா 175.00

ISBN 955-8715-23-9

கிந்நூல்

கிலங்கை தேசிய நூல் அபிவிருத்திச் சபையின் அனுசரணையுடன் அச்சிடப்பட்டது. இதன் உள்ளடக்கக் கருத்துக்கள் சபையின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதுடன், கையெழுத்துப் பிரதி நிலையில் சபையால் திருத்தம் செய்யப்பட்டது என்பதனைக் கருத்திற் கொள்வதுடன் பதிப்புரிமை ஆரீசியருக்கே ஆகும்.

இணைவிவளியீடு

பாடும்மீன் பதப்பகம்

**01, PETRA COURT,
EPPING VIC 3076,
AUSTRALIA.**

அணிந்துரை தமிழ்மணி அகலாங்கங்கள்

இந்நூலாசிரியர் முல்லைமணி அவர்கள் தமிழ்கூறு நல்லுலகால் நன்கு அறியப்பட்ட மூத்த எழுத்தாளர்.

வே.சுப்பிரமணியம் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இவர் முல்லைத்தீவு கல்விப் பணிப்பாளராக கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.

தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் புலமை பெற்றவர். கலைமாணி சிறப்புப் பட்டம் பெற்றவர். BA (Hons) நிர்வாக சேவைப்பட்டம் பெற்று (SLEAS) உயர்பதவி வகித்தவர்.

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள முள்ளியவளையில் பிறந்து வளர்ந்த முதுபெரும் எழுத்தாளர்.

பண்டார வன்னியனை உலகிற்கு உரிய முறையில் அறிமுகஞ்செய்தவர். பண்டாரவன்னியன் என்ற இவரது நாடகம் 1964ல் இலங்கைக் கலைக் கழகத்தின் பரிசீனைப் பெற்றது. நான்கு பதிப்புக்களையும் கண்டது. உலகின் பல பாகங்களிலும் இன்னும் மேடையேற்றப்பட்டுக் கொண்டு வருகிறது.

இலங்கைக் கலாசார அமைச்சின் கலாபூஷணம் விருதையும் இந்து கலாசார அமைச்சின் தமிழ்மணி விருதையும் பெற்றவர்.

வடக்குக் கிழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை அமைச்சின் அதியுயர் விருதான ஆளுநர் விருதைப் பெற்றவர்.

தேசிய சாகித்திய மண்டல விருதை தனது அரசிகள் அழுவதில்லை என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிற்காகவும், வன்னியர் திலகம் என்ற கயிலை வன்னியன் பற்றிய

வரலாற்று நாவலுக்காகவும் இருதடவைகள் பெற்றவர்.

வடக்குக் கிழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை அமைச்சின் இலக்கிய நூற்பரிசை தனது வன்னியர் திலகம் என்ற வரலாற்று நாவலுக்காகவும் கமுகஞ்சோலை என்ற நாவலுக்காகவுமாக இரு தடவைகள் பெற்றவர்.

இவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பாக இந்நூல் வெளிவருகின்றது. இவர் அவ்வப்போது எழுதிய சிறுகதைகளில் 14 சிறுகதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து நூலாக்குகிறார்.

கொண்டுவந்த சீதனம். உதயங்களும் அஸ்தமனங்களும், மீண்டும் தொடங்கும், ஆச்சியின் பயணம், காதல்...காதல். காதல்..., பொட்டு, ஒரு தோட்டநிலம், கொடுக்கிற தெய்வம், கலியாணத்தின் கதை, ரியூசன் மாஸ்டர், வாரிசு, பார்மகளே பார், ஒரு பாலத்தின் கதை, அழுத்தங்கள் என்ற தலைப்புக்களில் கதைகள் அமைந்துள்ளன.

இவற்றில் உதயங்களும் அஸ்தமனங்களும், ஒரு தோட்ட நிலம், கொடுக்கிற தெய்வம், வாரிசு ஆகிய நான்கு கதைகளும் வர்க்க முரண்பாடு சம்பந்தமான கதைகள்.

ஆச்சியின் பயணம், பொட்டு ஆகிய இரு கதைகளும் எமது போர்க்காலத் துன்பங்களோடு சம்பந்தப்பட்ட யதார்த்தவாதக் கதைகள்.

கொண்டுவந்த சீதனம், ஒரு கலியாணத்தின் கதை, ரியூசன் மாஸ்டர் ஆகியவை தனிமனித உணர்வுகளோடு சமூகப் பிரச்சினைகளைச் சொல்ல முயல்பவை.

“பார்மகளே பார்” தாய்தந்தையர் தம் சுகத்திற்காகத் தமது பெண்பிள்ளைகளை உழைப்பித்து உண்ணும் கதை.

“அழுத்தங்கள்” நல்லாசிரியர் ஒருவர் சமூக சேவை

செய்வதனால் , பாதிக்கப்பட்ட மேல்தட்டுப் பெரியவர்களின் அரசியல் அழுத்தங்கள் மூலம் இடமாற்றம் பெறுதல்.

“மீண்டும் தொடங்கும்” என்ற கதை மகாகவியின் “மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு” என்ற தலைப்பின் பாதித் தலைப்பு. விவசாயக் குடும்பம் ஒன்று வெள்ளத்தால் பாதிப்புற்று அகதி முகாமில் தஞ்சமடைவதையும், அந்தக் குடும்பத்தலைவன் தற்கொலை செய்யச் சென்று மனமாற்ற மடைந்து திரும்புவதையும் காட்டுகிறது இக்கதை.

காதல்... காதல்.... காதல்..., அந்நியராட்சிக் காலத்தில் வெள்ளைக்காரர்களும் காப்பிலியர்களும் நடமாடிய முல்லைமாவட்டத்துச் சம்பவமொன்று கதையாக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு பாலத்தின் கதை. கனகராயன் ஆற்றுக்குக் குறுக்கே போடப்பட்ட பாலம் வெள்ளத்தால் சேதமடைந்ததை அடுத்து சிலிர்ப்பக் கட்டைகளை அடுக்கித்தற்காலிகமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது எப்போது அமைக்கப்பட்டது. ஏன் இன்னும் நிரந்தரபாலம் போடப்படவில்லை என்பதை ஒரு பத்திரிகை நிருபர் ஆராயும் கதை.

இந்நூலாசிரியர் தனது முதிர்ந்த எழுத்தாற்றலால் தனது கதைகளுக்கு உயிர் கொடுத்து பாத்திரங்களுக்கு உணர்வு கொடுத்து கதைகளைச் சலிப்பின்றி வாசிக்கக் கூடியவாறு எழுதியிருக்கிறார்.

தனது எழுத்துத்துறை அனுபவத்தையும், வாழ்க்கை அனுபவத்தையும் தனது கதைகளிலே துல்லியமாகக் காட்டியிருக்கிறார்.

இவர் கதைகளை நடாத்திச் செல்கின்றவிதம் மிகவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. “ஒரு கலியாணத்தின் கதை” என்ற கதையை, கலியாணம் முடிக்கச் சாட்டுக்கள் பல கூறும் நாகலிங்கம் என்பவரின் நண்பனாக மாறி கதாசிரியர்

கதையை அழகாக நகைச்சுவையோடு சமூக யதார்த்தத்தோடு சொல்கிறார்.

ஒரு பாலத்தின் கதையை பத்திரிகை நிருபராக ஆசிரியர் மாறி ஆவலைத்தூண்டும் வகையில் வளர்த்துச் செல்கிறார்.

ஏனைய கதைகளை வழமையான பாணியில் நகர்த்திச் சென்றாலும் தனது அனுபவ முத்திரையை ஆங்காங்கே பதிக்க அவர் தவறவில்லை.

முல்லைத்தீவு மாவட்டம் பற்றிய தகவல்களை எங்கெங்கே யெல்லாம் சொல்ல வாய்ப்பிருக்கின்றதோ அங்கங்கே யெல்லாம் விரிவாகச் சொல்லிச் செல்கிறார்.

கொண்டுவந்த சீதனம், உதயங்களும் அஸ்தமனங்களும், மீண்டும் தொடங்கும், காதல்.. காதல்.. காதல்.. ஆகிய கதைகளில் வன்னிப் பிரதேசம் பற்றியும் குறிப்பாக முல்லை மாவட்டம் பற்றியும் பலவாறாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

கொண்டுவந்த சீதனம் சிறுகதையில் சரித்திர விரிவுரையாளர் சோழராட்சிக்காலத் தடயங்களைத் தேடுவதும், தன் தாயோடு முத்தரையன் காட்டுக்குச் செல்வதும் என வரும் இடங்களில் வன்னியின் வரலாற்றை நூலாசியரும் தேடுகிறார். பாதைகளைக் காட்டுகிறார்.

“உதயங்களும் அஸ்தமனங்களும்.” சிறுகதையில் இலங்கை நாராயணன் அணைக்கட்டுப் பற்றியும் குளத்தின் அலைகளையில் நீர் ஏந்து பகுதிக்குள் (Catchment Area) விவசாயம் செய்வது பற்றியும் காட்டி வன்னிக் குளஞ்சார் விவசாயத்தைச் சொல்கிறார். இந்த அலைகரை விவசாயத்தால் பல பிரச்சினைகள் வருகின்றன. ஆசிரியர் அப்பிரச்சினைகளுக்குச் செல்லாமல் வேறு வழியில் செல்கிறார்.

“மீண்டும் தொடங்கும்” சிறுகதையில் தாள்க்கத்தி, அரிவு, உப்பட்டி, வக்கடை, வெட்டு, கட்டு, முகப்பொலி, கடனரிவு

வெட்டல் என வயலோடு சம்பந்தப்பட்ட சொற்களை அநாயாசமாகக் கையாளுகிறார்.

ஆச்சியின் பாலம் நவாலிக் குண்டு வீச்சையும் வவுனியா பாஸ்நடைமுறைக் கொடுமையையும் சித்தரிக்கின்றது. இது ஒரு வரலாற்றுப்பதிவு.

பொட்டு மிக அருமையான செய்தியொன்றைச் சொல்கிறது. வவுனியாவிற்கு வியாபாரத்திற்காகச் சென்ற கணவன் திரும்பிவரவில்லை. அவனுக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாது நெட்பானா நிறுவனத்திடம் வீடுவேய கிடுகுகேட்டு நிற்கிறாள் மனைவி வள்ளிக்கொடி.

போர்க்கால விதவைகள் என்பது நேரடியாக ஷெல் அடியாலோ பம்பர் குண்டு வீச்சாலோ துப்பாக்கிச் சூட்டாலோ கணவனைப் பறிகொடுத்தவர்கள் மட்டுமா?

போர்க்காலச் சூழ்நிலையால் பாதிக்கப்பட்டு இறந்து போனவர்களின் மனைவிமாரும் போர்க்கால விதவைகள்தான். மருத்துவ வசதியின்மை, போக்குவரத்து வசதியின்மை பொருளாதார வசதியின்மை முதலியவற்றால் இறந்தவர்களும் போர்க்காலச்சூழ்நிலையால் பாதிக்கப்பட்டு இறந்தவர்கள்தான். அவர்களின் மனைவிமார்கள் போர்க்கால விதவைகள்தான் என ஆசிரியர் வலியுறுத்துவது யாவரும் கருத்தில் எடுக்கத்தக்கது.

வாரிக் என்ற சிறுகதையில் செல்வி இறக்கும் தறுவாயில் தனது மகன் பாலமுரளி தனது கணவனான வல்லியனுக்குப் பிறக்கவில்லை என்று பெரிய கமக்காரன் மகன் முரளிக்குப் பிறந்த குழந்தை எனவும் சொல்லி விட்டு இறக்கிறாள்.

வர்க்க முரண்பாட்டோடு சம்பந்தப்பட்ட சிறுகதையை இவ்வகையில் இவ்வாசிரியர் ஏன் நகர்த்திச் செல்கிறார் என்பது புரியவில்லை.

இருப்பினும் கதை முடிவில் முரளியின் நண்பனான டாக்டர் அது பொய்யென்று நிரூபித்து அவள் வாக்கு மாறாட்டமாக அப்படிச் சொன்னாள் என்று கணவன் வல்லியனிடம் சொல்லி அவளை ஒழுக்கமானவளாக உறுதிப்படுத்துகிறார்.

தன்னைப்போல் தனது பிள்ளையும் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்துப் பிள்ளையாக இருக்கக்கூடாது என்ற அவளது நினைப்புமூலம் சமூக சாதிக்கொடுமையை உளவியல் மூலம் ஆசிரியர் விபரிக்க முயன்றாலும், பிள்ளைக்கு ஏன் முரளியின் பெயரோடு சம்பந்தப்படுத்தி பாலமுரளி என்று பெயர் வைத்தார்கள் என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது.

இந்நூலில் அடங்கியுள்ள 14 சிறுகதைகளும் படிப்பவர்களைக் கவரக்கூடியன. கைதேர்ந்த அனுபவம் மிக்க எழுத்தாளரால் எழுதப்பட்ட சலிப்பில்லாமல் வாசிக்கக் கூடியன. பல்வேறு தகவல்களையும் ஆசிரியரின் நீண்ட கால அனுபவங்களை வாசகர் பெறவும் காரணமாயிருப்பன.

படித்துப் பயன்பெறுக. நூலாசிரியர் இன்னும் பல நூல்களை ஆக்கி தமிழுக்கும் தமிழாக்கும் தமிழிலக்கியத்திற்கும் பணி செய்ய நீண்ட ஆயுளையும் ஆரோக்கியத்தையும் பெற வாழ்த்துகிறேன்.

அகலாங்கர்

90, திருநாவற்குளம்,
வவுனியா.

நுழைவாயில்.....

எனது ஐம்பது ஆண்டு கால இலக்கியப் பணியின் அறுவடையாக இதுவரை பன்னிரண்டு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளேன். எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி 1977ல் வெளிவந்தது. இதற்கும் எனது ஏனைய நூல்களுக்கும் இலங்கையிலும் கடல்கடந்த நாடுகளிலும் வாழும் வாசகர்கள் கொடுத்த பேராதரவினைக் “கொண்டுவந்த சீதனம்” என்னும் இந்தத் தொகுப்பிற்கும் தருவார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கை. இது 1980-2003 காலப்பகுதியில் யான் எழுதிய கதைகளில் தேர்ந்தெடுத்த பதினாண்டு கதைகளின் தொகுப்பாகும்.

சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வடிவம் பற்றி ஆய்வாளர்கள் காலத்துக்குக் காலம் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

“சிறுகதை, கைத்தொழில் நாகரீகத்தினால் நவீனப்பட்டுவரும் சமுதாயத்துக்குரிய இலக்கிய வடிவமாகும்.”

சி.மௌனகுரு, மௌனகுரு சித்திரலேகா, எம்.ஏ.நு.மான் “சமுதாய அமைப்பிலும் மனித உறவிலும் மாற்றங்கள் தோன்றி வளர்ந்து வரும் காலகட்டத்தில் வாழும் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களின் உணர்வினைத் தாக்குவது புதிய சூழ்நிலையில் தோன்றும் மனித இன்னல். இதுவே சிறுகதையின் கருவாக அமையும்.

“குறிப்பிட்ட ஒரு சம்பவத்தில் (நிகழ்ச்சியில்) மனித மனம் படும் பாட்டை அல்லது பாத்திரம் இயங்குகின்ற முறைமையைக் குறிப்பது சிறுகதை.”

சிறுகதையின் உரைநடை, கவிதைக் குரிய கெம்பீரியத்துடனும் நுண்ணுணர்வுடனும் தொழிற்பட வேண்டும்.” -கா. சீவதம்பி-

இவற்றையெல்லாம் மனத்தில் கொண்டுதான் கதைகளைப் படைத்தேன் என்று சொல்லமுடியாது.

எனது சூழலில் நிகழும் சம்பவங்கள் எனது உணர்வுகளைத் தாக்குகின்றன. இந்த உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுதான் எனது கதைகள்.

இரண்டாவது உலகமகா யுத்தச் சூழ்நிலையில் இருந்து தற்போதைய போர்ச் சூழ்நிலைவரை ஏற்பட்டுவரும் மனித இன்னல்களை எனது கதைகளில் உணர முடியும். எல்லாக் கதைகளிலுமே பரந்த மனித நேயம் வலியுறுத்தப்படுவதனை வாசகர்கள் கண்டு கொள்ளலாம். ஆதிக்க சக்தியின் பிடியில் அகப்பட்டு அல்லற்படும் ஏழைத் தொழிலாளர்கள் அதிலிருந்து விடுபட முயலும்போது அது திட்டமிட்டுச் சிதைக்கப்படுவது, குடும்ப உறவுகளில் ஏற்படும் பிரச்சினைகள், காதல், கலியாணம் தொடர்பான இளவட்டங்களின் மனப்பாங்குகள் நிலத்தில் தனது கால்களை நன்றாகப் பதிய ஊன்றியிருக்கும் விவசாயி இயற்கையால் விவசாயத்தில் பேரழிவைச் சந்தித்த பின்னும் மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு. பிரதான பாதையில் உடையும் நிலையிலுள்ள பலகைப் பாலம் திருத்தப்படாமக்குரிய கற்பனைக் கதைகள், அரசியல் சூழ்நிலை. இன்றைய நிலையில் ரியூசன் வகுப்புக்களின் வகிபாகம் சமூகசேவையில் ஈடுபட்டதால் “பெரியமனிதர்களின்” பகைமையைச் சம்பாதித்த நல்லாசிரியரின் பரிதாப நிலை முதலிய பல்வேறு அம்சங்களை எனது கதைகளில் தரிசிக்கலாம்.

இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டுள்ள வவுனியாவின் இலக்கிய விசையாகத் திகழும் கவிஞர் தமிழ்மணி அகலாங்கன் மனமுவந்து அணிந்துரை தந்துள்ளார்.

ஏற்கனவே எனது இரண்டு நூல்களை வெளியிட்டுதவிய எழுத்தாளர் ஊக்குவிக்கு மையப் பிரியாப் பிரசுர மேலாளரும், பிரபல எழுத்தாளருமான திரு ஓ.கே.குணநாதன் அவர்கள் இந்த நூலையும் வெளியிட்டு உதவியுள்ளார். அவரது கடும் உழைப்பும் சிரத்தையுமே இத்தொகுதி வெளிவரக் காரணமாய் அமைகின்றன. இதன் இணை வெளியீடு தம்பி ச. ஸ்ரீகந்தராசாவினால் அவுஸ்திரேலியாவில் பாடும்மீன் பதிப்பகத்தினால் வெளியிடப்படுவது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

இவர்கள் அனைவரும் எனது நன்றிக்குரியவர்கள்.

முல்லைமணி

4, காளிகோவில் வீதி,
சூமாங்குளம்,
வவுனியா.

பதிப்புரை

இது எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் 26வது நூல் வெளியீடாக வருகிறது.

ஏலவே, மூத்த எழுத்தாளர் முல்லைமணி அவர்களின் வன்னியியற் சிந்தனை, மழைக்கோலம் ஆகிய இரண்டு நூல்களை வெளியிட்டிருந்தது. அதனைத் தொடர்ந்துவரும் முன்றாவது நூல் இது. “கொண்டுவந்த சீதனம்”

முல்லைமணியினால் 1980-2003ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் அவ்வப்போது எழுதிய 14 சிறுகதைகள் இதில் அடங்கியிருக்கின்றன.

இந்நூலினூடாக வன்னிப் பெருநில வாசனையை உணரலாம்.

இந்த நூலை வெளியிடுவதினால் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன். ஒரு எழுத்தாளனாக இருப்பதனை விட ஒரு மூத்த எழுத்தாளனுக்கு உதவியிருக்கின்றோமே என்ற திருப்தி மனதில் நிலைக்கின்றது.

முல்லைமணி அவர்கள் இன்னும் பல நூல்களை எழுத வேண்டும். அவற்றையெல்லாம் இம் மையத்தினூடாக நூல் வடிவில் அழியாச் சொத்தாக்க வேண்டும் என்பதே என் அவா!

இந்த நூலை அவுஸ்திரேலியாவில் பாடும்மீன் பதிப்பகத்தினூடாக ஸ்ரீ அண்ணா (சு.ஸ்ரீகந்தராசா) இணை வெளியீடாக வெளியிட வந்திருப்பதில் மகிழ்ச்சி.

மீண்டும் இன்னுமொரு நூலில் சந்திப்போம்.

பிரியமுடன்

ஓ.கே. குணநாதன்,

மேலாளர்

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்

ஆசிரியரின் நூல்கள்.

1. பண்டாரவன்னியன் (வரலாற்று நாடகம்)
முதற்பதிப்பு 1970 இரண்டாம் பதிப்பு 1972
மூன்றாம் பதிப்பு 1999 நான்காம் பதிப்பு 2000
2. அரசிகள் அழுவதில்லை (சிறுகதைத்தொகுதி) 1977
3. மல்லிகைவனம் (சமூக நாவல்) 1985
4. ஒட்டுகட்டான் தான் தோன்றி ஈஸ்வரர் பாமாலை 1976
5. நெடுங்கேணி வில்வையடிப்பிள்ளையார் பாமாலை 1977
6. காவத்தை நீலகாமம் முத்துமாரியம்மன்திருவூஞ்சல் 1978
7. தமிழ் மொழிப் பயிற்சி 1975
8. வன்னியர் திலகம் (வரலாற்று நாவல்) 1998
9. இலக்கியப்பார்வை (கட்டுரைத் தொகுப்பு) 1999
10. கமுகஞ்சோலை (பாரம்பரிய வரலாற்று நாவல்) 2000
11. வன்னியியற் சிந்தனை (கட்டுரைத்தொகுப்பு) 2000
12. மழைக்கோலம் (சமூக நாவல்) 2003
13. கொண்டுவந்த சீதனம் (சிறுகதைத்தொகுப்பு) 2005

1

கொண்டு வந்த சீதனம்

பஸ்நிலையத்தில் வரிசையில் நிற்பது என்னவோபோல் இருந்தது மங்களம் அம்மையாருக்கு. அவளைப் பொறுத்த வரையில் புதியதொரு அனுபவம் இது. முத்தரையன் கட்டிற்குச் செல்லவேண்டும். அவரின் மகன் செந்தில் நாதனும் நிற்கின்றான். இருவரும் காரில் போகத்தான் திட்டமிட்டிருந்தனர். சாரதிக்குச் சுகவீனம். வாடகைக்கார் பிடித்திருக்கலாம் செந்தில் அதை விரும்பவில்லை. வருவோர் போவோர் எல்லோரும் மிருகக்காட்சிச் சாலையில் நாதனமான மிருகம் ஒன்றைப் பார்ப்பதுபோல அவளைப் பார்க்கின்றனர்.

பஸ் வந்து சேர்கிறது. முண்டியடித்துக்கொண்டு கியூவிற்கு வெளியே நின்ற பலர் ஏறிவிடுகின்றனர். செந்தில்நாதன் நெரிபட்டு இடிபட்டு ஏறி தாய்க்கு ஒரு சீற பிடித்துவிடுகின்றான். செந்திலுக்கு வெளவால் டிக்கத்தான்! அதற்காக அவன் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இப்படி எத்தனைதரம் பயணித்திருப்பான் அவன்.

“கிளிநொச்சிக்கு இஞ்சாலை போறவை ஒருவரும் ஏறவேண்டாம்” எனப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டே நடத்துநர் பஸ்ஸினுள் பிரவேசிக்கிறார்.

காலை 6.15க்குப் புறப்பட வேண்டியது ஆறரையாகியும் அசைவதாய்க் காணோம். ரிக்கட் கொடுபட்டுவிட்டது. “முன்னுக்கு

போங்கோ பச்சைச் சட்டை போட்ட தம்பி உன்னத்தான். உனக்குக் காதுகேட்கிறேல்லையா. பெரியவர் பெரியவர் கொஞ்சம் தள்ளி நில்லுங்கோ. நீங்கள் மாத்திரம் போனால் போதுமா. கீழே எவ்வளவு சனம் நிற்கிறது. ஆச்சி வயது போன நேரத்திலை” எல்லோருடைய முன்னேற்றத்திலும் நடத்துநர் அக்கறை காட்டுகிறார் சாரதியைத்தான் இன்னும் காணோம்.

மங்களத்துக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக இருக்கிறது. கிழங்கு அடுக்குவது போல நெருக்கி நெருக்கி அடைக்கிறார் நடத்துநர். போதாததற்கு முட்டை முடிச்சுக்கள், அலுமினிய, பிளாஸ்டிக் பாத்திரங்கள் இப்படி எத்தனையோ வகையறாக்கள். ஒரே புழுக்கம், வியர்வை நெடி, குழந்தைகளின் அழகை. சாரதியார் ஏறுகிறார். கெம்பீரமாக ஆசனத்தில் ஆரோகணிக்கிறார். பஸ் புறப்படுகிறது.

செந்தில், தங்கவேல் - மங்களம் தம்பதிகளின் ஏகபுதல்வன்; செல்வத்துக்குக் குறைவில்லை; ஏகப்பட்ட சொத்து. எடுத்ததற்கெல்லாம் எடுபிடி ஆட்கள். செந்திலின் விசித்திரமான போக்குத்தான் அம்மையாருக்குக் கவலையளிக்கிறது.

படிப்பில் படுசுட்டியான செந்தில் க.பொ.த.உயர்தர விஞ்ஞானப் பிரிவில் சேர்ந்து படிக்கும் தகுதியைப் பெற்றிருந்தான். தனது மகன் டொக்டராக வர வேண்டும் என்று அம்மையார் கனவு கண்டார். செந்தில் அந்தக் கனவையெல்லாம் சிதறடித்து விட்டுக் கலைப்பிரிவில் சேர்ந்துவிடுகிறான்.

எட்டாம் வகுப்புப் படிக்கும் போது வரலாற்று ஆசிரியர் வடிவேலு கூறினார்: “எங்கள் நாட்டு வரலாறு முழுமையாக ஆராயப்பட வேண்டும். கெட்டிக்காரர் எல்லாம் டொக்டருக்கும் இஞ்சினியருக்கும் படிக்கின்றனர். மட்டமான மதிபடைச்சவர்கள்தான் வரலாறு படிக்கின்றனர்” இவர்களால் எப்படி ஆய்வு நடத்த முடியும்?

இதை அவர் வகுப்பில்தான் சொன்னார். செந்தில்மட்டும் தான் இதை உடும்புப் பிடியாகப் பிடிக்க வேண்டுமா? பெற்றோர் எவ்வளவு சொல்லியும் அவன் செவிசாய்க்கவில்லை.

பஸ் கொடிகாமத்தில் நிற்கிறது. இரண்டொருபேர் ஏறுகின்றனர். மேலும் பல மூடைகள் ஏற்றப்படுகின்றன. “ஏன்தான் இதில்

ஏறினம்” மங்களம் அலுத்துக் கொண்கிறார். நடத்துநர் மணியடிக்கிறார். பஸ்தான் ஸ்ராட் ஆக மறுக்கிறது. ஏதோ கோளாறு போல இருக்கிறது. இண்டைக்குப் பிரயாணம் செய்தபாடுதான். செந்திலைத் திட்டவேண்டும் போலிருந்தது தாய்க்கு.

“நாலைஞ்சுபேர் இறங்கி பஸ்ஸை ஒருக்கால் தள்ளிவிடுங்கோ” சாரதியின் வேண்டுகோளை ஏற்றுத் தள்ளுகின்றனர். பஸ் முக்கி முனகிப் புறப்படுகிறது.

செந்தில் பல்கலைக் கழகத்தில் கலைப்பிரிவுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது விஞ்ஞானப் பிரிவு மாணவர்கள் அவனைக் கேலியும் கிண்டலும் செய்தனர். ஏதோ தாங்கள் அணுப்பரிசோதனை செய்யப்போகும் விஞ்ஞானிகள் என்றும் இவன் பழங்கதைகளைப் படிக்கப்போகின்றவன் என்றும் அவர்கள் எண்ணியிருக்க வேண்டும். கலைப்பிரிவுப் பேராசிரியர்கள்கூட மந்தபுத்தியுடையவர்கள்தான் ஆட்ஸ் படிக்க வருகின்றார்கள் என்று கருதுகின்றனர். இந்த அபிப்பிராயத்தை மறுபரிசீலனை செய்யக்கூடிய முறையில் செந்தில் செயற்பட்டான். அவன் தன் பாடங்களில் சிறப்பாக வரலாற்றுப் பாடத்தில் காட்டிய அசாதாரண திறமையைக் கண்டு பேராசிரியர்களே மூக்கின்மேல் கை வைக்கின்றனர்.

அவன் கட்டுப்பெட்டித்தனத்தைக் கண்டு சக மாணவர்கள் பரிகசித்தனர். அவனுக்கு நண்பர்களே இல்லையென்று சொல்லிவிடலாம். தான் உண்டு தன் படிப்பு உண்டு என இருந்து விடுவான். தப்பித் தவறிச் சகமாணவர்கள் அவனுடன் உரையாடச் சென்றால் இரண்டொரு வார்த்தைகளுடன் நிறுத்திவிடுவான். அவன் பேச்சும் “சப்” என்றிருக்கும். ஏனைய மாணவர்களைப்போல் மாணவிகளுடன் “சல்” அடிக்கும் வழக்கமும் அவனிடமில்லை. செந்தில் ஒரு “புத்தகப்பூச்சி” இதுதான் மாணவர்களது கணிப்பு.

பல்கலைக்கழகப் பேரழகி எனப் பெயர்பெற்ற பிரபா என அழைக்கப்படும் பிரபாவதியும் அவன் வகுப்பிலேயே படித்தாள்.

எத்தனையோ எஞ்சினியறிங் மெடிக்கல் மாணவர்கள்கூட அவளை சுற்றிச் சுழல்வதுண்டு. அவள் வாயிலிருந்து ஒரு சொல் பிறந்து விட்டால் அவர்கள் காதிலே தேன்வந்து பாயும்; அவளின் மோகனப்புன்னகையால் கிறங்கியவர்கள் அநந்தம். எல்லோருடனும் கலகலப்பாகப் பழகுவாள். ஒவ்வொரு சமயம்

யாரோ ஒருவரைக் காதலிப்பது போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்துவாள். ஆனால், எவருடனும் பிடிபடாமல் தப்பிக் கொள்வாள்.

கடுந்தவம் செய்யும் முனிவரைப் போலக் காட்சியளிக்கும் செந்திலுக்கு இந்தப் பிரபாவின் செளந்தரியத்தைப் பருகும் பக்குவம் எங்கே ஏற்பட்டது? இவன் தவத்தைக் குலைக்கவோ அன்றிப் பிரபாவின் கர்வத்தை அடக்கவோ பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் சிறியதொரு திட்டம் தீட்டினர். சங்கர் இக்கோஷ்டிக்குத் தலைமை வகித்தான்.

“பிரபா, உன்னால் செந்திலுடன் ரெண்டு நிமிஷம் பேசமுடியுமா? என்ன பந்தயம்? சங்கர் சவால் விட்டான்.

பிரபாவுக்கு அந்தச் சவாலை ஏற்கவேண்டும் போலத் தோன்றியது.

“செந்தில் என்ன அப்படிப் பெரிய முனிவரா? அதையுந்தான் பார்ப்போமே சரி என்ன பந்தயம்” மந்தகாசச் சிரிப்பை உதிர்த்தபடியே கேட்டாள் அவள்.

“உனக்கும் தோழியருக்கும் ஐஸ்கிரீம் ரீட்”

“சரி”

“எப்பொழுது”

“ஒரு வாரம் அவகாசம் வேணும்”

பிரபா, செந்திலைச் சந்திக்கப் பலமுறை முயற்சித்தாள். விரிவுரை மண்டபத்தில் அவன் பெரும்பாலும் முதலாம் அல்லது இரண்டாம் வரிசையில்தான் இருப்பான். விரிவுரை முடிந்ததும் அவசரமாக வெளியேறி நூல் நிலையத்துக்குச் சென்று புத்தகக் குவியலுள் மூழ்கிவிடுவான். சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்த முயன்றும் தோல்விதான். செந்திலின் கால்களில் சில்லுப் பூட்டியிருக்கிறதோ? தூரத்தில் சென்றவனை அணுக முனைந்தும் முடியவில்லை. அடுத்தநாள் ஒருவாறு நேருக்குநேர் சந்தித்து விட்டாள். வழக்கமான சிரிப்பை உதிர்த்தாள் அவள். சம்பா அரிசியைச் சிதறிவிட்டது போல இருந்தது அது. ஆனால் அவனோ நிமிர்ந்தும் பார்க்கவில்லை. கிட்டப் போய் தேனைக் குழைத்த மொழியில் அழைத்தாள். முகத்தில் எந்தவிதமான உணர்ச்சியும் இல்லை.

“என்ன?” அசுவாரஸ்யமாக இருந்தது அவன் கேள்வி.

“உங்களோடு கொஞ்சம் பேசவேணும்” குயிலின் இனிமையில் குழைகிறாள்.

“இப்ப நேரமில்லை” வெடுக்கெனக்கூறிவிட்டு அவசரமாகச் சைக்கிள் பெடலை மிதிக்கிறான்.

இந்த நிகழ்ச்சியை அவதானித்த சங்கர் குழுவினரின் கேலிச் சிரிப்பு பல்கலைக் கழகத்தையே அதிரவைக்கிறது. ஆத்திரம் அவமானம் கோபம் என்னும் உணர்ச்சிகள் பிரபாவை ஆட்கொள்ளக் குனிந்த தலையுடன் நடக்கிறாள் அவள்” இப்பிடயும் ஒருவனா? அவள் வாய் முணுமுணுக்கிறது.

பஸ் முறிகண்டியை அடைகிறது. “கெதியாய்க் கும்பிட்டிட்டு வாங்கோ பத்து நிமிஷந்தான் பஸ் நிற்கும்.

பிரயாணிகள் முண்டியடித்துக் கொண்டு இறங்குகின்றனர்.

“கர்ப்பூரம் தேங்காய் வாங்கம்மா”

“கால் கழுவத் தண்ணியிருக்கு” இத்தியாதி கூச்சலுக்கு மத்தியில் மங்களமும் மைந்தனும் இறங்குகின்றனர். முறிகண்டியானுக்குத் தேங்காய் அடித்துக் கர்ப்பூரம் கொளுத்திக் கும்பிட்டிவிட்டு பஸ்ஸில் ஏறுகிறார் மங்களம் அம்மையார். கடலைச் சுருளொன்றைத் தாயிடம் கொடுக்கிறான் செந்தில்.

“எல்லாரும் வந்தாச்சோ ஹோணை அடிச்சுவிடு; இந்தச் சீற்றிலை இருந்தவரைக் காணெல்லை. இன்னும் தேத்தண்ணி குடிச்சு முடியெல்லைப்போல அவர் முறிகண்டியிலை நிக்கட்டும்.”

சாலையின் இரு மருங்கும் அடர்த்தியான காடு. மங்களத்துக்கு என்னவோ போல் இருக்கிறது. தன்மைந்தனைப் பார்க்கிறாள். அவன் வரலாற்றுப்பாடத்தைச் சிறப்புப்பாடமாக எடுத்து பீ.ஏ. இயில் முதல் வகுப்பில் முதல் மாணவனாகத் தேறியவன். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர். அவனது கட்டுப்பெட்டித்தனம் இன்னும் மாறவில்லை. ஆராய்ச்சி ஆராய்ச்சி எந்த நேரமும் இதுதான் சிந்தனை செயல் எல்லாம். சோழப்

பேரரசர்கள் ஈழத்தை ஆண்ட காலப்பகுதியை யொட்டியது அவனது ஆய்வு. பொலநறுவையில் தமது இராசதானியை அமைத்துக் கொண்ட சோழப் பெருமன்னன் வட இலங்கையை எப்படி தம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்து ஆட்சி புரிந்தான். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இடம் பெற்ற அகழ்வாராட்சியில் இவ்வினாவிற்கான விடை கிடைக்கவில்லை. சோழச்சிற்றரசன் ஒருவனோ. இராசப் பிரதிநிதி ஒருவனோ வடபகுதியில் தங்கியிருந்து 'ஆட்சி செய்ததற்குரிய தடயங்கள் எதுவும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை!

வவுனியா முல்லைத்தீவு பகுதிகளில் ஒரு வேளை கிடைக்கலாம் அல்லவா எனக்கருதிய செந்தில் விடுமுறை நாட்கள் முழுவதுமே சிறுத்தையும் கரடியும் உறையும் பயங்கரமான காட்டினுள்ளே சென்று தொல் பொருள் களையும் கல்வெட்டுக்களையும் ஆய்வு செய்வதில் ஈடுபட்டான்.

அவனது அறை முழுவதும் ஒரே குப்பையாக இருக்கிறது. பழைய கற்கள், மட்பாண்டங்கள், ஒட்டுத் துண்டுகள், கல்வெட்டுக்களின் மைப்பிரதிகள் எல்லாம் தாறுமாறாகக் கிடக்கும்.

செந்தில் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகக் கடமை யாற்றுவது தங்கவேல் தம்பதிகளுக்குப் பெருமைதான். ஆனால் அவன் போக்குத்தான் அவர்களுக்குக் கவலையளிக்கிறது. உடல் அலுக்காமல் சுகமாக வாழ்வசதி இருக்கிறது. இட்ட பணியைச் செய்ய வேலையாட்கள், பரம்பரைச் சொத்துக்களால் வரும் வருமானம், கைநிறையச் சம்பளம். இத்தனை இருந்தும் அனுபவிக்க வேண்டிய வயதில் அனுபவிக்காமல் துறவியைப் போலத் திரிகிறான். காலாகாலத்தில் ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவர்களுக்கு.

செந்திலோடு விரிவுரையாளனாக இருப்பவன் சங்கர். பதினைஞ்சு லட்சம் சீதனம் சுண்டிக்குளியில் பெரியதொருவீடு கார் இப்படியெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு திருமணம் செய்திருக்கிறான். இப்படியோ இதற்குமேலோ கொடுப்பதற்குப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பலர் முன்வந்த போதும் செந்தில்தான் இணங்க வில்லையே. உலகத்தோடு ஒட்டிவாழத் தெரியாமல் எவருடனும் கலகலப்பாகப் பேசத் தெரியாமல் உம்மாண்டியாக இருக்கிறானே என்ற கவலை வேறு.

தந்தை தங்கவேல் அரசாங்கத்தில் வகித்த உயர்

பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுக் கொடுத்த பென்சன் எடுக்கிறார். கடைசிக் காலத்தில் பாரிசுவாதம் வந்து அவரை முடக்கிவிட்டது. தான் கண்மூட முன்னர் தன்னுடைய பெரியவீட்டிலே மருமகள் ஒருத்தி உலாவ வேண்டும் பேரப்பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொஞ்ச வேண்டும் என்ற ஆசை அவருக்கு. இத்தனை ஆசைகளையும் தவிடு பொடியாக்கிக் கொண்டு மௌனசாமியாய் இருக்கிறான் செந்தில்.

மங்களம் அம்மையாரின் சகோதரன் மகள் மாமிமீது உயிரையே வைத்திருக்கிறாள். படித்தபெண். அழகுக்கும், காலத்துக்கேற்ற நடையுடை பாவனைக்கும் குறைவில்லை. கலகலப்பாகப்பேசி எவரையும் வசீகரித்துவிடுவாள். அவள்கூட இந்த வீட்டிலே உலாவிய போதும் செந்தில் ஏறெடுத்தும் பார்க்கிறானில்லை.

இவளைத் தன் மகன் திருமணம் செய்து உறவைப் பலப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஆலோசனை சொல்லிப் பார்த்தாள் மங்களம்.

அவன் உறுதியாகக் கூறிவிட்டான் “எனது அறிவையும் ஆற்றலையும் பயன்படுத்திப் பிறந்த பொன்னாட்டுக்கு ஆற்ற வேண்டிய எத்தனையோ வேலை இருக்கு. என்னைக் குளப்பாதை. கலியாணமே வேண்டாம் எனக்கு.”

இப்படியான தன்மைந்தனை என்ன செய்வது? இவன் மனம் மாறி யாரையாவது திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டாத தெய்வம் எல்லாவற்றையும் வேண்டிக் கொண்டாள் அவள்.

சித்திரை விடுமுறையில் முத்தரையன்கட்டுக் காட்டினுள் தன் ஆராய்ச்சிக்கான மூலாதாரத்தைத் தேடிச் சென்றான் செந்தில். அங்குதான் கிடைத்தற்கரிய பெருவிருந்தொன்று கிடைத்தது அவனுக்கு. அழிந்துபட்ட நிலையிலே இராசதானி கோட்டை மதில் அகழி என்பவற்றைப் பார்த்தபோது சோழர் ஆட்சியின் சின்னங்கள் போல் தென்பட்டன. இவற்றை ஆழமாக ஆராய வேண்டும்.

வெளியில் நடந்து சென்ற களைப்பு பசி என்பன செந்தில் நாதனை வாட்டியெடுத்தன. கொண்டு சென்ற பாண்துண்டை உண்ணலாம் என்றால் தண்ணீர் இல்லை. பக்கத்திலேயிருந்த மிளகாய்த் தோட்டத்துக்குச் சென்றான் அவன். அங்கே ஒரு சிறிய

குடிசை. மண்ணால் அமைக்கப்பட்ட சுவர். சாணத்தினால் மெழுகப் பட்ட திண்ணைகள். இந்த ஓலைக் குடிசை இதம்தரும் நிழலாக இருந்தது. கால்முகம் கழுவக் கிணற்றடிக்கு சென்றான் அவன்.

கிணற்றடியில் துணி துவைப்பதற்கு உபயோகிக்கும் கல்லொன்று இருந்தது. இந்தக் கல்லைக் கண்டவுடன் துள்ளிக் குதித்தான் செந்தில். சுவஸ்தி ஸ்ரீ சோழ இலங்கேஸ்வர தேவர்க்கு யாண்டு.... என்று தொடங்கும் கல்வெட்டு ஒன்று அதில் இருந்தது. அதன் மைப்பிரதியை எடுக்க முனைந்தான் செந்தில்.

“உனக்கு அறிவிருக்கா? சீலை தோய்க்கிற கல்லை மைபூசிப் பழுதாக்கிறாய். யாரையா நீ...” ஆவேசம் வந்தவள் போல் கத்தினாள் யுவதி ஒருத்தி. நிமிர்ந்து பார்த்தான் செந்தில். அவளின் துடுக்குப் பேச்சும் கோபப் பார்வையும் அவன் கண்களுக்கு அழகாய்த்தான் தெரிந்தன.

“கோவியாதையுங்கோ; இது என்றை ஆராய்ச்சிக்குத் தேவை அதுதான்....”

“ஆராட்சியும் மண்ணாங்கட்டியும் அதுக்கு என்றை சீலை தோய்க்கும் கல்லுத்தான் வாச்சுதோ? காட்டுக்குள்ளே போனால் எத்தினையோ கல்லைப் பாக்கலாம். இதில் மாத்திரம் கைவையாதே. வைச்சால் எனக்குக் கெட்ட கோபம் வரும் ம.. சொல்லிப்போட்டன்”.

மகள் மங்கை போட்ட சத்தத்துக்கு தாய் மீனாட்சி வந்துவிட்டாள்.

“என்ன பிள்ளை சத்தம் போடுகிறாய்”

“இஞ்சை பாருங்கோ அம்மா நாங்கள் சீலை தோய்க்கும் கல்லிலை மைபோட்டுப் பழுதாக்கினதை.”

“தம்பி, ஏன் உனக்கு இந்தவேலை? கல்லை ஒண்டும் செய்யாதே”

என்ன சொல்லியும் இவர்களுக்கு விளக்கமுடியாது என்று கண்ட செந்தில் தன் முயற்சியைக் கைவிட்டான்.

“ஆச்சி தயவு செய்து மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ. கொஞ்சம் தண்ணீர் தாருங்கோ சாப்பிடப்போறன்.”

தனக்கு ஏற்பட்ட வெற்றிக் களிப்பில் ஒரு ஏளனப் பார்வையை வீசிவிட்டுச் சீலை துவைக்க முனைந்தாள் மங்கை.

அந்தப் பார்வை செந்தில் நாதனை கிறங்க வைத்தது. அவள் கசங்கிப் போன வொயில் சாரியையும் அழுக்கேறிய பிளவுசையும் மீறி அவள் அங்கங்களின் பூரிப்பும் செளந்தரியமும் செந்திலின் உள்ளத்தைக் கிள்ளியிருக்க வேண்டும். முதன் முறையாக ஒரு பெண்ணின் வசீகரத்தில் லயிப்பை ஏற்படுத்திய புதிய அனுபவம் அவனுக்கு.

“தம்பி உந்தத் திண்ணையிலை இருந்து சாப்பிடுங்கோ. தங்கச்சி ஒரு செம்பிலை தண்ணீர் எடுத்துக்குடு; நல்லாய்க் களைச்சுப் போச்சது”

மீண்டும் ஒரு முறைப்புடன் புள்ளிமான் கன்றைப் போல் துள்ளிச் சென்ற அவள் செம்பில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். தண்ணீர் கொடுக்கும் போது அவள் முகத்தில் கடுமை சற்றுக் குறைவாகத்தான் இருந்தது. செந்தில் செம்பைக் கையில் வாங்கிய போது மங்கை களுக்கென்று சிரித்து விட்டாள். சிரிக்கும்போது கன்னத்திலே விழுந்த குழி அவளுக்குப் பிரத்தியேக சோபையைத் தந்தது.

இதுவரை காலமும் உயிரற்ற புராதனப் பொருட்களையே ஆராய்ந்து அவற்றின்மீது தன் ரசனையைச் செலுத்திய செந்திலுக்கு? உணர் முடிந்தது. ஒரு கணந்தான் மீண்டும் அவன் சிந்தனை அந்தக் கல்வெட்டின்மேல் படர்ந்தது. அந்தக் கல்வெட்டைச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ள அவன் எடுத்த முயற்சிகளை எல்லாம் அந்த வெகுளிப் பெண் சிதறடித்து விட்டாளே.

பஸ் மாங்குளத்தில் நிற்கிறது.

“இன்னும் எவளவு தூரம் போகவேணும்”

“கனக்க இல்லை அம்மா இன்னும் பதினைஞ்சு பதினாறு மைல் தான்”

“போயும் போயும் இந்தக் காட்டுக்குள்ளே ஏன்தான் அந்தச்சனம் சீவிக்குதோ” மங்களம் முணுமுணுக்கிறாள்.

ஒரு வயதானவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். “இந்த முறை முப்பதினாயிரத்துக்கு மிளகாய் வித்தன். வெங்காயம் ஒரு பத்துக்கு”

“எங்கையப்பு தோட்டம்?”

“முத்தரையன் கட்டிலைதான்”

“முத்திரையன் கட்டிலையே அப்பு இருக்கிறியள்?” செந்தில் கேட்கிறான்.

“நான் குடியிருக்கிறது யாப்பாணத்தில; இந்தக் காட்டுக்குள்ளையும் இருந்து சீவிக்கிலாமே?”

“ஏன் அப்பு?”

“இஞ்சை மலேரியா நுளம்பு”

வயோதிபரின் கூற்றை ஆமோதிப்பதுபோல் மங்களம் தலையாட்டுகின்றான் “என்றை தலையெழுத்து இப்பிடயாப் போச்சு, இந்தக் காட்டுக்கை வருவெண்டு நினைச்சனானோ?” என மனத்தில் தோன்றியதை மங்களம் வெளியிடவில்லை. பஸ் முல்லைத்தீவு நோட்டுக்குத் திரும்புகிறது.

முத்தரையன் கட்டு ஆராட்சியைத் தொடர்ந்து நடத்தினான் செந்தில். என்ன முயன்றும் கிணற்றடிக் கல்வெட்டின் மைப்பிரதியை எடுக்க முடியவில்லை. என்றாலும் இதுவரை காலமும் பெறாத புதிய அனுபவம் செந்திலுக்குக் கிடைக்கத்தான் செய்தது. மங்கையின் கள்ளம் கபடமில்லாத வெகுளித்தனம் அவளுக்கு நன்றாகப் பிடித்துவிட்டது. ஒருநாள் அவன் மங்கையைக் கேட்டான்.

“இந்தக் கல் உன்னை அப்புவின்றைதானே?”

“இல்லை; என்றை”

“நீ இந்த வீட்டைவிட்டுப் போகேக்கை கல்லையும் கொண்டு போவியோ?”

“நான் ஏன் போறன்?”

“கலியாணம் செய்த பிறகும் இஞ்சைதான் இருப்பியோ?”

கலியாணம் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் நாணத்துடன் சிட்டாய்ப் பறந்துவிட்டாள். செந்திலின் மனத்தில் ஒரு எண்ணச் சிதறல்!

அவன் தாயார் மீண்டும் திருமணம் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தபோது அவள் கூறினாள். “அம்மா, முத்திரையன் கட்டிலை ஒரு பெண் இருக்கிறாள். அவளை உன்ரை மருமோளாக்க விருப்பமா?” இந்த வினா மங்களத்திற்குத் திகைப்பை உண்டாக்கியது. சிறிது நேரம் அதிர்ந்துபோய் இருந்தாள்.

“மோனை உனக்கு இஞ்சை தோதான பொம்பிளையள் இருக்கினம் இதெல்லாத்தையும் விட்டுவிட்டு வன்னிக்கு ஏன் போவான்”.

“இஞ்சை செய்ய விருப்பமில்லை” அவன் குரலில் உறுதி தொனித்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை விட்டால் பிறகு மகன் மனம் மாறிவிட்டால் என்ன செய்வது? மங்களம் தீவிரமாகச் செயலில் இறங்கினாள். அதன் விளைவுதான் இந்தப் பிரயாணம்.

“ஒட்டுகட்டான் கோயிலடி; இறங்கிற ஆக்கள் இறங்குங்கோ” பெரும்பாலானோர் இறங்கிவிடுகின்றனர். நாலைந்து பேருடன் பஸ் நகர்கிறது.

“இன்னும் கனதூரமே மோனை?”

“முண்டு மைல். பஸ்ஸில் போகலாம்”

“பிறகு”

“ரெண்டு கட்டை நடக்க வேணும்”

“சன்னதி முருகா ஏன் இந்தச் சோதினை” மங்களத்தின் முணுமுணுச் செந்திலுக்குக் கேட்கவில்லை. அவன் சிந்தனை முழுவதையும் மங்கை என்கின்ற வெகுளிப் பெண் ஆக்கிரமித்து விட்டாள்.

“எப்பிடி மோனை பெரிய வீடுவாசலே?”

“இனியென்ன வந்திட்டம்; நேரை போய்ப் பாப்பம்”

“சீதனம் முதலிலை பொம்பிளையைத் தருவினமோ எண்டு கேட்க வேணும்”

“ஏன் அவையின்றை சம்மதத்தை நீ கேக்கேல்லையோ?”

“இல்லை”

“பெடிச்சி உன்னை விரும்புகுது தானே”

“தெரியாது”

“நீ பொடிச்சியை விரும்புகின்றாய்தானே”

“அது கூட சாதாரண விருப்பம்தான்”

“பின்னை ஏன்மோனை இவ்வளவுதாரம் அலைக்களிச்சனி தச்சேலா மறுத்திட்டா எவ்வளவு மொக்கயினம்.”

நீங்கள்தானே நச்சரிச்சியள் இப்பிடியொரு பொம்பிளை இருக்கிறாள் எண்டு சொன்னன். மிச்சம் உங்கடை கெட்டித்தனம்.”

“சந்நதியானே மீண்டும் சோதினையே” கொதிக்கும் வெயிலில் நடக்கும் மங்களத்தின் மனம் இப்படி எண்ணுகிறது.

அதுதான் வீடு. சின்னஞ்சிறு ஓலைக்குடிசையைச் செந்தில் காட்டியவுடனே பகீரென்றது அவளுக்கு. தண்ணிக்குடத்துடன் செல்லும் மங்கையைக் காட்டுகின்றான்.

முகவெட்டுப்பிழையில்லை; பட்டிக்காட்டுத்தனம் அதையும் திருத்தி எடுத்துப் போடலாம்.

மங்கையின் தாய்தந்தையர் அன்பொழுக உபசரிக்கின்றனர். பனங்கட்டியோடு தேநீர் பரிமாறப்படுகிறது நடந்த களைக்கு இதமாகத் தான் இருக்கிறது. பேச்சுவார்த்தையை எப்பிடித் தொடங்கு வது என்று தெரியாமல் மலைத்துப் போய் இருக்கிறாள் மங்களம்.

செந்தில் பேச்சைத் தொடங்குகின்றான்.

“இவ என்னை அம்மா. உங்கள் மகளை மருமோளாக எடுக்க விரும்பிறா. உங்கடை விருப்பத்தை அறியத்தான் வந்திருக்கிறா” அவன் பேச்சு மங்களத்துக்கே ஒரு மாதிரியாய்ப் போகிறது. “என்ன செய்யிறது இப்பிடி ஒரு மகனைப் பெத்துப் புத்தகப் பூச்சியாய்

வளத்துப் போட்டம். ஆர் எதைப் பேசுறதெண்டு இவனுக்குத் தெரியாது”.

மங்களம் சொல்கிறாள். “இவனை உங்களுக்கு நல்லாய்த் தெரியும். யூனிவே சிற்றியிலை லெக்சரர் பத்தாயிரத்துக்கு மேல் சம்பளம்”.

மங்கையின் தாய் விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசுகிறாள்.

“நாங்கள் உத்தியோகத்துக்கு அதிகம் மதிப்புக் குடுக்கிறதில்லை. அது இண்டைக்குவரும் நாளைக்குப் போகும் தம்பிக்கு மிளகாய்க் கண்டுக்குப் பாத்தி கட்டத் தெரியுமோ, தண்ணிகட்டத் தெரியுமோ எண்டுதான் நாங்கள் பாப்பம்.”

மங்களம் தலையைக் குனிந்து கொள்கிறாள்.

“பரவாயில்லை இளம்பிள்ளைகள்தானே இதெல்லாத்தையும் பழகிப்போடிலாம். இஞ்சைவந்து பழகினதாலே நல்ல குணம் எண்டு தெரியுது. நாங்கள் சாதி வெள்ளாளர். உங்கடை சாதி மரபெல்லாத்தையும் விசாரிச்சு ஒரு கிழமையிலை முற்றுச் சொல்லறம்.

செந்தில்-மங்கை திருமணம் ஒட்டுசுட்டான்தான் தோன்றி ஈஸ்வரன் ஆலயமண்டபத்தில் மிக எளிமையாக நடைபெற்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் மிக ஆடம்பரமான முறையில் வரவேற்பு ஏற்பாடு.

“மருமோள் என்ன சீதனம் கொண்டுவந்தவ” பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டி விடுப்புப் பிடுங்குகிறாள்.

“காசு பதினைஞ்சு லச்சம், அம்பது பவுண் நகை, நாற்சாரம் வீடும் வளவும், இருபத்தைஞ்சேக்கர் வயல், பத்தேக்கர் தென்னந் தோட்டம் மருமோளின்ரை தமையன் கனடாவிலை எஞ்சினியர் இண்டைக்கு வேணுமெண்டாலும் கூப்பிடுவான்” மங்களம் தன் அந்தஸ்தைக் காப்பாற்ற அடுக்கிக் கொண்டு செல்லும் பொய்களைக் கேட்டுக் கொடுப்பிற்குள் சிரிக்கிறான் செந்தில்.

அப்பொழுதுதான் காரிலிருந்து இறக்கப்படும் கிணற்றடியில் கல்வெட்டைப் பார்க்கிறான் செந்தில். அவனுக்கு இந்த உலகில் கிடைத்தற்கரிய மிகப்பெரிய சீதனம் இதுதான்.

2

உதயங்களும்

அஸ்தமனங்களும்

கூடையில் மண்ணைச் சுமந்தபடியே செல்லும் வள்ளியின் பின்னழகை ரசித்தபடியே வேலையில் ஈடுபடுகிறான் விஸ்வன்.

இளமைத்துடிப்புடன் கூடிய அவள் அங்கங்களின் பூரிப்பு, வாளிப்பான உடற்கட்டு, மந்தகாசப் புன்னகை, பேசுங் கருவிழிகள் இத்தனையும் நித்தமும் அவன் பார்த்துப் பார்த்து அனுபவித்தவைதான் இன்று மட்டும் என்ன புதுமையைக் காண்கிறான் அவன்? அவனுக்கே புரியாத புதுப்புது எழிற் கோலங்களை அள்ளிச் சிதற வள்ளியால் மட்டும்தான் முடியும்.

விஸ்வன் அவளை முதலில் சந்தித்த நிகழ்ச்சி பிறகு நடந்த சந்திப்புகள், கிளுகிளுப்புக்கள் சிரிப்புகள் சோகங்கள் இப்படி எத்தனை எத்தனை நிகழ்வுகள் அவன் மனத்தில் வந்து அலைமோதுகின்றன.

இலங்கை நாராயணன் அணைக்கட்டு வேலைகள் துரிதமாக நடைபெற்று வருகின்றன. வன்னிப் பிரதேசத்தை ஆண்ட இலங்கை நாராயண வன்னியன் பெயரால் அமைக்கப்பட்ட இக்குளமும் நாகஞ் சோலை கிராமமும் காடுமண்டிக் கிடக்கின்றன.

இத்திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டால் சுமார் ஐநூறு ஏக்கருக்கு நீர்ப்பாய்ச்சலாம். மல்லிகை வனத்தைச் சேர்ந்த நிலவுடைமையாளர் நித்தியானந்தத்துக்கு மட்டும் முன்னூறு ஏக்கர்க் காணி இக்குளத்தின் கீழ் உண்டு.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலத்திலே உடைந்துபோன குளக்கட்டைத் திருத்திக் கட்டவேண்டும் என்று திட்டம் தீட்டப் பட்டதாம் அரசுகள் மாறி மாறி வந்தன. ஏனோ திட்டம் தொடங்கப் படவில்லை. நித்தியானந்தார்கூட இது விஷயத்தில் அக்கறை காட்டவில்லை. மல்லிகை வனத்திலேயே அவருக்கு இருநூற்றைம்பது ஏக்கர் நெல்வயல் உண்டு. வாரக்குடிகளை அண்டி இந்த நிலத்தில் பயிர் செய்விப்பதால் வருகிற பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்க முடியாது திண்டாடும் போது வேறு நிலம் எதற்கு என்று நினைத்துப் பேசாமல் இருந்து விட்டார் அவர்.

ஆனால் இப்பொழுது இந்த அணைக்கட்டுத்திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டிய அவசியத்தை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். நீர்ப்பாசனம் மாத்திரமன்றி வேறொரு நோக்கமும் அவர் இதயத்திலே புதைந்து கிடக்கிறது.

அணைக்கட்டுத் திட்டத்தையும் அது தொடர்பான தஸ்தாவேசுகளையும் கிண்டிக் கிளறி எடுத்த பெருமை நித்தியானந்தரின் எஞ்சினியர் மருமகன் இதயநாதனையே சாரும். காணவேண்டியவர்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியவர்களைப் பிடித்து நீர்ப்பாசன அமைச்சின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுத் தனது மேற்பார்வையில் வேலையைத் தொடங்கியவனும் அவன்தான்!

தகிக்கும் வெயிலில் வேலை செய்ததால் அரும்பிய வியர்வைத் துளிகளைத் துடைக்கும் சாட்டிலே விஸ்வனைக் கடைக்கண் வீச்சினால் கிறங்க வைக்கிறாள் வள்ளி. அழுக்கேறிய கசங்கிய உடைகளையும் மீறி அவளின் பருவ செளந்தரியங்கள் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பதைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறான் அவன்.

விஸ்வனின் திரண்ட தோள்கள் அகன்ற மார்பு அரும்பு மீசை

சுருண்ட கேசம், ஒளியை உமிழும் நயனங்கள் என்பன வள்ளியின் உள்ளத்தைக் கிள்ளியெடுக்கின்றன.

அணைக்கட்டு இருபது அடிக்கு உயர்த்தப்படவேண்டும் ஆண்களும் பெண்களுமாக பலர் பல மாதங்களாக வேலை செய்கின்றனர். இராட்சத புல்டோசர்களின் பேரிரைச்சல் வேறு. அதட்டி வேலைவாங்கும் ஓவசியர்கள், ரி ஏ மார்கள் இவர்கள் எல்லோரையும் மேற்பார்வை செய்யும் எஞ்சினியர் இதயநாதன் இப்படி எத்தனை எத்தனை.....

இந்த அணைக்கட்டின் அலைகரையில் அமைந்ததுதான் நாகன் சோலை என்னும் கிராமம். வன்னியர் காலத்தில் செழிப்பும் வனப்பும் மிக்க இக்கிராமம் அந்நியர் படையெடுப்பின் போது பட்டாளத்தினரின் அட்டுழியத்தாலும் மலேரியா நோயினாலும் அழிந்து சன சஞ்சாரமற்றதாக மாறியதும் பயங்கர விலங்குகளின் உறை விடமாயிற்று.

விஸ்வனின் தந்தை சிலம்பன்தான் இந்தப் பயங்கரமான காட்டினுள் முதன் முதலாகக் குடியேறியவன். அப்பொழுது விஸ்வனுக்கு ஐந்தோ ஆறோ வயதுதான் இருக்கும்.

சிலம்பன் மல்லிகை வனத்து நித்தியானந்தரின் வஞ்சகமில்லாத வாரக்குடியாக உழைத்தவன். கமக்காரனிடம் நல்லபெயர் சம்பாதித்த ஒரு சிலரில் முக்கியமானவன். நித்தியானந்தரின் வீட்டிலுள்ள ஐந்து கொம்பறைகளில் ஒன்றை முற்றாக நிரப்பக் கூடிய அளவுக்கு ஒவ்வொரு ஆண்டும் நெல் உற்பத்தி செய்பவன் இவன்.

வயலை உழுதல் விதைத்தல், நீர்ப் பாய்ச்சுதல் காவல் காத்தல் அரிவி வெட்டுதல், சூடு அடித்தல் போன்ற எல்லா வேலைகளுமே சிலம்பனின் பொறுப்புத்தான். ஆடிக்கு வயலுக்குப் போனால் அடுத்த வைகாசிச் சோளக்க காற்று எழும்பிய பின்னர் சூடு அடிப்பு நடைபெறும். விதை நெல், உழுவு மாடுகள் கலப்பை எல்லாம் நித்தியானந்தரின் பொறுப்பு. இடையிடையே சாப்பாட்டிற்குப் பின் கணக்குப் பார்த்து வட்டியுடன் அறவிடப்படும். கணக்குப் பார்த்தால் கடன்தான் மிஞ்சும். மீண்டும் கடன்.... மீண்டும்

உழைப்பு இப்படித்தான் சிலம்பனின் வாழ்க்கை நகர்ந்தது.

விஸ்வனுக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது கணக்கு வழக்குப் பார்க்கும் போது சிலம்பனுக்கும் கமக்காரனுக்கும் இடையில் தகராறு ஏற்பட்டது.

“போடா நண்டி கெட்ட நாயே சாப்பாட்டுக்கு வழி இல்லாததுகள் ஞாயம் கதைக்க வெளிக்கிட்டிட்டுதுகள்”

ஒரு நாளும் கமக்காரனை எதிர்த்துப் பேசாத சிலம்பன் ஆத்திரத்தில் கத்திவிட்டான்.

“எங்களைப் போன்ற நாய்களின் உழைப்பிலைதான் உங்களைப் போன்ற நாய்கள் சொகுசாக வாழ முடிகிறது. இந்த ரெண்டு கையும் இருக்கும் வரைக்கும் எங்களுக்குச் சோத்துக்குப் பஞ்சம் வராது”

சிலம்பன் தன் இரண்டு கைகளையும் நம்பித்தான் மனைவியையும் நாலு பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு நாலு மைல் தூரத்தில் இருந்த நாகன்சோலைக் காட்டிலே குடியேறினான் சிலம்பனின் சுற்றத்தவர்கள் சிலரும் அவனைப் பின்பற்றிக் காடுதிருத்திக் கழனியாக்கினர். நித்தியானந்தருக்குக் கோபம் ஊட்டும் விதத்தில் அவரின் வாரக் குடிகள் சிலரும் சிலம்பனைப் பின்பற்றினர். அவர் கொதித்தெழுந்தார்; சீறினார்.

“இவங்களைக் கம்பி எண்ணுவிக்கிறன் பார்; எளியன் சாதியளுக்குக் கண்கடை தெரியேல்லை.”

நித்தியானந்தர் போட்ட முட்டுக் கட்டைகளையெல்லாம் கஷ்டப்பட்டுத் தாண்ட வேண்டியிருந்தது. தேர்தல் காலமாக இருந்ததால் மாஜி எம்.பி ஒருவரின் அனுசரணையுடன் குடும்பத்துக்கு ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தை அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற முடிந்தது.

“வெள்ளைக்காரன் காலத்திலேயெண்டால் இப்படி நடக்க விடுவேனா? இப்ப சுதந்திரமாய் மக்கள் ஆட்சியாம். குலத்திலே கோத்திரத்திலை பிறந்தவைக்கு எங்கே மதிப்பு. எண்டாலும் உவங்களைச் சும்மா விடமாட்டன். நல்லபாடம் படிப்பிச்சுக்

காட்டிறன்” கறுவிக் கொண்டார் நித்தியானந்தர்.

இவையெல்லாம் பழைய கதைகள். நாகன் சோலைக் கிராமத்தின் ஸ்தாபகன் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்ததும் குடும்பப் பொறுப்புக்கள் அனைத்தும் விஸ்வனின் தலையிலேயே விழுந்து விட்டன. இரண்டு சகோதரிகளையும் கரை சேர்த்துவிட்டான். வயதான தாயும் தம்பி கண்ணனுந்தான் அவன் பராமரிப்பில் இருக்கின்றனர்.

“குடும்பத்தை மாத்திரமன்றி கிராமத்தையும் வளர்ச்சிப் பாதையில் கொண்டு செல்ல வேணும்” என்பது தான் அவன் தந்தையின் ஆசை. சின்னஞ் சிறிய கிராமம் இப்பொழுது வெகுவாக வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது. ஐம்பது குடும்பங்களுக்கு மேல் அங்கு வசிக்கின்றனர். பாடசாலை, சங்கக்கடை, பிள்ளையார் கோயில், கிராம முன்னேற்றச் சங்கம், என்று வளர்ந்து வரும் கிராமப் பணிகளிலும் விஸ்வனும் ஈடுபட்டு வருகிறான். இரண்டு மாதத்துக்கு முன்புதான் பிள்ளையார் கோவில் கும்பாபி ஷேகம் நடைபெற்றது.

தாழ்த்தப் பட்டவர்களின் கோயிலுக்குக் கும்பாபிஷேகம் செய்தல் ஆகம விரோதம் என்றும். பிராமணக் குருக்கள் கும்பாபிஷேகம் செய்யக் கூடாதென்றும் நித்தியானந்தர் பிரசாரம் செய்ததாகக் கதை அடிபடுகிறது.

அணைக்கட்டு வேலை முடிந்து வீடு செல்லும் வள்ளியின் துடுக்கான நடையில் தன்னைப் பறிகொடுத்துக் கொண்டே பழைய நினைவுகளை அசைபோடுகின்றான் விஸ்வன்.

அப்பொழுது வள்ளி பாவாடை கட்டிய சிறுமி. இளங்கன்று. பயமறியாது. விளையாட்டுத் தோழிகளுடன் உலுவிந்தம் பழம் பிடுங்கக் காட்டினுள் நுழைந்துவிட்டாள். பழங்களைப் பிடுங்கிச் சுவைத்து ஆனந்தமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்த சீமயம் கரடியொன்று வள்ளியை நோக்கி விரைந்தது. தந்செயலாகச் சென்ற விஸ்வன் கரடியைச் சுட்டுக் கொன்றிருக்காவிட்டால்

அவளின் சரித்திரம் அன்றே முடிந்திருக்கும். அன்று ஏற்பட்ட பழக்கம் நட்பாகிக் காதலாகப் பரிணமித்து இன்றுவரை நீடித்துக் கொண்டு வருகிறது. ஒருநாள் வள்ளி வாய்விட்டே கேட்டு விட்டாள்.

“என்னை நீங்கள் மறந்து போடுவியளோ”

அவளைக் கட்டி அணைத்தபடியே” மறக்கிறதா, இந்த ஜன்மத்திலை அது முடியாத காரியம்” என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு கூறினாள்.

“எப்ப எங்கடை கலியாணம்”

“கெதியிலை உன்ரை கழுத்திலை தாலியைக் கட்டி விடுறன், சரிதானே” என்று கூறிக் கன்னத்தில் கிள்ளப் போக அவள் முகத்திலே நாணச் சிவப்புப் படர விலகிச் செல்ல...

இன்னும் இரண்டு மாதத்தில் அணைக்கட்டு வேலைகள் முடிந்து விடும் என்று எஞ்சினியர் கூறியதும் நாகஞ் சோலை மக்களின் மனத்தில் மகிழ்ச்சியும் துயரமும் கலந்துறவாடின. குளத்தில் நீர் தேங்கினால் தங்களுக்கும் தண்ணீர்ப்பஞ்சம் நீங்கும். மானாவாரிக் காணியில் பயிர் செய்பவர்கள் அவர்கள். கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாகப் பின் மழை இல்லாததால் குடலைப் பருவத்திலேயே பயிர் எரிந்துவிட்டது.

இந்தக் குளத்தால் நாகன் சோலை வயல்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்ச முடியாதுதான் என்றாலும் குளத்தின் அக்கரையில் இருக்கும் காணிக்கு குளம் நிரப்பினால் நீர்ப்பிடிக்கும். கொஞ்சம் முன்னுக்கே விதைக்க வேண்டும். அரிவு வெட்டும் போது சேறும் சகதியுமாய் இருந்தாலும் விளைச்சலுக்கு பிழையில்லை. இதை நினைக்க மகிழ்ச்சியும் குளக்கட்டு வேலை முடிந்ததும் தங்களுக்கு கோடைகால உழைப்பு இல்லாமல் போகிறதே என்பதால் துக்கமும் ஏற்பட்டன.

விஸ்வன் தாலிக்கும் கூறைக்கும் தேவையான பணத்தைச் சேர்த்துவிட்டான். வள்ளியின் காதிலும் கழுத்திலும் தங்கம்

மின்னத் தான் செய்தது. இனியென்ன நல்ல நாள் ஒன்று பார்ப்பது நாகன் சோலைப் பிள்ளையார் கோயிலில் தாலியைக் கட்டிவிட வேண்டியதுதான். அதுவரையும் உள்ளத்தில் பொங்கிப் பிரவாகித்துவரும் காதல் வெள்ளத்துக்கு அணைபோட்டு வைக்க வேண்டியதுதான்.

அணைக்கட்டு வேலை முடிவடைந்துவிட்டது. முதல் மழைக்கே நீரை மறித்துத் தேக்கி விட வேண்டியதுதான். மிகக் குறுகிய காலத்திலே இந்த அணைக்கட்டைக் கச்சிதமாகச் செய்து முடித்த இளம் எஞ்சினியர் இதயநாதனுக்கு மேலிடத்திலிருந்து பாராட்டுக்கூடக் கிடைத்து விட்டது. தன் மருமகனின் அறிவையும் ஆற்றலையும் வந்தவர் போனவரிடமெல்லாம் ஒரேயடியாகப் புழுகித் தள்ளினார் நித்தியானந்தர்.

“ எப்ப போட்ட திட்டம் தெரியுமோ? எத்தனை எஞ்சினியர்மார் வந்து பார்த்தினம். ஒருக்கால் ஒரு வெள்ளைக்கார எஞ்சினியர் கூட வந்து பாத்திட்டு கையை விரிச்சுப் போட்டார். எதுக்கும் படிப்பு வேணும் முளை வேணும். எஞ்சினியர் எண்டால் எல்லாரும் எஞ்சினியரே”

நீர்த் தேக்கத்திலிருந்து முதன் முறையாக நீரைத் திறந்துவிடும் அங்குரார்ப்பண விழாவிற்கு நீர்ப்பாசன அமைச்சரை அழைக்க வேண்டும். பிரமாண்டமான விழாவாக இது அமைய வேண்டும். வேண்டிய ஏற்பாடுகள் துரித கதியிலே நடைபெறுகின்றன. நித்தியானந்தரின் ஆட்கள் (அரச சம்பளத்தில்தான்) இராப்பகலாக உழைக்கிறார்கள்.

சமுத்திரமாக அலையெறியும் நீர்த் தேக்கத்தையும் பிரமாண்டமாக நடைபெறும் அங்குரார்ப்பண விழாவையும் திரளும் மக்கள் கூட்டத்தையும் மனக் கண்ணால் பார்த்து மகிழ்கிறான் விஸ்வன் “என்னத்தைச் செய்தாலும் நித்தியானந்தர் ஒரு கர்மவீரர்தான். இவரின் தூண்டுதலால்தானே இந்தப் பெரிய திட்டம் நிறைவேறியது. நாகன் சோலைக் கிராமம் முன்னைவிடப் பொலிவுடனும் செழிப்புடனும் விளங்கப் போகுது” என்று எண்ணுகிறான் அவன்.

மழை... மழை... மழை பேய்மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது. முதல் மழைக்குக் காய்ந்து பொருக்கு வெடித்திருந்த நிலத்திலே சிறிது வெள்ளம். ஓடத் தொடங்குகிறது. இரண்டாம் நாள் பெருவெள்ளம் நாகன் சோலை மக்களின் வீட்டு முற்றத்தில் வெள்ளம் தேங்கி நிற்கத் தொடங்குகிறது. மூன்றாம் நாளாம் நாள் பெரு வெள்ளம் வீட்டினுள் புகுந்து விளையாடுகின்றது.

சில வீடுகள் இடிந்து விழுகின்றன. மக்கள் பாடசாலையிலும் கோயிலிலும் தஞ்சம் புகுகின்றனர். அங்கே மட்டுமென்ன முழந்தாளாள் வெள்ளம். சிலர் முன்னெச்சரிக்கையாகக் கிராமத்தை விட்டே ஓடி விடுகின்றனர். உடைமைகள் அனைத்தும் வெள்ளத்தில் நீந்துகின்றன. மக்களைக் கிராமத்துக்கு வெளியே கொண்டு செல்வதில் விஸ்வனும் அவனுடைய தோழர்களும் மும்முரமாக ஈடுபடுகின்றனர். வள்ளியின் தாய் தந்தையர் கூடக் காப்பாற்றப்பட்டு விட்டனர். “வள்ளி எங்கே-வள்ளி எங்கே” அவன் மனம் ஓலமிடுகிறது. அதோ அதோ ... ஒரு பெண் உயிருக்காகப் போராடுகின்றான். ஆம்... அந்த உருவம் வள்ளிதான். நீருள் முக்கிழித்து மயக்க நிலையில் அவள். ஒரு கையால் அவளையும் அணைத்துக் கொண்டே நீந்துகிறான். பெருவெள்ளம் அவளையும் இழுத்துக் கொண்டு போகிறதா? பலங்கொண்ட மட்டும் வெள்ளத்தை எதிர்த்துப் போராடுகிறான். போராட்டத்தில் அவனுக்கு வெற்றிதான். ஆனால் வள்ளி... விஸ்வனின் காதல் மொழிகள் கேட்காத உலகுக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

“வள்ளி என் ஆருயிரே... என்னைவிட்டு ஏன் போனாய்? எப்போ கலியாணம் என்று என்னைக் கேட்க மாட்டாயா?” தலையில் கை வைத்து அரற்றுகிறான்.

தந்தை கூறியது நினைவுக்கு வருகிறது “மோனை இந்தக் கிராமத்தை நான்தான் உருவாக்கினன். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் இதை விட்டுப் போய்விடாதே.”

“நான் எங்கும் போகப் போவதில்லை” பாடசாலைக் கூரையில் ஏறி நிற்கிறான். வெள்ளம் கூரையையும் மூடுகின்றது. கோயில் தூபி மட்டத்துக்குப் போய் விடுகிறது. கலசம் மட்டும் தெரிகிறது. அதற்குப் பின் நிகழ்ந்ததைப் பார்க்க அவன் உயிரோடில்லை.

“நாகன் சோலை மக்களை நினைக்கத்தான் பரிதாபமாக இருக்கிறது. இந்த அணைக்கட்டால் கிராமம் அமிழ்ந்துவிடும் என்று எவருக்கும் தெரியாதா? யாரோ ஒருவர் கேட்கிறார்.

“ஏன் தெரியாது? எஞ்சினியருக்குத் தெரியும். அவர் மாமனாருக்குத் தெரியும். இந்தக் கிராமத்தை அழிப்பது தான். நித்தியானந்தனின் நோக்கம். அதை நிறைவேற்றிவிட்டார். கொஞ்சம் முன்னெச்சரிக்கை செய்திருந்தால் பல உயிர்களைக் காப்பாற்றியிருக்க முடியும். ஒரேகல்லில் இரண்டு மாங்காய். கிராமத்தின் அழிவு நித்தியானந்தத்தின் வயலுக்கு நீர்ப்பாசனம்”

அங்குரார்ப்பண விழா வேலைகள் மும்முரமாக நடைபெறுகின்றன. விஸ்வனின் பிரதேசம் குளத்தில் மிதக்கிறது” வேலையாள் ஒருவன் வந்து கூறுகின்றான். நித்தியானந்தர் பதைபதைத்துப் போனார். விழா தடைப் பட்டு விடப் போகிறதே என்று. அவசரம் அவசரமாக பிரேதம் எடுக்கப்பட்டுப் புதைக்கப்படுகின்றது.

3

மீண்டும் தொடங்கும்

அந்த நினைவையே துடைத்தெறிவது போல தன் முகத்திலும் மேனியிலும் அரும்பிய வியர்வையைத் துடைத்து விட்டார் கோணமலையர். அவர் வீசியெறிந்த அந்தப் பொருள் தூரத்தில் இருந்த கல்லில் விழுந்து சிதறிக் கிடந்தது. கணப் பொழுதிற்கு முன்னம் அவர் மனதில் எழுந்து செயலுருவம் பெறத்துடித்த அந்த எண்ணம்.... எத்தகைய கோழைத்தனமான எண்ணம் அது!

இனி அடுத்துச் செய்ய வேண்டியது என்ன? அவரால் எதையும் திட்டமாக முடிவெடுக்க முடியவில்லை. கடந்தகால நினைவுகள் மீண்டும் மீண்டும் ஏன் வரவேண்டும்.

மாமன் மகள் மீனாட்சியைத் திருமணம் செய்தது, முது சொத்தான மூன்று ஏக்கர் நெற்காணியுடன் மீனாட்சி கொண்டு வந்த நாலு ஏக்கரையும் சேர்த்துக் கொண்டது, மூத்தவள் மங்களம் பிறந்தது, அவளுக்குத் தங்கத்தால் காப்பும் சங்கிலியும் மோதிரமும் போட்டு அழகு பார்த்தது, அடுத்து மாணிக்கனும் சின்னானும் பிறந்த போது பெற்ற கடனுக்கு மீனாட்சியின் நகைகள் சில விலை போனது, அடுத்தடுத்து இரண்டு பெட்டைக் குஞ்சுகள் பிறந்தாலும் ஐந்தாங்கால் பெட்டையால் அதிர்ஷ்ட ஒளி வீசியது. வெள்ளாண்மை தோட்டம் நகை அடைவு ... நகை மீட்டி....இருபது

ஆண்டுகளாக எத்தனையோ முறை மீனாட்சியின் கழுத்தில் தாலிக் கொடி இறக்கம். கொடி ஏற்றம், இவையெல்லாம் அடுக்கடுக்காகத் தோன்றின.

வயல் வரம்பில் நின்று பார்த்த போது அவரும் மீனாட்சியும் எவ்வளவு புரித்தார்கள். முற்றி விளைந்த தங்க நிறக்கதிர்கள் வயலை நிரப்பி மின்னிய காட்சி... “விளைச்சலெண்டால் விளைச்சல்தான்: இருநூறு மூடையாவது தேறும்” அவரையறியாமலே அவர் வாய் முணு முணுத்தது. மீனாட்சியின் வாயெல்லாம் பல் அவளின் கழுத்தின் வெறுமையையும் அவர் கவனிக்கத் தவறவில்லை. மங்களத்தின் ஐந்து பவுன் சங்கிலி, மீனாட்சியின் காப்பும் சங்கிலியும் சின்னானின் மோதிரம் அத்தனையும் இந்த வயலிலே பொன்னாக மின்னுகின்றன என்று தான் நினைத்தார் அவர்.

“இனியென்ன நாளைக்கே அரிவி வெட்டைத் துடங்கி விடலாம். ஒரு கிழமைப் பஞ்சம். வெட்டி அடிச்சுப் போட்டால் நகைகளை மக்கள் வங்கியிலிருந்து மீட்டுவிடலாம்.”

மீனாட்சியைப் பார்த்தார் அவர். அழுக்குப் படிந்த சேலையிலும் அவள் அழகாகத்தான் இருந்தாள். ஐந்து குழந்தைகளைப் பெற்ற பின்பும் புதுமணப் பெண்போல் வெட்கப்படுகிறாளா?

போன வருஷம் வேளாண்மை அவ்வளவு நல்லாயில்லை. தாலிக் கொடியை மீட்டெடுத்து உழவு கூலி, அடிப்புக் கூலி, விதை நெல், பசளை மருந்துச் செலவுகள், கடை நிலுவை எல்லாம் தீர்த்தபின் மிஞ்சியது இரண்டு சாக்கு நெல்லும் மூன்று சாக்கு முகப் பொலியுந்தான்! ஏழு சீவன்களுக்கு அரைவயிற்றுக் கஞ்சியிட அவர்பட்ட கஷ்டங்களும் வேதனைகளும்... இன்னும்.

“ஒரு கிழமையில் எல்லாம் பறந்துவிடும்.”

“இந்தமுறை முப்பது மூடை நெல்லெண்டாலும் வீட்டிலை வச்சிருக்க வேணும், பிள்ளையள் வயிறார்ச் சாப்பிடவேணும்”

“இஞ்சருங்கோ இந்தமுறை மங்களத்தின்ரை அலுவலை முடிச்சுப் போட வேணும்”

“ஓம் ஓம் வைகாசியிலை எப்படியும் கலியாணத்தை ஒப்பேத்த வேண்டுமெண்டுதான் நானும் நினைச்சனான்”

“ஏன் அங்கை இஞ்சை போவான். என்றை தங்கச்சியின்றை மோன் இருக்கிறான்தானே”

“ஆர் அந்த நாலுவிரல் காறனுக்குப் பொம்பிள்ளை குடுக்கப் போறியளோ?” நையாண்டியாக கூறினாள் மீனாட்சி.

அரிவிவெட்டில் வெகு சூரனான வேலாயுதம் தாள் கத்தியால் சின்னவிரலை வெட்டிவிட்டான். இதனால் நாலுவிரல்காரன் என்ற பட்டப் பெயர் ஒட்டிக் கொண்டு விட்டது.

“சரி சரி அதெல்லாம் பிறகு பாப்பம். இப்ப அரிவி வெட்டிறதைப் பற்றி யோசிப்பம். நாளைக்கு ஒரு நாளிருக்கு நாளுக்கு அரிவி வெட்டிப்போட்டால் அதுக்குப் பிறகு ஆளும் பேருமாய் நிண்டால் வெட்டிப் போடலாம்”

“ஆர் அதிலை வாறது? சின்னத் தங்கச்சி சோறு கொண்டு வாறாள்”

“அம்மா, முருகேசு முதலாளி கடனுக்கு அரிசி இல்லையெண்டிட்டார். அன்னம்மாக்காகவும் கைமாற்றாய் அரிசி இல்லையாம். முந்தி வாங்கின் மூண்டுசுண்டும் தரயில்லை. பேந்தும் கடனுக்கு வாறியளோ எண்டு பேசுறா?”

“அப்ப என்ன கொண்டு வந்தனி?”

“மரவெள்ளிக் கிழங்கு பிடிங்கி அவிச்சகத்தந்தவ அக்கா”

“முருகேசருக்கும் அன்னம்மாவுக்கும் என்னை ஆர் எண்டு விளங்கேல்லை: இந்த முறையோட அவன்றை பிசகைத் தீத்துப் போட்டால் அவன்றைகடைப்பக்கம் தலை காட்டிறனோ பாப்பம் அன்னம்மாவும் உப்புத்தா புளிதா எண்டு வாங்கித் திண்டதை மறந்து போனாளாக்கும்”

முத்தவன் மாணிக்கம் மண்வெட்டியுடன் வந்தான். “என்ன மோனை வக்கடை எல்லாம் வெட்டிவிட்டாச்சோ நாளைக்கு அரிவி வெட்டத் துடங்க வேணும்”

“ஓம் அப்பு, அந்த மூலையில் பள்ளவயல்தான் தண்ணி வடியுதில்லை”

வெய்யில் கடுமையாய் எறிக்குதுதானே, இந்தப் பக்கத்தாலை அரிவி வெட்டுவம், மூன்று நாளையாலை பள்ளவயல் காய்ஞ்சு போடும்”

குளக்கட்டுப் பிள்ளையாருக்குக் கர்ப்பூரம் கொளுத்தித் தேங்காய் அடித்து, கம்பிளி வைரவனுக்கும் பத்திரகாளிக்கும் மடை போடுவதாய் நேர்த்தி வைத்துவிட்டு நாள் அருவி வெட்டினார் கோணாமலையர். அவரைத் தொடர்ந்து மாணிக்கனும் சின்னானும் மீனாட்சியும் வயலில் இறங்கி வெட்டினார்கள். வெட்டியபோதே சின்னான் சொன்னான்:

“அப்பு இந்த முறை அரிவி வலு உரம், வெட்டித் தூக்கிறதே கஷ்டமாயிருக்கு”

“தூ... பிலத்துக் கதையாதை. நாவுறு படப் போகுது” நாலு வயல்தான் அன்று வெட்டினார்கள். நன்றாகக் காய்ந்திருந்த நெற்கதிர்கள் கலீர் கலீர் என்று ஒலித்தன. வயல் முழுவதுமே இடமில்லாமல் உட்பட்டிதான் (உட்பட்டி-கதிர்க்கூட்டம்)

“அப்பு நாங்கள் தனியாக வெட்டிக் கொள்ளமாட்டம் நாலைஞ்சு கூலியாளாவது பிடிக்கோணும்”

“ஓம் ஓம்... நாளைக்குப் பாத்துப் பிடிப்பம். இந்த நாளையிலை அரிவி வெட்டக் கேட்டால் மிசினிலை ஏத்திப்பறி, வரம் பிலை காசு எண் டெல்லை நிக் கிறாங்கள். உத்தியோகக்காறர் வெள்ளாமை செய்யிறதாலை இப்படிப் பழக்கிப் போட்டினம். எங்களைப்போல கமக்காறருக்குக் கூலிக்கு வரப் பஞ்சிப்படுறாங்கள்.

“ஆனந்தனையும், வேலாயுதத்தையும் கேட்டால் வருவாங்கள். சிலம்பன்ரை பெடியள் இரண்டையும் கேட்டுப் பாப்பம் அவைக்கு கடன் அரிவி வெட்டிக் குடுக்கிலாந்தானே”

கோணாமலையருக்கு நல்ல வேளாண்மை என்று அறிந்த முதலாளி முருகேசரும் ஒருவாறு மனம் இரங்கி வெட்டு கட்டுக்குத் தேவையான அரிசி சாமான்களைக் கடனாகக் கொடுக்க இசைந்துவிட்டார். கூலியாளும் போட்டு ஐந்து நாளில் ஏழு ஏக்கரும் வெட்டியாயிற்று.

“நாளையிண்டைக்குக் கட்டு குடுவச்சு மினக்கிடாமல் படங்கிலை போடால் மூண்டுநாள் அடிப்பு. ஆனா மிசின் காரனுக்குத்தான் நேரமில்லையாம். என்ன செய்யிறது? சாதையான மழைக் குணமாகவும் கிடக்கு”

வீட்டுக்குப் போக மெல்லிய மழை தூறத் தொடங்கிவிட்டது. கோணாமலையர் வானத்தைப் பார்த்தார். ஒரு புறம் இருண்டிருந்தது. பெருமழை பெய்யாது, மாசி பங்குனியிலை இப்பிடிச் சாதையான மழை பெய்து வெட்டுக் கட்டைக் குழப்புவது வழக்கந்தான்!

“மூண்டாம் வரியமும் இப்பிடித்தான் உப்பட்டி மழையிலை நனைஞ்சிது, பிரட்டிக் காச்சி எடுத்தாச்சு. வழக்கத்திலும் ஐஞ்சாறு கூலி கூட முடியும் அவ்வளவுதான்”

அன்று இராச்சாப்பாடு உச்சம். புள்ளடியன் சேவல் கறியாகியது. “சும்மா சொல்லக் கூடாது மீனாட்சியின்ரை கைபட்டால் இறைச்சியென்ன கத்தரிக்காய்கூடச் சோக்காய்த்தான் இருக்கும்” என்று எண்ணியவாறே கோணாமலையர் சுவைத்துச் சாப்பிடுகின்றார்.

“மனிசன் உழைக்கிறது தின்னிறத்துக்குத்தானே. கடைக்கு ஐநூறுதானே கடன். நெல்லை அடிச்சுப் போட்டால் ஐநூறென்ன ஆயிரமெண்டாலும் விசுக்கிவிடலாம்”

மழை சிறிது சிறிதாகப் பலக்கத் தொடங்கியது.

“குளக்கட்டுப் பிள்ளையாரே, உப்பட்டியெல்லாம் நனைஞ்சு போகப் போகுது” மீனாட்சி உரத்தே கூறிவிட்டாள்.

“எடி விசரி இதுக்கேன் அமுறாய், மழை என்ன அடைச்சா பெய்யப் போகுது. நாளைக்கு வெய்யில் எறிக்கப்போகுது. பிரட்டிக் காச்சிப் போட்டு அடிக்கிலாம்” கோணாமலையர் நம்பிக்கையுடன் சொன்னார்.

அவர் சொன்னது போலவே அடுத்த நாள் காலை நல்ல வெய்யில் எறிக்கத்தான் செய்தது. கணவரின் தீர்க்க தரிசனத்தை நினைத்து மீனாட்சி பூரித்துப் போனாள்.

ஆனால் அன்று பின்னேரமே மழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது.

மழை.... மழை.... பேய் மழை. இரண்டு, மூன்று நான்கு நாட்கள். வீட்டிற்குள்ளும் வெள்ளம். வயலைப் பார்க்கப் புறப்பட்டார் கோணாமலையர். வெள்ளம் அவரையே இழுத்துக் கொண்டு போய் விடும் போலிருந்தது. எப்படிப் போவது? வெற்றிகரமாகப் பின் வாங்கினார் அவர்.

அவரின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. மீனாட்சி பேயறைந்தவள் போல் காணப்பட்டாள். அடுத்தநாள் மழை சற்று ஓய்வது போல் காணப்பட்டது. தட்டுத்தடுமாறி வயல் பக்கம் சென்றார். ஐயோ வெள்ளம் அவரையும் இழுத்துச் செல்கிறதே. நல்லகாலமாக ஒரு மரக்கிளை அவர் கையில் தட்டுப்பட்டது. அதைப்பிடித்துக் கொண்டு முக்கி முனகி மரத்தில் ஏறிவிட்டார். மரத்தில் இருந்த வாறே வயல் வெளியைப் பார்த்தார். உட்பட்டி யெல்லாம் பெரு வெள்ளத்தால் அடித்துச் செல்லப்படும் காட்சியைக் காணச் சகிக்காமலே கண்ணை மூடிக் கொண்டார்.

வெள்ளம் வடிய நான்குநாள் சென்றது. ஒருகதிர் கூட எஞ்சவில்லை.

தாலிக் கொடியும், காப்பும் சங்கிலியும் மோதிரமும் வங்கியிலேயே தங்கிவிட்டன. பட்டகடனை உடனே தரும்படி முருகேசர் நெருக்கத் தொடங்கிவிட்டார். உழவு கூலி, அரிவி வெட்டுக்கூலி, பசளை மருந்துக்கடன் என்பவற்றை எப்படிக் கொடுப்பது? வீட்டின் சுவர் இடிந்து விழுந்து விட்டது. காரகாத்த வேளாண் மரபைச் சேர்ந்த பரம்பரைக் கமக்காரன் அகதி முகாமிலே ஒரு துண்டுப் பாணுக்குக் கையேந்தி நின்றார். மனைவியும் பிள்ளைகளும் கூனிக் குறுகி நின்றனர்.

அப்பொழுதுதான் அவருக்கு அந்த எண்ணம் வந்தது. வீட்டுக்குப் போய்வருவதாகச் சாட்டுச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டார். கையிலே ரமறோன் மருந்துப் போத்தல், பூச்சிக்கு அடித்த மிச்சம் வீட்டிலே கிடந்தது. அதுவும் நல்லதாய்த்தான் போய்விட்டது. இல்லாவிடில் மருந்து வாங்கவும் கடன்படவேண்டுமே.

குளக்கட்டில் ஏறினார். பிள்ளையார் முன் சென்று போத்தல் முடியைத் திறந்தார்.

“பிள்ளையாரே, முடியுமானால் மீனாட்சியையும் பிள்ளை

களையும் காப்பாற்று, என்னால் இனி ஒரு கணமும் உயிர் வாழ முடியாது” என்று கூறியவர் போத்தலைச் சரித்து வாய்க்குக் கிட்டக் கொண்டு போனார்.

எங்கிருந்தோ ஒரு குரல்... உற்றுக் கேட்டார். யாருடைய குரல் இது. எவருடையது மல்ல அவரது மனக்குரலா?

“நீ மட்டும் தப்பிக்கப் பாக்கிறாய், இது கோழைத்தனம், கோழைத்தனம்” என்று கூறுவது போன்றிருந்தது.

பரீட்சையில், காதலில் வியாபாரத்தில் தோல்வியடைந்து தற்கொலை செய்தவர்களைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். ஆனால் அவர் அறிந்தவரை விவசாயத்தில் தோல்விகண்டு தற்கொலை செய்ய முனைந்தவர் அவர் மட்டுந்தான். அந்த முயற்சியிலும் அவருக்குத் தோல்விதான்! தேகம் முழுவதும் வியர்த்துக் கொட்டியது. போத்தலை வீசியெறிந்தார்.

உருண்டு திரண்டு முறுக்கேறிய புஜங்களைப் பார்த்தார். “இந்தக் கைகள் இருக்கும் வரை நான் கேழையாக மாட்டேன். மண்ணைக் கொத்துவேன், கல்லுடைப்பேன், மூட்டை சுமப்பேன், மீண்டும் வெள்ளாமை செய்வேன்”

மங்கலான அவரது எண்ண அலைகளில் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை ஒளி தெரியத் தொடங்கியது.

4

ஆச்சியின் பயணம்

புதுக் குடியிருப்பில் பள்ளமடு வேனில் இடம் பிடித்ததே பெரிய அதிர்ஷ்டம் என்றுதான் வள்ளி ஆச்சி நினைத்துக் கொண்டாள். “அதிஷ்டமும் மண்ணாங்கட்டியும், நான் இல்லாட்டால் ஆச்சிக்குச் சீற கிடைச்சிருக்குமா?” என்று கூறினான் பேரன் பத்மன். எந்த நெருக்கடியான வேளையிலும் சீற பிடிக்கும் கலையில் கைதேர்ந்தவன் அவன். இந்தப் பாழாய்ப் போன பரீட்சை இல்லையென்றால் அவனும் பாட்டிக்குத் துணையாகப் பயணித்திருப்பான்.

வள்ளி ஆச்சியைப் பொறுத்த அளவில் எத்தனை பயங்கள்? எத்தனை அவலங்கள்?

ஓகோ என்று இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவு வசதியாகத் தான் வாழ்ந்தவன் அவன். இருபது வயதிலே கந்த சாமியைக் கைப் பிடித்து ஆசைக்கும் ஆஸ்திக்குமாக இரண்டு பெண்களையும் ஒரு பெடியனையும் பெற்றெடுத்தவன்.

நவாலித் தேவாலயத்தில் அந்தக் குண்டு வீச்சு நடந்திருக்காவிட்டால் அவள் வாழ்க்கையும் வசந்தமாகத்தான் இருந்திருக்கும். அந்தத் துயரச் சம்பவம் அவள் மனத்திலே ஆறாத ரணத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. அவளது கணவனும் ஒரே

மகனும் ஸ்தலத்திலேயே சிதறிச் சாவைத் தழுவிக்கொண்டனர். திடீரென்று அவள் பத்து வயது மூத்தவள் ஆகிவிட்டாள். ஆரம்பத்தில் வள்ளி அக்கா என்று அழைத்தவர்கள் இப்பொழுது வள்ளி ஆச்சி என்று கூப்பிடத் தொடங்கிவிட்டனர். அவர்களைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. முதுமை எழுதிய கோடுகள் அவர்களை அப்படிச் சொல்லச் செய்து விட்டன. ஆரம்பத்தில் எரிச்சலாகத்தான் இருந்தது. காலப்போக்கில் பழகிவிட்டது.

முக்கி முனகிக் கொண்டு வேன் புறப்பட்டுவிட்டது. எங்கேயோ குண்டுச் சத்தமும் வெடிச்சத்தமும் கேட்கின்றன. ஆஞ்சி பதைபதைத்துப் போனா. வேனிலிருந்து குதித்து இறங்கி விடலாமோ என்று ஒரு எண்ணம். ஒருவேளை கிளிநொச்சியில் சண்டை தொடங்கிவிட்டதோ? பிராணிகள் இதைப்பற்றி அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. வேன் போய்க் கொண்டேயிருந்தது வள்ளிபுனம், உடையார்கட்டு, விசுவமடு, புளியம் பொக்கணைச் சந்தி, இரணைமடுவைத் தாண்டுவதில்தான் சற்றுப்பயம். சண்டை நடந்தால் கட்டாயம் ஷெல் அடிப்பான்கள்.

ஒரு வாரகாலம் தொடர்ந்து பெய்த பெருமழையினால் குளம் நிரம்பி வழிகிறதாம்.

நவாலிச் சேர்ச் சம்பவத்துக்கு முன் வள்ளி ஆச்சி இளமைத் தோற்றத்துடன் தான் இருந்தாள். கருகரு என்று நீண்டு சுருண்ட கூந்தல். பளிச்சிடும் தயிரவண்ணப் பற்கள். துருதுரு என்று துடிக்கும் கண்கள். அழகேயுருவான மாம்பழக் கன்னங்கள். ஆச்சிக்கு எத்தனை வயதென்று ஆச்சிக்கே தெரியாது. யாரும் கேட்டால் அம்பது என்பாள். சில சமயம் அறுபது என்பாள். இப்பொழுது பஞ்சுப் பொடி போல் தலை நரைத்துவிட்டது. பற்கள் பொல பொல வென்று உதிர்ந்துவிட்டன. பொக்கை வாய், பார்ப்பவர்கள் அறுபதை எழுபதை மதிப்பார்கள்.

பழைய நினைவுகள் தூக்குக் காவடிச் செடிலாக அவள் உள்ளத்தைக் குத்தி இழுக்கின்றன. பொழுதுபடுமுன் வலிகாமத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டிய நிலை. மகள்,

மருமகன், பேரப்பிள்ளைகள் சகிதம் தென்மராச்சிக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததே பெரிய தொரு கதைதான்.

மழை, சனநெரிசல், குழந்தைகளின் அவலக்குரல், முதியோரின் முனகல். எடுத்தகாலை வைப்பதென்றால் இன்னொருவரின் காலில்தான் வைக்க வேணும். அதற்கிடையில் வேறொருவரின் கால் மற்றக்காலை மிதிக்கும். சேறும் சகதியும், எத்தனை மனித்தியாலங்கள்? எப்படி முயன்றும் மக்கள் நகர்வதாகக் காணோம். எப்படிகும் கைதடிப் பாலத்தைக் கடந்துவிட வேண்டும் என்ற அங்கலாய்ப்பு.

தென்மராச்சியில் ஏதோ ஒரு பாடசாலையில் தங்க ஏற்பாடு. அரை குறைச் சாப்பாடு, அசுத்தமான நீர், கழிவிடங்களின் தூர் நாற்றம். இன்னும் சிலநாள் தங்கினால் வாந்தி பேதி நோய்தான்!

“வன்னி நாடு வா வா என்று அழைக்கிறது. பாலுந்தேனும் பாய்ந்தோடும் நாடு, வந்தாரை வரவேற்கும் வன்னிவளநாடு இப்படி ஏதேதோ எல்லாம் சொன்னார்கள். வள்ளி ஆச்சிக்கும் அது சரியென்றுதான் பட்டது.

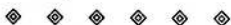

வேன் இரணைமடுக்குளத்தை அண்மித்துவிட்டது. வெள்ளம் பேரிரைச்சலுடன் பீறிட்டு ஓடுகின்றது. நீரின் ஆழம் அரையளவும் இருக்கலாம். கழுத்தளவும் இருக்கலாம். கடந்து செல்வதா? திரும்பிப் போவதா? தீர்மானம் எடுக்கவே பலமணி நேரம் சென்றது. பயணிகள் வேனிலிருந்து இறங்கிக் குளக்கட்டில் கலிங்குக் கம்பிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல அவதானமாக நடக்க வேண்டும். வள்ளி ஆச்சியால் முடியுமா? ஆனால் போய்த்தான் ஆகவேண்டும். யாரோ ஒரு இளைஞனின் உதவியுடன் வள்ளியாச்சி கலிங்கைக் கடந்து விட்டாள். வேனின் கதியென்ன? நீரில் இறங்குவதா? கூடாதா? நீரின் வேகத்திற்குத் தாக்குப்பிடிக்க முடியுமா? தெய்வாதீனமாகத் தட்டிவேனும் கரை சேர்ந்து விட்டது. இனியென்ன? பிரயாணத்தைத் தொடரலாம்.

ஆனால் வேன்தான் ஸ்ராட் ஆக மறுக்கிறது. சாரதி எத்தனையோ ஜாலவித்தை செய்தும் வண்டியை நகர்த்த முடியவில்லை.

வள்ளி ஆச்சிக்குப் பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. நாலு மணிக்கெல்லாம் முறி கண்டியை அடைந்துவிடலாம் என்று சொன்னார்கள். ஐந்து மணியாகியும் இரணைமடுதானே.

மீண்டும் பழைய நினைவுகள்.

கிளாலியைக் கடந்து கிளிநொச்சிக்குப் போகத் தீர்மானித்து விட்டாள் ஆச்சி. கிளாலிக் கடல் பயணம் மட்டும் நினைத்தவுடன் நிறைவேறிவிடுமா? கரையில் திரண்டிருந்த சன சமுத்திரத்தைக் கண்டதும் பெரிய மலைப்பாகிப் போய்விட்டது.

துன்பங்கள் துயரங்கள் மத்தியிலும் பிறந்த மண் பற்றி மக்கள் பேசிக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள்.

“அரியாலைக்கு ஆமி வந்திட்டுதாம். கடும் மோட்டார்த் தாக்குதலுக்கு மத்தியிலும் ஆமி முன்னேறுதாம்”

“உவையள் யாப்பாணத்தைப் பிடிக்க மாட்டினம்” வழக்கைத் தலையர் ஒருவர் ஆருடம் சொல்கிறார்.

“சனமில்லாத இடத்தைப் பிடிச்சு என்ன செய்யப் போகினம்” ஒரு பொக்குவாயரின் விமர்சனம் இது.

“உதெல்லாததையும் விட்டுவிட்டு வன்னிக்குப் போறதைப் பற்றிக் கதைப்பம். இவளவு சனமும் எப்பிடிப் போய்ச் சேருறது”

“எத்தினை நாள் எடுக்கும்? எத்தினை போட் தேவை?” வள்ளி ஆச்சி தன் அங்கலாய்ப்பை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

வானத்தில் ஹெலிகள் வட்டமிடுகின்றன. எங்கோ வெடிச் சத்தம் கேட்கிறது.

“ஒரு வேளை ... ஒரு வேளை குண்டு போட்டு இவளவு சனத்தையும் சரிக்கட்டப் போறாங்களோ”

ஒரு கிழமை தவமிருந்து வள்ளி ஆச்சி குடும்பத்தினர் கிளாலிக் கடலைக் கடந்துவிட்டனர். இப்போதைக்கு இது ஒரு பெரிய வெற்றிதான். எதிர்பார்த்தது போலப் பாலுந்தேனும் பாய்ந்தோடவில்லை. மீண்டும் அகதி முகாம்தான்!

ஒருவாறு வான் திருத்தப்பட்டு பிரயாணம் தொடர்ந்தது. இரவு மணிக்கு முறிகண்டியை அடைந்தாயிற்று. சக பயணிகளைப் போலவே ஆச்சியும் கால் முகங்கழுவிக் கர்ப்பூரம் கொளுத்தி தேங்காய் அடித்துப் பக்தி சிரத்தையுடன் முறிகண்டியானை வலம் வந்துவிட்டாள். கடையிலே அகப்பட்டதைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் ரயர் காத்துப் போட்டுதாம். பிரயாணத்தைத் தொடர முடியாதாம் என்ற செய்தி எட்டுகின்றது. ஆச்சி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. முறிகண்டியான் கைவிடமாட்டான் என்ற நம்பிக்கை. முறிகண்டியான் ஆச்சியையும் சக பயணிகளையும் அங்கேயே தங்க வைத்துவிட்டான்.

அக்கராயன் கொண்டு போய்த்தான் ஒட்டமுடியுமாம். இன்னொரு வாகனம் வரும்வரையில் காத்திருக்க வேண்டும்.

“அவசரப்பட்டு முறிகண்டியை விட்டுப் போறதிலை பிரயோசனம் இல்லை. அதிகாலை பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தால் போதுமானது” சாரதி கூறியது சரியாகத்தான் பட்டது.

அடுத்தநாள் மத்தியானந்தான் ஒட்டுவேலை முடிந்து ரயர் கொண்டுவரப்பட்டது.

பயங்கர ஷெல்வீச்சு. முறிகண்டிக் கோயிலுக்குக் கிட்டவும் ஒரு ஷெல் விழுந்து வெடித்தது. தெய்வாதீனமாக உயிர்ச்சேதம் எதுவும் இல்லை.

வேன் அக்கராயனை நோக்கி அவசரமாகப் புறப்பட்டது. 'ஏன் அவரசப்படுவான் அக்கராயனில் தங்கிவிட்டுப். போகலாந்தானே' என்ற சாரதியின் ஆலோசனையைப் பயணிகள் ஏற்றனர்.

ஒருவாறு இரவு பதினொரு மணிக்குப் பள்ளமடுவை அடைந்தாயிற்று. பள்ளமடுவில் ஏகப்பட்ட சனக்கூட்டம். குந்தி இருக்கக்கூட இடமில்லை. நித்திரை பற்றி நினைக்கத் தேவையில்லை. நாலு நாளைக்கு முன்பு வந்தசனமும் போகமாட்டாமல் நிக்கினமாம். ஒரு நாளைக்கு இருநூற்றைம்பது முன்னூறு சனத்தைத்தான் விடுகினமாம்.

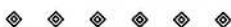
“நல்லூர்க் கந்தா, எப்படித்தான் போய்ச் சேரப் போறோனோ” தென்னை மரத்தடியில் பழசாய்ப்போன துவாய் ஒன்றை விரித்து

விட்டு அந்தச் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தாள் வள்ளி ஆச்சி. உடம்பெல்லாம் ஒரே உளைச்சல். மேல் கண்கண என்றிருந்தது. நெஞ்சுக்குள்ளும் மெல்லிய நோவும் எரிவும்.

ஆச்சி இதுவரை காலமும் நோயென்று பாயில்படுத்ததில்லை. எந்த ஆஸ்பத்திரியிலும் தங்கிச் சிகிச்சை பெறவில்லை. தலையிடி காச்சல் தடிமன் என்றால் கை வைத்தியந்தான். ஒரு குடி நீர் மூன்று முறை குடித்தால் வருத்தம் பந்தோடிவிடும்.

தலை நரைத்து முகத்தில் சுருக்கங்கள் ஏற்பட்டபோதும் உடல் நிலையில் தளர்ச்சி ஏதும் ஏற்படவில்லை.

விதவைப் பெண்களுக்குரிய அசாதாரண வலிமையும் துணிச்சலும் வள்ளி ஆச்சிக்கு இருந்தது.

கிளிநொச்சியிலிருந்து மீண்டும் இடம் பெயர்ந்து முள்ளியவளைக்குச் சென்று பொன்னகரில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஆச்சிக்குத் துணையாக மகளும் மருமகனும் இருந்தனர். பேரப்பிள்ளைகளுடன் பொழுது கழிந்தது.

இன்னொருமகள் திருகோணமலையில் திருமணம் செய்திருக்கிறாள். மருமகள் தங்கமான பிள்ளை. நாலு பிள்ளைகள்: இரண்டு ஆண் இரண்டு பெண். ஓரளவு வசதியாகத்தான் இருக்கிறார்கள். “பேரப்பிள்ளைகளைப் பாக்க வேணும் மடியில் இருத்திக் கொஞ்சவேணும் என்று சோட்டை: இப்ப எத்தனை வரியம் அதுகளைக் கண்டு பிரச்சினை இல்லையெண்டால் அஞ்சாறு தரம் போயப் பாத்திருப்பன்”

மகளின் மூத்தவள் கமலி பெரிய பிள்ளையாகி விட்டாள். சாமத்தியச் சடங்கில் எப்பிடயும் திருகோணமலைக்குப் போய்த்தான் கலந்து கொள்ளப் போவதாகக் கடிதம் கூடப் போட்டிருந்தாள் ஆச்சி. அதற்காகவே இந்தப்பயணம்.

பள்ளமடுவில் விடியப்பறம் இரண்டு மணிக்குச் சனமெல்லாம் திடுதிப்பென்று எழுந்து கியூவில் நிற்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

காலை ஏழு மணிக்குத்தான் பாஸ்பதிவது. என்றாலும் முந்தவேண்டும் என்ற அவசரம். வள்ளி ஆச்சியும் கியூவில் நின்று இருந்தும் நகர்ந்தும் பாஸ் பதிந்து வாகனத்தில் ஏறி விட்டாள்.

காத்தான் குளத்திலும் மீண்டும் வரிசையில் நின்று ஒருவாறு ஆமியின் செக்பொயின்ருக்குப் போய்ச் சேரச் செய்த பிரயாணம் மறக்க முடியாது. ஒரு மைல் சைக்கிள் பாரில் நாரி நோக இருந்து இறங்கி வயல் வெளியிலே மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் சேறும் சுரியும் மிதித்துச் சறுக்கி விழுந்து எழும்பி, அப்பப்பா எத்தனை துன்பம்.

அங்கேயும் கியூதான். என்னதான் முயன்ற போதும் அன்று பயணத்தைத் தொடரமுடியவில்லை. முன்னூறு பேரை எடுத்துவிட்டு மிகுதியானோரைத் திருப்பி விட்டுவிட்டார்கள். இரவு காத்தான் குளத்தில் தங்கல்.

ஏழாவது நாள்தான் ஆச்சி பயணத்தைத் தொடரமுடிந்தது.

வவுனியாவை அடைந்ததும் “இனியென்ன திருகோண மலைதான்” என்றுதான் நினைத்தாள். சுந்தானந்த சங்க மண்டபத்தில் இரவு தங்கிக் காலையில் திருகோணமலை பஸ்ஸைப் பிடித்தாயிற்று. பிற்பகல் இரண்டு மணிக்குப் பேர்ப்பிள்ளைகளைத் தூக்கிக் கொஞ்சலாம். பெரிய மனுஷியாகிவிட்ட கமலி எப்படி இருப்பாளோ? ஆள் உள்ளதுக்கை ஒடிசல்: இப்பெண்டாலும் கொஞ்சம் பெருத்திருப்பாளோ. அவளை விரல் சூப்பிற பருவத்திலை கண்டதுக்குப் பிறகு இப்பதானே காணப் போறாள்.

பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்து ஈற்ற பெரியகுளம் போன போதுதான் பேரதிர்ச்சியொன்று காத்திருந்தது. பாஸ், பாஸ் என்று கேட்டுக் கொண்டு பொலிஸ்காரன் வந்தான் “ஆச்சி பாஸ் இருக்கோ?” ஆச்சிக்கு ஒண்டும் விளங்கவில்லை. “பாஸ் இல்லாதவை திருகோணமலை போகேலாது: இறங்கு இறங்கு...” கலைத்துவிட்டான் அவன்.

எங்கே பாஸ் எடுப்பது? எப்படி எடுப்பது? இந்த விபரம் எதுவும்

ஆச்சிக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.

ஆச்சியின் பரிதாப நிலையைக் கண்ட ஒருவர் வழி முறைகளை விபரித்தார். கோழிக் கூட்டுக் காம்பில் பதிந்து பின்னர் எஸ்.பிக்கு விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டும். அவரைச் சந்திச்சால்தான் திருகோணமலை பாஸ் எடுக்க முடியும்.

பிறவுன் ஸில் விண்ணப்பம் கொடுக்கப்பட்டது. தெய்வாதீனமாகச் சந்தித்த வவுனியா வாசியொருவர் பிணை நின்றார். அடுத்தநாள் வருமாறு கூறப்பட்டது. விண்ணப்பம் எஸ்.பியிடமிந்து வந்து விட்டது.

“இதையொருக்கால் பார்மோனை, இதைக் கொண்டு திருகோணமலை போகிலாமே”

“எஸ்.பி யைச் சந்திக்க வேணுமாம்”

ஆச்சி எஸ்.பி யின் அலுவலகம் முன்பு போய்விட்டாள். ஆனால் உள்ளே விட்டால்தானே? ஏதோ சிங்களத்தில் கூச்சலிட்டான் வாசலில் நின்ற பொலிஸ்காரன். எஸ்.பிக்கு ரெலிபோனில் பேசி அனுமதி பெற்றபின்பு சந்திக்க முடியுமாம்.

ஆச்சி ரெலிபோனில் சொன்னாள். திருகோணமலைக்குப் போகோணும் மோனை அதுதான் பாஸ் எடுக்க உங்களைச் சந்திக்க வந்தனான்” மறுமுனையில் சிங்களத்தில் ஏதோ பேசிக் கேட்டது. ஆச்சி மீண்டும் பேசினாள். பதில் இல்லை.

வள்ளி ஆச்சி விடவில்லை. சிங்களம் தெரிஞ்ச ஒருவரைப் பிடித்து ரெலிபோன் செய்வித்தாள்.

“எஸ்.பி பிசியாக இருக்கிறாராம். இப்ப சந்திக்க ஏலாதாம். நாளைக்கு ரெலிபோன் பண்ணிப் பாக்கட்டுமாம்”

நாலாம் நாள் எஸ்.பி என்ற புண்ணியவாளனைச் சந்திக்க முடிந்தது. கடவுளைக் கண்டது போல் இருந்தது. கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். நல்லூர்க்கந்தனின் அருளை மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“இதைக் கொண்டுபோய் பிறவுண் பொலிசிடைக் குடுத்தால்

பாஸ் கிடைக்கும்”

பாஸ் கிடைத்துவிட்டது. பஸ்ஸில் ஏறி விட்டாள். ஈற்ற பெரிய குளத்தில் பாஸ் கேட்டவனின் மூஞ்சியில் எறியத்தான் நினைத்தாள். எறியவில்லை பாஸைக் காட்டினாள்.

இரண்டாவது மூன்றாவது சென்றியில் பஸ்ஸால் இறங்கி நடந்து செல்வதான் சற்றுச் சிரமமாக இருந்தது. மெய்வருத்தம் பார்க்காது பசினோக்காது கண்துஞ்சாது கருமமே கண்ணாகிப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

ஐந்தாவது செக் பொயினரில் இறங்கி நடந்தபோதுதான் ஆச்சிக்கு நெஞ்சுக்குள் ஏதோ செய்வதுபோல் இருந்தது. ஒரு மயக்க நிலை மெல்லமாக அந்த இடத்திலே இருந்து விட்டாள்.

இருக்கவும் முடியவில்லை. அப்படியே சரிந்ததுதான் தெரியும். வள்ளி ஆச்சி பாஸ் தேவைப்படாத உலகத்திற்குப் போய்விட்டாள் என்பதை எவரும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

மத்தியானந்தான் விழுந்து கிடந்த ஆச்சியின் உடலைப் புரட்டிப் பார்த்தான் பொலிஸ்காரன். சிங்களத்தில் ஏதோ சொன்னான். நாலைந்து பொலிஸ்காரர் வந்தனர். பெயரினை மாற்றிப் பிணமென்று பெயரிட்டு ஆச்சியின் பூதவுடன் அநுராதபுரம் ஆஸ்பத்திரியில் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

ஆச்சியின் உயிர் பிரிகின்ற நேரத்தில்தான் அவள் எழுதிய கடிதம் திருகோணமலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது.

“அம்மம்மா வரப்போறா... அம்மம்மா வரப்போறா” எனப் பேரப்பிள்ளைகள் துள்ளிக் குதிக்கின்றனர்.

5

காதல்... காதல்... காதல்

முடிவாகக் கூறிவிட்டாள் பாறிப்பாட்டி " நீ ஒரு ஆம்பிளை யெண்டால் இந்த வீட்டிலை நீ நினைக்கிறதுதான் நடக்கும். இந்தக் கலியாணம் நிறைவேற வேணுமெண்டால் பதினைஞ்சு தங்கப் பவுணிலை தாலி கட்ட வேணும். அதுக்கு வக்கில்லாட்டால் விட்டும்.

நாகமணியர் அதிர்ந்து போனார். தன் மகள் சிலம்பிக்கும் நன்னியனுக்கும் நடைபெறவிருக்கும் திருமணத்திற்கு முட்டுக் கட்டை மீனாட்சியின் சகோதரனின் புத்திரன். சின்ன வயது தொடக்கம் மீனாட்சி போட்ட திட்டம். நாகமணியரும் ஒத்தாதி வந்திருக்கிறார். பாறிப்பாட்டி இப்பொழுதுமட்டும் ஏன் ஆட்சேபனை தெரிவிக்க வேண்டும்? நன்னியன் குடும்பத்தில் அண்மைக் காலமாக ஏற்பட்ட பொருளாதாச் சரிவுதான் காரணமாக இருக்குமோ?

மல்லிகை வனத்தை இரண்டாகக் கிழித்துக் கொண்டு செல்லும் ஒரேயொரு தார்ப்பாதையின் திருப்பத்திலே வந்து சந்திக்கிறது பெருந்தெரு. பெயரைத் தவிர வேறு எந்தப் பெருமையும் அந்தத் தெருவுக்குக் கிடையாது. கிராமசபையின் இரண்டு தேர்தல் வட்டாரங்களை அது பிரித்து நிற்பதால் எந்த வட்டாரத்துக் கிராமசபை உறுப்பினரும் ஒருவண்டில் கிரவல் கூடப்போட

அக்கறை காட்டாததால் அநாதையாக நிற்கின்றது அந்தத் தெரு. அமைதியே உருவான கிராமமும் தெருக்களும் இப்பொழுது ஒரே அமர்க்களம். காப்பிலிகளும் வெள்ளையருமான படையினர் அணி வகுத்துச் செல்லும் காட்சி, லொறிகளும் ராங்கிகளும் அசுர வேகத்தில் சங்கிலித் தொடராக செல்கின்ற கலகலப்பு. கிராம மக்களின் மனத்திலே ஒரே பீதி எப்பொழுது என்ன நடக்குமோ தெரியாது.

ஆங்கிலேயருக்கும் ஜேர்மனியனுக்குமிடையே மூண்ட யுத்தம் உலகப் போராகப் பரிணமிக்க ஈழத்தில் இந்தச் சின்னஞ்சிறிய கிராமத்தையும் பாதிக்கத்தான் செய்தது. எங்கோ இருந்து ஆட்சி செய்யும் மன்னனுக்கு விசுவாசமாக இருக்கிறார்கள். இந்தக் கிராமத்து மக்கள். பாடசாலைப் பிள்ளைகள் வீடுதோறும் சென்று பாட்டுப்பாடி யுத்த நிதிக்கூடச் சேர்த்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். என்றாலும் கிராம மக்கள் வெளியே நடமாட அஞ்சுகின்றனர். பட்டாளத்துக்குப் பயந்து மக்கள் வண்ணான் வயலுக்கு இடம் பெயர்ந்து விட்டனர். பொழுதுவிட்டால் எவருமே தெருவுக்கு வருவதில்லை. பகலில் கூடப் பெண்கள் தெருவில் தலைகாட்டுவதில்லை. பெருந்தெருவும் தார்ப்பாதையும் சந்திக்கும் இடத்திலே ஒரு சரிந்த பூவரச மரம் சமண்டலை மரங்கள் அடர்ந்த கூடல். இதில் நன்னியன் யாருக்காகவோ காத்திருக்கிறான். இந்த மனோரம்மியமான இடத்திலேதான் நன்னியன் சிலம்பி சந்திப்பு நிகழ்ந்து வருகின்றது. சிலம்பியின் கடைக்கண் பார்வைக்காக அவன் ஏங்கி நின்ற நாட்கள். நன்னியன் மடியிலே சிலம்பியின் பொன்னுடல். அவர்களின் கண்ணிணைகளில் சுவாரஸ்யமான காதல் பேச்சுக்கள். சிலம்பியின் அடர்ந்து சுருண்டு வளர்ந்த கூந்தலை நன்னியன் கரங்கள் கோதிவிடும் நிகழ்ச்சி. இப்படி இப்படி எத்தனையோ. ஆனால் இன்றைக்குச் சிலம்பியைக் காணாமே என்னதான் நடந்தது அவளுக்கு. ஒருவேளை வராமல் விட்டு விடுவாளோ?

சிலம்பி வருகிறாள்; அவள் வதனத்தில் ஒன்றுமில்லாத சோகம் இழையோடுவது ஏன்? அழுது அழுது அவள் முகம் வீங்கியிருந்தது.

“சிலம்பி”

“.....”

“என்னதான் நடந்தது என்று கூறன்”

அசையாத சிலையாக அவள் நிற்கும் போது கூட அவள் அழகே தனி. பொல பொலவென்று கண்ணீர் வடிகிறது. அவன் நெஞ்சில் உதிரம் கொட்டுகிறது.

“அன்பே, நடந்ததைச் சொல்லு” சிலம்பியின் தோள்களைப் பற்றி உலுப்புகிறான்.

“அத்தான், என்னை மறந்துவிடுங்கள்”

“ஏன்?”

“எங்கடை கலியாணம் நடக்காது”

“என்ன இது? ஆர் குறுக்கை நிக்கிறது”

“பாட்டிதான்...”

“ஏனாம்”

“நீங்கள் ஏழையாம், பதினைஞ்சு தங்கப் பவுணிலை தாலிக்கொடி கட்ட உங்களால் முடியாதாம்.”

“பதினைஞ்சு தங்கப்பவுண்...” நெடுமுச்சு விடுகிறான் நன்னியன்.

“இப்போதிருக்கும் நிலையில் இது நிறைவேறாது. தயவு செய்து என்னை மறந்துவிடுங்கள்”

அவன் சிந்தனை சுழல்கிறது. கணநேர மௌனத்திற்குப் பின் சொல்கிறான்.

“சிலம்பி, உழைச்சு, உழைச்சு உரமேறிய இந்த உடம்பு இருக்குது. பதினைஞ்சு தங்கப்பவுணைத் தேட என்னால் முடியும். அதுக்காக என்னைச் சிறிதுகாலம் பிரிஞ்சிருக்க வேணும்”

“அத்தான்...”

“சிலம்பி, எண்டைக்கு இரவில் வந்து எங்கடை கொம்பறையைத் துறந்து நெல்லை எடுத்தாங்களோ அண்டே தரித்திரம் பிடிச்சுக் கொண்டது. இதுகூட இந்த ஊர் விதானையினர் சதிதான்”

யுத்த காலத்தில் விவசாயிகள் வைத்திருக்கும் நெல்லை அரசாங்கத்துக்கு குறைந்த விலையில் விற்க வேண்டும் என்ற சட்டம் வந்தது. “விதானையார் தனது நெல்லின் பெரும்பகுதியை மறைத்து வைத்துக் கொண்டு ஒரு சிறுபகுதியை நல்ல நாள் பார்த்துப் பகலிலே கொடுத்தார். ஆனால் எங்கடை நெல்லை வியாழக்கிழமை அதுவும் இரவில் எடுத்தாங்கள், காலங்காலமாக நாங்கள் கட்டிக்காத்த வழக்கம் மீறப்பட்டது. நிலம் ரெண்டு வருஷமாக எம்மை வஞ்சித்துப் போட்டுது. இதைச் சாட்டாய் வச்சு நிபந்தனை போடுறாள் பாட்டி”

“அத்தான்...”

“சிலம்பி நீ ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதை: நான் மிலிற்றறி வேலைக்குப் போகப் போறன்”

“வேண்டாம் அத்தான் வேண்டாம், இப்பவே பயமாய்க் கிடக்கு”

நான் என்ன சண்டைக்கா போறன்? பதினெட்டாம் கட்டையிலை பட்டாளத்தினர் முகாம் அமைக்கினம். இஞ்சை இருந்தும் எத்தனை பேர்போய் கூலிவேலை செய்யினம். நல்ல சம்பளமாம். நானும் கூலிக்காறனாய்த்தான் போறன். ஆறுமாதம் பொறுத்திரு”

“என்ன வேலை செய்வியள்?”

“மரந்தறிப்பன்: மண் சுமப்பன், கல்தாக்குவன்”

“வேறை வழியில்லையா அத்தான்”

“இல்லை சிலம்பி”

“இதுக்கிடையிலே பாட்டியின்ரை வற்புறுத்தலுக்கு என்னை வேறு யாருக்கும்...”

“அது நடக்காது, ஆறுமாதம் தவணை கேள்”

“நன்னியன் பட்டாளத்திலே சேந்திட்டானாம். இனி எங்கை ஆள் திரும்பிறது?” பாக்கை இடித்துக் கொட்டிக் கொண்டே பாறிப்பாட்டி சொல்கிறாள். “அதுகும் நல்லதுக்குத்தான். எப்பிடியும் இந்த ஆவணியிலை சிலம்பியின்ரை கலியாணத்தை முடிச்சுப் போட வேணும், என்னடா பேசாமல் நிக்கிறாய் வாய்க்கை

கொளுக்கட்டையோ”

“ஆச்சி, சிலம்பியின்ரை சம்மத்தோடைதானே கலியாணத்தைச் செய்ய வேணும்” நாகமணியர் தயங்கித் தயங்கிக் கூறுகிறார்.

“கோழியைக் கேட்டாடா ஆணம் காச்சிறது? காலம் கலிகாலமாகப் போச்சு. எங்களையெல்லாம் கேட்டுத்தானே கலியாணம் செய்து வச்சவை. நாங்கள் குடும்பம் நடத்தேல்லையே?”

“நன்னியனைத்தான் அவள் செய்யிறதாம்”

“நன்னியன் எங்கை வரப்போறான்: பட்டாளத்திலை சேந்தவை திரும்பிலாமே?”

“ஆச்சி, நன்னியன் படையிலை சேரேல்லை. பதினெட்டாம் கட்டையிலை கூலியாளாய்த்தான் சேந்திருக்கிறான்”

“கூலி வேலைசெய்து பதினைஞ்சு தங்கப்பவுன் உழைச்சுப் போடுவானாமே?”

“ஆறுமாதம் தவனை கேட்டிருக்கிறான். அதுக்குப் பிறகு பாப்பம்”

“டே உனக்கேனடா உன்ரை கொப்பற்றை புத்தி கொஞ்சமும் இல்லாமல் போட்டுது. என்றை பேரன் தண்டுவானிலை ராசாவாட்டம் இருக்கிறான்: அவனைச் செய்தால் என்னடா அவன் சொத்தியோ? குறுடோ?”

“நான் என்னேறது: சின்னஞ்சிறிசாய் இருக்கேக்கை தீரமானிச்சுப் போட்டம்: அதுகளும் ஒண்டை யொண்டு விரும்பீட்டுதுகள்”

“ஆறுமாதத்தாலே அவன் வராட்டால் என்ன செய்யிறது?”

“அதுக்குப்பிறகு பாப்பம்”

“டே... சொல்லிப் போட்டன்: நான் சாகிறதுக்கு முந்தி ஒரு பூட்டப்பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொஞ்சவேணும்” பிறகு ஒரு சாட்டும் சொல்லக்கூடாது”

“ஓம் ஆச்சி”

நன்னியன் பதினெட்டாம் கட்டை முகாம் வேலைக்குச் சேர்ந்து மூன்று மாதங்கூட ஆகவில்லை. முகாமைப் படிப்படியாக மூடுவது என்று திட்டம் போட்டுவிட்டார்கள். இதனால் ஆட்குறைப்பு நடைபெறப் போகிறது. “வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுபவர்கள் விரும்பினால் படையில் சேர்ந்து திருகோணமலைக்குப் போக வேண்டும்” என்று அறிவித்தல் வருகிறது.

இந்த மூன்று மாதங்களிலும் உழைத்துச் சேர்த்தது ஐந்து பவுணுக்குக் கூடப் போதாது. திருகோணமலைக்குப் போனால் தான் மிச்சத்தைச் சேர்க்கலாம். ஜப்பான்காரன் திருகோணமலையில் கண் வச்சிருக்கிறானாம். எந்த நேரத்திலும் அங்கு குண்டு வீசப்படலாம் என்று வதந்தி, பட்டாளத்தில் சேராவிட்டால் சிலம்பியை இழக்க வேண்டும். சேர்ந்தால் உயிரை இழக்க வேண்டியும் நேரிலாம். காதலியா? உயிரா? பாறிப்பாட்டி ஏளனமாகச் சிரிப்பது போன்ற ஒரு பிரேமை.

நன்னியன் தீரமானித்து விட்டான். படைவீரனாகச் சேர்வதற்கு முன்பு சிலம்பியை ஒரு முறை சந்தித்து விட்டால்... அதர்க்குத் தான் அவகாசம் இல்லையே, விரும்பியவர் இன்றே பெயர் கொடுக்க வேண்டும், நாளைக்குத் திருகோணமலைக்குப் போக வேண்டும்” என்பது அறிவித்தல்.

இன்றே பெயரைக் கொடுத்துவிட்டு இரவோடிரவாக மல்லிகை வனம் போனால் என்ன? எப்படிப் போவது? போனவுடன் நள்ளிரவில் அவளைச் சந்திக்க முடியுமா? அது முடியாத காரியம். என்ன செய்வது? ஒரு கடிதம் எழுதி அவளுக்கு நிலைமையை விளக்க வேண்டும். இப்பொழுது எழுதுவதா? திருமலைக்குப் போனபின் எழுதுவதா? படையில் சேர்ந்த பின் கடிதம் எழுதுவது சாத்தியமில்லை. இப்பொழுது ஒரு கடிதம் எழுதி எழுதி என்ன செய்வது? நான் எழுதும் கடிதம் அவளைப் போய்ச் சேரும் என்பது என்ன நிச்சயம். ஆட் குறைப்பால் வீடுதிரும்பும் வினாசித்தம்பியிடம் கொடுத்துச் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்.

நன்னியன் திருமலைக்குப் போய் ஒரு மாதத்திலேயே ஜப்பானியர் குண்டு வீசிவிட்டனர். ஆயிரக் கணக்கானோர் பலியாகினர். நரகமே சுடுகாடாக மாறிவிட்டது. செய்தி கேட்டுச் சிலம்பி துடிதுடித்துப் போனாள். நன்னியனுக்கு என்ன நடந்தது?

செய்தி எதுவும் கிட்டவில்லை.

பாறிப்பாட்டி ஒப்புக்கு ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கி விட்டாள். தண்ணீர் வராத கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். “இந்தப் பேய்ப் பெடியன் பட்டாளத்திலை சேரேக்கை நினைச்சனான் இப்படி நடக்குமெண்டு, இனியென்ன செய்யிறது? போனது போகட்டும் இனியும் சிலம்பின்ரை கலியாணத்தை தள்ளிப் போடக் கூடாது”

நாகமணியரும் ஒருவாறு ஒப்புக் கொண்டுவிட்டார். தண்டுவானில் இருக்கும் பாறிப் பாட்டியின் பேரன் பேரம்பலத்துக்கும் சிலம்பிக்கும் திருமண ஏற்பாடு நடைபெறத் தொடங்கிவிட்டது.

காப்பிலிப் படையின் நடமாட்டம் ஊர்மக்களுக்குப் பழக்கப்பட்ட விஷயமாகிவிட்டது. “அவர்களால் பொதுமக்களுக்கு எதுவித ஆபத்தும் ஏற்படாது” என்று விதானையார் உறுதி கூறியிருந்தார். குறிப்பிடக்கூடிய அசம்பாவிதங்கள் எதுவும் மல்லிகை வனத்தில் இடம் பெறவில்லை. இதனால் கிராம மக்களுக்கு நிம்மதி.

சிலம்பி அழுதவண்ணமே இருக்கிறான். பாட்டியிடம் முகம் கொடுத்துக் கதைப்பதில்லை. தனக்கு ஏற்பட்ட இழப்புக்களுக்குப் பாட்டிதான் காரணம் என்று வெளிப்படையாகவே சொல்லத் தொடங்கி விட்டாள்.

எப்போதுமே எரிந்துவிழும் பாட்டி இப்பொழுது சற்றுச் சாந்தமாகி விட்டாள். சிலம்பியை எப்படியும் தன் வழிக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று அவளுடன் அன்பாகவே நடக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

“நடந்தது நடந்து போச்சது, இனிக்கவலைப்பட்டு என்ன புண்ணியம். நானும் அந்த நேரம் பேய்த்தனமாய் நடந்த போட்டன், என்ன செய்யிறது? என்றை குஞ்சல்ல... நான் சாகிறதுக்கு முந்தி உன்னை மணவறையிலை பாக்க விரும்பிறன்”

விரக்தியுடன் சிரிக்கிறாள் சிலம்பி.

கலியாணச் சிலவுக்கு நெல்லுப் போதாது, தண்டுவானுக்குப் போய்ப் பத்துச்சாக்கு நெல் வாங்கி வரும்படி நாகமணியரைத் தூண்டி விடுகிறாள் பாட்டி.

சிலம்பி அந்தக் கடிதத்தைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கிறாள். “எப்படியும் குறிப்பிட்ட தவணையில் வந்து சேர்வேன்” என்று எழுதியிருந்தான் நன்னியன். திருகோணமலைக் குண்டுவீச்சின் பின்தகவல் எதுவுமில்லையே. உயிருடன் இருந்தால் ஒரு கடிதமாவது எழுதியிருக்க மாட்டாரா? பாட்டி கருதுவது போல் அவர் இறந்து தான்... அவளால் தொடர்ந்து எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

திருமண ஏற்பாடுகள் மும்முரமாக நடைபெறுகின்றன. அப்புவும் இதுக்கு உடந்தையாக இருக்கிறார். பேரம்பலமும் ஒரு முறை வந்துவிட்டுப் போய்விட்டான். கொஞ்சம் அசட்டையாக இருந்தால் திருமணம் நடந்தேறிவிடும்.

“எனக்கு இப்ப கலியாணம் வேண்டாம் பாட்டி”

“பின்ன எப்ப முடிக்கப் போறாய்?”

“அவர் போய் நாலுமாதந்தானே ஆகுது: இன்னும் ரெண்டு மாதம் போகட்டும்”

“பேய்ப் பெடிச்சி, ரெண்டு மாசத்தாலை செத்தவன் பிளைச்ச வரப் போறானோ?”

“அவர் செத்த தெண்டு ஆர் சொன்னது?”

“ஆரும் சொல்ல வேணுமே? ஜப்பான்காரன் குண்டு போட்டால் தப்பேலுமே”

“அதைப்பத்தி உனக்கெதுக்கு, ரெண்டு மாதம் பொறு”

“ம்... ரெண்டு மாசமும் நான் உயிரோடை இருப்பனோ கட்டையிலே போவனோ இந்தக் கிழவியினர் சொல்லை ஆர் இந்த வீட்டிலை கேக்கினம். இதுக்கிடையிலே அவங்கள் இஞ்சையும் குண்டு போட்டுவிட்டால்...”

விரக்தி அடைந்த நிலையிலும் சிலம்பியால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. “நீ செத்துப் போடுவாய் என்று நினைக்கிறியே பாட்டி? குண்டு போட்டால் நல்லதுதான். நானும் செத்து அவர் சென்ற உலகத்துக்குப் போய்விடலாம்”

அவளுக்கு வீடே நரகமாகிவிட்டது. இரவும் பகலும் அவளுக்கு ஒரேமாதிரிதான்.

தண்டுவானுக்குப் போக அவள் தந்தை ஆயத்தப்படுத்து கின்றார். சிலம்பியும் கூடப் போக வேண்டும் என்பது பாட்டியின் ஏற்பாடு. அங்கே பேரனைச் சக்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டுமல்லவா? சிலம்பியின் மனமும் மாறலாம். அவள் ஆரம்பத்தில் தயங்கினாலும் ஒரு மாற்றத்திற்காகவேனும் வீட்டை விட்டுச் செல்வது நல்ல தென்றெண்ணிச் சம்மதித்து விட்டாள்.

வண்டி தண்டுவானை நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டது. நாகமணியர் மயிலைக் காளையின் வாலை முறுக்கி விடுகிறார். பெருந்தெருவும் காட்டுவிநாயகர் வீதியும் சந்திக்கும் இடத்தில் வண்டி நிற்கிறது. அவர் காட்டுவிநாயகருக்குக் கர்ப்பூரம் கொழுத்துகிறார். சிலம்பியும் வணங்குகிறாள். தந்தையும் மகளும் நேர்மாறான வேண்டுகோளை விடுக்கின்றனர். “காட்டு விநாயகா எப்படியும் இந்தக் கலியாணத்தை நிறுத்திவிடு”

நாலு ஐந்து மணித்தியாலங்களில் தண்டுவானுக்குப் போய் விடலாம்.

வண்டி நெடுங்கேணி றோட்டில் ஏறிவிட்டது. என்ன சிவலை மாடு நொண்டுகிறதே. அதன் லாடன் கழன்று விட்டதா? சிவலையால் விரைந்து செல்ல முடியவில்லை. “வெளிக்கிட்ட பயணம் திரும்பிற்று சரியில்லை ஆறுதலாகப் போவம்”

வண்டி முக்கி முனகிக் காய மோட்டைமலை ஏற்றத்தைத் தாண்டுகிறது. இப்போது மலையில் பிரயாணம். திடீரென்று இரண்டு காப்பிலிகள் வண்டியை மறிக்கின்றனர். ஏதோ சொல்கின்றனர். அவர் வண்டியை நிறுத்தவில்லை. அவர்கள் வண்டியைத் தூரத்திச் செல்கின்றனர். ஒருவன் நுகத்தைப் பிடிக்கிறான். மாட்டுக்கு அடித்த அடி காப்பிலிக்குப் பட்டுவிட்டது.

வண்டி நிற்கிறதா? ஐயோ- சிலம்பி அலறுகின்றாள். சிலம்பியை ஒருவன் கட்டிப்பிடித்து... அவள் துடியாத் துடிக்கிறாள். நாகமணியருக்கு எங்கிருந்துதான் பலம் வந்ததோ அவனை இழுத்து விழுத்திவிட்டு மேலே ஏறி நிற்கிறார். மற்றவன் கத்தியுடன் வந்து நாமணியரை வெட்டப் போகிறான்.

“ஐயோ என்றை அப்பு...” அலறிக் கொண்டே சிலம்பி குறுக்கிடுகின்றாள். காப்பிலி ஓங்கிய கத்தி சிலம்பியின் வலது

கரத்தைத் துண்டித்து விடுகிறது. சிலம்பி இரத்த வெள்ளத்தில்...

ஒரு மிலிற்றறி வண்டியின் ஓசை... கேட்டதும் காப்பிலிப் படை காட்டினுள் மறைந்து விடுகின்றது.

நாகமணியர் சிலம்பியை ஏற்றிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குத் திரும்புகிறார். சிலம்பி மூன்று நாள் நினைவிழந்த நிலையில், நினைவுவந்து படிப்படியாகத் தேறிவிடுகின்றாள். உயிர் பிழைத்ததற்காக அவள் மகிழ்ச்சியடைந்தாளா? இறந்திருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும் என்றுதான் எண்ணுகிறாள்.

“காட்டு விநாயகா நீ கருணையற்றவன் என்னையென் உயிர்தப்ப வைத்தாய்... இல்லை.. இல்லை எனது வேண்டுகோள் பலித்து விட்டது. விபரீதமான முறையில் நிறைவேறி விட்டது. இல்லாவிட்டால் எனது திருமணம் நிறை வேறியிருக்கும்” இந்த அளவில் சிலம்பிக்கு ஆறுதல்.

நன்னியன் சென்று ஆறுமாதமாகிவிட்டது: இந்த நினைப்பு ஏன் வரவேண்டும். அவர்தான் எப்போதோ செத்துப் போய் விட்டாரே “ஒருவேளை உயிருடன் திரும்பிவந்தால் ... வேண்டாம்... வரவே வேண்டாம். காப்பிலியின் அரவணைப்பில் சிக்கிச் சீரழிந்துபோன இந்த உடலை அவர் பற்ற வேண்டாம்.” காதல்... காதல்... காதல்-சிரிப்புத்தான் வருகிறது. காதல் நிறைவேறப் பதினைந்து பவுண் தாலிக் கொடி. அதைத் தேடப் பட்டாளத்தில் வேலை. இன்னும் இரண்டு நாள்... ஆறுமாதம் முடிய இன்னும் இரண்டு நாள். ஏன்தான் இப்படித் திரும்பத் திரும்ப எண்ணுகிறது மனம்.

“ஆ... ஆர் இது அத்தானா? கனவா? நனவா? ஆம் நன்னியன் வந்து சேர்ந்துவிட்டான். தாலிக்கொடியுடன் வந்துவிட்டான்.

“சிலம்பி”

“அத்தான்”

சிலம்பி, இதோ இதோ...

பாறிப்பாட்டி திருக்கிட்டுப் போய்விட்டாள். நாகமணியர் திகைத்து நின்றார்.

“பாட்டி இதோ பதினைந்து தங்கப்பவுண்...” ஆவேசம் வந்தவன் போல் கத்துகிறான்.

“வேண்டாம் அத்தான் வேண்டாம். நான்தூய்மை அற்றவள். உங்களுக்காக வளர்த்த இந்த உடம்பு மாசுபட்டு விட்டது. காப்பிலியின் கையில் சிக்கி ஒரு பெண் இழக்கக் கூடாத ஒன்றை இழந்திட்டன்”

“எல்லாம் கேள்விப்பட்டன். அந்தக் கூலிப்படை வீரனால் உன் உடலைத்தான் மாசுபடுத்த முடிந்தது. உள்ளத்தால் நீ என்னுடையவள்”

“கையிழந்த என்னையா?”

“ஓம் உன்னைத்தான்” தாலிக் கொடியைச் சிலம்பியின் கழுத்தில் கட்டுகிறான்.

மாலைப் பூசைக்காகக் காட்டுவிநாயகர் கோவில் மணி அடிக்கிறது.

6

பொட்டு

இருளில் தொலைந்து போன சூரியன் வேலிக் கிழுவைக் கூடாகப் பூமியை எட்டிப்பார்க்க இன்னும் எவ்வளவோ நேரமிருந்தது. அடுத்த வீட்டுப் பாறாத்தைக் கிழவியின் சிவப்புச் சேவல் செட்டையை அடித்துக் “கொக்கரக்கோ” எனக் கூவத் தொடங்கியபோதே வள்ளிக் கொடி கண்விழித்து எழுந்து விட்டாள்.

முத்தவன் பத்மன் குறட்டை விட்டுக் கொண்டே நித்திரையைச் சுகித்துக் கொண்டிருந்தான். மகள் இராணியும் எழும்பவில்லை.

வள்ளிக் கொடி அப்பச்சட்டியை அடுப்பில் ஏற்றிவிட்டாள். சீவல்காரக் கனகன் கொடுத்த கள்ளுமண்டியை விட்டதாற் போலும் அப்பத்துமா புளித்துப் பொருமியிருந்தது. மாவை அப்பச் சட்டியில் இட்டுச் சிலாவி சிமியான் கிணற்றடியில் தேங்காய்ப் பாலை அளவாக விட்டு அவள் சுடும் அப்பத்தின் சுவையை அந்த ஊரே அறியும்.

சீத்தை மணியன் கடைக்கு நாற்பது, தாடிக்காரத் தாவீதரின் கபேக்கு முப்பது. வீட்டுக்கு வரும் வாடிக்கைக் காரருக்கு இருபதோ இருபத்தைந்தோ மிச்சம் மீசாடி வயிற்றுப் பாட்டுக்கு பாவம் பிள்ளையள் வாழுற வளரிற வயசிலை தின்னத்தானே வேணும்.

இதனால் வயிற்றுப்பாட்டுக்குப் பிழையில்லை. உடுத்துணி பள்ளிச் செலவு என்று எத்தனை செலவுகள்?

ஒருநாள் இரண்டு நாளா? கடந்த பத்து மாதங்களாக அப்பத்துடன் வள்ளியும் நெருப்பில் வேகிக் கொண்டுதான் இருந்தாள்.

வள்ளிக் கொடி முல்லைத் தீவில் தங்கராசவுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு இரண்டு குஞ்சுகளைப் பெற்றெடுத்தவள். அயல்வீடு அடுத்தவீடு என்று அறியாதவள். அவர்களின் பாடுபறப்புக்களைப் பார்க்கவே நேரம் சரியாக இருக்கும். தங்கராச வஞ்சகமில்லாத உழைப்பாளி. வாழ்க்கை தளப்படியில்லாமல் போய்க் கொண்டிருந்தது.

சாணியப்பிய எருமைக்கூட்டம் போல இராணுவம் திடீரென்று முல்லைத் தீவை உழக்கி உழுதபோது உடுத்த துணியோடு ஊரோடு ஒத்தோடி வியர்த்துக் களைத்துப் புதுக்குடியிருப்பிலே ஒதுங்கிய குடும்பங்களில் ஒன்றுதான் தங்கராசவினுடையதும்.

புதுக்குடியிருப்பு அப்படி என்ன காப்புறுதி செய்யப்பட்ட இடமா என்ன? வந்து சேர்ந்த பத்தாம் நாளே சந்தையிலே சனம் நிரம்பிப் பிதுங்கிக் கொண்டிருந்த போதுதான் சுழன்று வந்த கிபிர் ஐந்தாறு குண்டுகளை முக்கித் தள்ளிவிட்டுப் போனது.

சந்தைச் சுவரிலே இரத்தமும் சதையும் சிதறியடிக்க தலைவேறு, முண்டம்வேறு கால் கை வேறு எலும்பும் சதையும் வேறு என்று பத்தோ பதினைந்தோ பேர் சாவைத் தழுவிக்கொண்டனர்.

வீரகத்திப் பிள்ளையாரின் அருளாலோ என்னவோ தங்கராச குடும்பத்தினருக்கு எதுவித பாதிப்பும் இல்லை.

என்னதான் சொந்தக்காரன் என்றாலும் அவர்களின் தாவாரத்தில் தங்கி அவர்களுக்கு இடைஞ்சல் கொடுக்க விரும்பாததால் வெட்டைக் காணியொன்றில் கொட்டில் போட்டுவிட்டான் தங்கராச.

புதுக் குடியிருப்பில் கடல் தொழில் தோதுப்படாத நிலையில் வவுனியா வியாபாரச் சிந்தனை அவள் உள்ளத்தில் நிழலாடியது.

அதற்கு உதவியாக பெல்லைத் தவிர மற்றப் பாகங்கள் எல்லாம் சத்தம் போடும். உக்கிப்போன மட்காட்டுடனான கசெலி சயிக்கிள் இருந்தது. வள்ளிக் கொடியும் பச்சைக் கொடி காட்டவே தங்கராசு வியாபார ஊர்வலத்தைத் தொடங்கினான்.

புதுக் குடியிருப்புக்கும் வவுனியாவுக்கும் தாண்டிக் குளத்துக்குமிடையே மூன்று நாள் வார்ப்பாய்ந்து சாமான் சேர்த்தால் முன்னூறோ நானூறோ தேறும். கொஞ்சம் கூடச் சேர்ந்தால் பத்மனுக்கு ஒரு சேட்டோ மூத்தவளுக்கு ஒரு சட்டைத் துணியோ கிடைக்கும். ஒரு மாதிரித் தட்டல்தடவலாக வாழ்க்கை நகர்ந்தது.

காலைப் பூசைக்குக் கந்தசாமி கோயில் மணி கேட்டதுமே நினைவுக்கயிறு அறுபட அவசரமாகப் பத்மனை அழைத்தான்.

“என்னை குஞ்செல்லே இந்த அப்பத்தைக் கடையளுக்குக் குடுத்திட்டுவா ராசா”

“நெடுக நான்தான் போறதோ? என்னாலை ஏலாது” என்று பிகுபண்ணியவன் இறுதியில் தாயின் கெஞ்சலுக்கு மசிந்து கொடுக்கிறான்.

அநியாயம் சொல்லக்கூடாது: சீத்தைமணியன் நேர்மையான பிறவி. கறாராய் அன்று பின்னேரமே பிசகு தீர்த்துவிடுவான். தாவீதரிடம் காசு கறப்பது கல்லில் நார் உரிப்பது போலத்தான். மாதச் சம்பளக் காரரின் காசுக்கு பிழையில்லை. மாத முடிவில் வந்து சேர்ந்துவிடும்.

மீண்டும் பழைய நினைவுகள் வள்ளிக் கொடியின் இதயத்தைத் தூண்டில் போட்டுக் கொளுவி இழுத்தன.

வவுனியா வியாபாரத்துக்குச் சென்ற தங்கராசு பத்து நாளாகியும் திரும்பிவரவில்லை “இண்டுவருவான்: நாளை வருவான்” என்று காத்திருந்து காத்திருந்து பதனைந்து நாளாகியும் வரவில்லை. வள்ளிக் கொடி தேடாத இடமில்லை. வள்ளிக் கொடி இடிந்து போனாள். எழுதிக் கொடுக்க வேண்டிய இடமெல்லாம் கொடுத்தாயிற்று. ஆனால் பலன்தான் பூச்சியம். ஆமி பிடிச்ச வைச்சிருக்கா அல்லது சுட்டுத்தான் போட்டாங்களா? அழுது அழுது முகம் உப்பியதுதான் மிச்சம்.

பிள்ளைகள் பசியால் துடித்துக் கதறிய போதுதான் அழுவதற்கு நேரம் இல்லை என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொண்டாள். பாறாத்தைக் கிழவியின் அற்ப சொற்ப உதவியில் காலத்தை ஓட்ட முடியுமா? கிழவியின் ஆலோசனைதான் அப்பச்சட்டியை அடுப்ஏற்ற வைத்தது. எஞ்சியிருந்த இரண்டு பவுண் காப்பும் வட்டிக்கடையில் சரணடைந்து தொழிலுக்கு முதலாகப் பரிணமித்தது.

என்னமாய்த் தளதளவென்று இருந்தவள். ஒரேயடியாய் உருக்குலைந்து போனாள். முதுமை வரைந்த கோடுகள் அவளது முகத்தில் வரியிட்டன. வயதுக்கு மிஞ்சிய தளர்ச்சி அவள் உடலில் குடி கொண்டு விட்டது.

“எடி பிள்ளை, நெட்பானாவோ என்னவோ எண்ட சங்கம் ஏழையளுக்கு உதவி செய்யுதாம்: நீயும் போய்ப் பதிஞ்சுவிடன்”

“முந்தியும் ஒருக்கால் பதிஞ்சனான்: அவங்கள் ஒண்டும் தரேல்லை”

“முந்தி இருந்தவன் சனத்துக்குக் குடுக்கிறன் குடுக்கிறன் எண்டு எல்லாத்தையும் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு போட்டானாம். இப்ப ஒரு புதுப் பெடிச்சியைப் போட்டிருக்கினம். முந்தநாள் கேப்பா புலவிலை வீடுமேயக் கிடுகு, சீலை சட்டைத் துணி, பிள்ளையளுக்கு கொப்பியள் எல்லாம் குடுத்தவவாம்”

ஏ.ஜி.ஏ. கந்தோரில் காவல் இருந்து படிவம் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டாள் வள்ளி.

“போமை நிரப்பி வச்சிருங்கோ, உங்கடை வீடுகளுக்கு வந்து நிலைமையைப் பாத்து உதவிக்கு ஏற்பாடு செய்யுறன்” புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட வனிதா கூறினாள்.

சொல்லி வச்சதுபோல் மூன்றாம் நாளை வனிதா அம்மா வள்ளியின் குடிசைக்கு வந்துவிட்டார்.

கிழிந்து போன புற்பாயை எடுத்துப் பொருத்தி விரித்து விட்டு “இப்பிடி இருங்கோ அம்மா, வீடுதேடி வந்திருக்கும் உங்களை இரு எண்டு சொல்ல ஒரு கதிரையோ ஆனபாயோ இல்லை” மன்னிப்புக் கோரும் தோரணையில் இருந்தது அவள் பேச்சு.

“பரவாயில்லை: இது எனக்குப் பழகிப்போனதுதான். போரினால் நீங்கள் பட்ட கஷ்டங்களோடு பாக்க இது வொண்டும் கஷ்டமில்லை”

ஒரே பார்வையில் ஏழ்மையின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் குடும்ப நிலைமையை உணர முடிந்தது.

“இஞ்சை பாருங்க அம்மா: இரவு பெய்த மழைக்கு வீடெல்லாம் ஒரே ஒழுக்கு. விடிய விடிய குந்திக் கொண்டுதான் இருந்தம். கிடுகுக் கெண்டாலும் ஒழுங்கு செய்தால் பெரிய உதவியா யிருக்கும்”

“எல்லாம் விளங்குது. உதவி செய்யத்தான் வந்திருக்கிறன். கட்டாயம் ஏற்பாடு செய்வன். போமைக் கொண்டு வாருங்கோ”

வரதன் கிளாக்கரைக் கொண்டு நிரப்பிவைத்த படிவத்தை நீட்டினாள் வள்ளிக்கொடி. சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசி ஆறுதல் வார்த்தை சொன்ன வனிதாவின் முகம் படிவத்தைப் பார்த்தவுடனே இருண்டுவிடுகிறது.

“நீங்கள் விதவை இல்லையா?”

“இல்லையம்மா, அவர் வவுனியா யாவாரத்துக்குப் போனவர் காணாமற் போய்விட்டார்.”

நாதியற்ற நாற்பத்திரண்டு பெண்கள் படிவம் நிரப்பிக் கொடுத்திருந்தனர். முப்பது பேருக்கு உதவுவதில் பிரச்சினை இல்லை. கற்பகத்தின் கணவன் அவள் கண் முன்னாலேயே சுற்றி வளைத்த இராணுவத்தால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான். செங்கமலம் ஷெல்லடியினால் கணவனை இழந்தாள். பொம்பருக்குப் பயந்து பங்கருக்குள் சென்ற சின்னாச்சியின் கணவன் அவசரப்பட்டு வெளியே வந்ததால் குண்டுத் தாக்குதலுக்கு இலக்கானான். வாசிகசாலைக் கட்டிடத்தில் அடைத்துக் குண்டு வைத்து வெடித்ததால் செத்துச் சிறதிப் போன குடும்பத்தலைவர்களின் மனைவிமார்கள்-இப்படி முப்பது விதவைகள்.

போர்க்கால விதவைகள் உதவித் திட்டத்தை நிறைவேற்றும் பொறுப்பு புதிதாகப் பதவியேற்ற வனிதாவிடம் விடப்பட்டது. போர்க்கால விதவைகள் என்னும் தொடரை அர்த்தப் படுத்துவதில்

தான் சிக்கல் ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் ஷெல்லடி, குண்டு வீச்சு துப்பாக்கிச் சூடு, போன்றவற்றால் சாவைத் தழுவிக்கொண்டவர்களின் மனைவிமார்தான் என்று கூறப்பட்டது.

வனிதா இதனை ஏற்கவில்லை. போர்க்கால சூழ்நிலையால் பாதிக்கப்பட்டு இறந்து போனவர்களின் மனைவிமாரும் போர்க்கால விதவைகள்தான் என்பது வனிதாவின் விளக்கம். அவள் சில உதாரணங்களையும் காட்டியிருந்தாள்.

தங்கம்மாவின் புருஷன் தறுமன் நெருப்புக் காய்ச்சலால் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டும், உரிய சிகிச்சை பெறாமலே செத்துப் போனான். மருந்துத் தடையால் உரிய குளிசைகள் நேரத்துக்கு வந்து சேரவில்லை என்பதை டி.எம்.ஓ.வே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்.

இன்னொருவன் மாரடைப்பால் அவதிப்பட்டான். வாகனத்துக்கு மண்ணெண்ணெய் தானும் கிடைக்கவில்லை. இதனால் வைத்தியம் இன்றியே செத்துப் போனான்.

இடப் பெயர்வினால் உழைப்புப் பிழைப்பில்லை குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முடியாத நிலையில் கணவனுக்கும் மனைவிக்குமிடையே சண்டை சச்சரவு, விரக்தியடைந்த கணவன் நஞ்சருந்தித் தற்கொலை செய்து கொண்டான்.

இவற்றையெல்லாம் விளக்கிச் சொன்னதில் மேலதிகாரிகள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

வள்ளிக் கொடியின் பிரச்சினை வேறாக இருக்கிறதே “என்னம்மா யோசிக்கிறியள்”

உங்களுக்கு உதவி செய்வதற்கு மேலதிகாரிகளுடன் ஆலோசிக்க வேணும். எதுக்கும் புதன்கிழமை என்னை வந்து பாருங்கள்.

மேலதிகாரிக்கு இது பற்றிச் சொல்வதால் எந்தப் பயனும் கிடைக்கப் போவதில்லை. என்ன செய்யலாம்? எனத் தீவிரமாக சிந்தித்தாள் வனிதா. பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின் என்று வள்ளுவரே சொல்லியிருக்கிறார். “வள்ளிக் கொடி ஒரு பொய் சொல்ல வேண்டும், அது சட்டரீதியாகவும் இருக்க வேணும்.

குறிப்பிட்ட தினத்தில் வள்ளிக்கொடி வனிதாவைச் சந்தித்த போது வனிதாவின் கண்ணில் முதல் பட்டது அளின் குங்குமப் பொட்டுத்தான்.

“வள்ளிக்கொடி, நான் சொல்லுறபடி செய்தால் உதவி கிடைக்கும்”

“சொல்லுங்கோ அம்மா”

“பொட்டுப் போடுறதை நிப்பாட்ட வேணும். உன்ரை புருஷன் செத்துப் போனதாக ஜே.பி யின் முன்னிலையில் சத்தியக் கடதாசி முடிக்க வேணும்”

அண்ட சராசரங்களும் சுற்றுவது போல இருந்தது அவளுக்கு பொட்டை அழிப்பதா? செத்துப் போனார் எண்டு சத்தியக் கடதாசியா?

“வேண்டாம் அம்மா, இந்தச் சிறிய உதவிக்காகச் சத்தியம் பண்ண என்னால் முடியாது” விறுக் கெனச் சொல்லி விட்டு அவசரமாக நடந்தாள் வள்ளிக் கொடி.

அவள் செல்லும் திசையைக் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். “இப்படியும் ஒரு பெண்ணா? அவள் வாய் முணுமுணுத்தது.

7

ஒரு தோட்ட நீலம்

இப்படி நடக்குமென்று முருகன் எதிர்பார்க்கவில்லை. இரண்டு மாதத்திற்கு முன்பு நடைபெற்ற கிராமசபைத் தேர்தலின் போதுதான் வன்னியசிங்க உடையார் அவனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டியிருந்தார்.

ஞான வைரவர் ஆலயத்துக்குச் செல்லும் குச் சொழுங்கையில் தான் அந்த ஆறுபரப்புக் காணி இருந்தது. அதில்தான் முருகன் தோட்டம் செய்து வருகிறான். அவன் இந்தப் பூமியிலே பிறந்து நடைபயிலத் தொடங்கிய நாள் தொடக்கம் தோட்டவேலைதான்!

காலைப்பனியையும் பாராது அவனும் மனைவி பிள்ளைகளும் வெங்காயம் கிண்டுகிறார்கள். ஞானவைரவர் அருளால் இம்முறை விளைச்சலுக்குக் குறைவில்லை.

“இந்த முறையெண்டாலும் பூமணிக்கு ரெண்டு பவுணிலை சங்கிலி வாங்க வேணும்” வெங்காயத்தைக் கிண்டியபடியே முருகன் மனைவி மீனாட்சி கூறுகின்றாள். பூமணி - முருகனின் மூத்தமகள் யூறியாப் போட்ட மிளகாய்க் கன்று போல மதாளிப்பாய் வளர்ந்து விட்டாள்.

“இம்முறை எங்கையெண்டாலும் பாத்துப் பூமணிக்குச் சம்மந்தம் செய்து போட வேணும்” முருகன் கூற மீனாட்சி இடை

மறித்து “ ஏன் எங்கையெண்டாலும் எண்டு சொல்லுறியள். என்றை அண்ணையின்றை மோன் இருக்கிறான்தானே. சந்திக் கறாச்சிலை வேலை செய்யிறான். கைநிறையச் சம்பாதிக்கிறான். டிப்போவுக்குக் கிட்ட ரெண்டு பரப்புக் காணியும் வாங்கிப் போட்டானாம்”

“ஆசையைப் பார் ஆசையை: உன்ரை மருமோன் சீதனம் இல்லாமல் முடிக்கிற எண்டவனே? ஒரு துண்டுக் காணியும் இல்லாத எங்களிட்டை வர அவன்ரை தாய்தான் விடுவாளே” நம்பிக்கை இன்மை இழையோடியது அவன் பேச்சில்.

“சீதனம் என்ன சீதனம்? பூமணியின்றை வடிவுக்குச் சீதனமும் வேணுமே? நான் போய்க் கேட்கிறன்.”

“போய்க் கதையன். ஆர்வேண்டாமெண்டது? பெடியன் இப்ப எங்கட சாதிசனங்களோடை அண்டுமானம் இல்லை. நாலு காசு பிடிபட்டாப் போலே வெள்ளாளப் பெடியனோட சிநேகிதம் கொண்டாடுறான். இப்ப நீ கனிக்கவில்லையோ கொண்ணனோ மச்சாளோ எங்கடை வீட்டுப் பக்கம் வாறயில்லை”

“உங்களுக்கு எப்ப பாத்தாலும் புறணிதான். இப்பிடிப் பாத்தால் சரிவருமே. குற்றம் பாத்தால் சுற்றம் இல்லை எண்டு தெரியாமலை சொல்லி வச்சிருக்கினம்”

“சரி சரி உன்ரை நாடகத்தை நடத்தி முடி: ஆனால் ஆனை கொண்டா குதிரை கொண்டா எண்டு கேட்டால் கெட்ட கோபம் வரும் எனக்கு.”

மீனாட்சி ஒன்றும் பேசவில்லை.

தோட்டநிலம் பற்றிய சிந்தனை முருகனின் மனத்தைக் கலக்கியது. இந்த ஆறுபரப்புக் காணியும் வன்னிய சிங்கருக்குச் சொந்தம். தேடுவாரற்றுப் பறட்டைப் பற்றையாய் கலட்டித் தறையாக இருந்த காலத்திலேதான் உடையார் முருகன் தந்தை வல்லியனிடம் சொன்னார்.

“வல்லியன் இந்தக் காணியைக் கல்லுக்கிளறி ஏதும் பயிரைப் பத்தாடலைச் செய்யன்”

அந்தக் கலட்டிக்காணியைத் தோட்டநிலமாக்க வல்லியன் பட்ட பாடெல்லாம் முருகனுக்குத் தெரியும். அப்பொழுது அவனுக்கு ஏழெட்டு வயதிருக்கும். அவனும் கூடத்தான் கல்லுக் கிளறினான். இப்பொழுது நாலுபேர் கணவைக்கும் அளவுக்கு மௌசு பெற்றுவிட்டது அந்த நிலம். வல்லியனுக்குப் பின் முருகனுக்கு நிலம் கை மாறியது. பெரியதொரு சாம்ராச்சியத்துக்கு வாரிசாகி விட்ட இளவரசனைப் போல அவன் அடைந்த குதூகலத்துக்கு அளவே இல்லை.

இரத்தத்தை வியர்வைக் குளமாக்கி அல்லும் பகலும் உழைத்ததால் முருகனின் குடும்பம் கஞ்சி குடிக்க முடிந்தது.

வெங்காயப் பயிர் செழித்து வளர்ந்து பச்சைக் கம்பளம் விரித்திருப்பதைப் போல இருந்தபோது அவன் அடைந்து மகிழ்ச்சி! என்றுமில்லாத அமோக விளைச்சலைக் கண்ட போது அடைந்த குதூகலம். அப்பொழுது அவனும் மனைவியும் கட்டிய கற்பனைக் கோட்டைகள் எல்லாம் வெங்காயத்தின் விலை திடீரெனச் சரிந்த போது உடைந்து நொருங்கி விட்டன.

“கொழும்பிலே வெங்காயம் அந்தர் நூறு ரூபாவுக்கும் தேடுவார் இல்லையாம்” கொழும்பிலிருந்து வந்த லொறிக்காரர் கொண்டு வந்த செய்தி முருகனைக் கலங்க வைத்து விட்டது. “பிடியாகக் கட்டிவைப்பம், விலை ஏறாமலா போய்விடும்” என்ற நப்பாசை அவனுக்கு,

வெங்காயத்தைக் கட்டி வைக்கலாம்: மனைவி பிள்ளைகளின் வாயையும் வயிற்றையும் கட்டிவைக்க முடியுமா?

“ஏதோ பெத்ததுக்குப் பெற வித்தாத்தான் அடுப்புப் புகையும். எப்பிடையும் இந்த முறையில் நடட்டதை வாறவரியம் எண்டாலும் எடுத்துப் போடலாம். வாறமுறை பொயிலைக் கண்டுதான் வைக்க வேணும்” முருகன் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்கிறான்.

பூமணியின் விஷயத்தைத் தள்ளிப் போட மீனாட்சி விரும்ப வில்லை. “கைக்குக் காசு வரட்டும் எண்டு பாத்தால் ஒருக்காலும் ஒப்பேறாது. கடனைத் தனியைப் பட்டெண்டாலும் ஒப்பேத்த வேணும் என்று நினைத்தவாறே தமையன் வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

அவள் எதிர்பார்த்த வரவேற்பு அங்கு கிடைக்கவில்லை. அவளின் அண்ணி வெளிப்படையாகவே சொல்லிவிட்டாள்: மச்சாள், உதுகுமொரு கதையெண்டு பேச வெளிக்கிட்டிட்டியள், சம்பந்தக் கதை கதைச்சு வீணாய் ஏன் திறுத்தீயினப்படுவான்”

மீனாட்சி மறுவார்த்தை பேசாமல் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வீடு திரும்பிய போது இன்னுமொரு பேரிடி காத்திருந்தது.

முருகன் தோட்டம் செய்த காணியில் உடையார் வீடு கட்டப் போறாராம். கல், மண் எல்லாத்துக்கும் ஓடர் குடுத்திருக்கிறாராம். இப்படி ஒரு செய்தி முருகன் காதில் அடிபட்டது. “அப்பிடி நடக்காது. ஆரோ கட்டிவிட்ட கதை” என்றே முருகன் முதலில் நினைத்தான்.

நேற்றுவரை இந்தக் காணி தனக்குத்தான் சொந்தம் என்று முருகன் நம்பியிருந்தான். அப்படி ஒரு நம்பிக்கையை உடையார் ஊட்டியிருந்தார்.

பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த அதிகாரத்தின் துணை கொண்டு அந்தப் பிரதேசத்துக்கு முடிசூடா மன்னராய் இருந்தார் வன்னிய சிங்கத்தார். உத்தியோகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்பும் கூட மக்களின் நல்லாதரவுடன் கிராம சபைத் தலைவராக விளங்கினார்.

வயது போய் உடல்தளர்ந்த நிலையில் மைந்தன் தர்மலிங்கமும் அப்பதவியை வகிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை அவருக்கு.

தர்மலிங்கம் கிராமசபைத் தேர்தலுக்கு நிற்கப் போகிறான் என்று கேள்விப்பட்ட உடனே புதுப்பணக்காரரான புண்ணிய மூர்த்தியும் எதிர்த்துப் போட்டியிட முன்வந்தது உடையாருக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. என்றாலும் விட்டுவிடுவதா? தன் இரத்தத்தில் ஊறிய இராஜ தந்திரத்தைப் பயன்படுத்தினார். உயர் சாதியினரின் வாக்குகள் இரண்டாகப் பிரிபட்டால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தான் வெற்றியை நிர்ணயிக்கப் போகிறார்கள் என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொண்ட அவர் தனது காணிகளில் வசிப்பவர்களுக்கும் தோட்டம் செய்பவர்களுக்கும் அக்காணிகளையே சொந்தமாகக் கொடுக்கப் போவதாக ஆசை

காட்டினார். தர்மலிங்கம் வென்றால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குக் கிணறுகள் வெட்டிக் கொடுக்கப்படும். கிராம சபையிலே தொழில் வாய்ப்புக்கு இடமுண்டு என்றெல்லாம் செய்த பிரசாரம் வீண் போகவில்லை. தர்மலிங்கமே வெற்றிவாகை சூடினான். பணத்தைப் பணமென்று பாராமல் வீசி எறிந்ததால் கிராம சபைத் தலைவர் பதவியும் அவனை அடைந்தது.

தேர்தல் காலத்தில் துளிர்ந்த அந்த நம்பிக்கை இப்பொழுது உடைந்து நொருங்கிக் கொண்டு செல்வதையும் அதன் அத்திவாரத்தில் வன்னிய சிங்கத்தார் பெரிய தொரு மாளிகை கட்டி எழுப்பிக் கொண்டு செல்வதையும் முருகன் மனக்கண்ணால் பார்க்கிறான்.

இந்தக் காணிக்காகத்தானே அவன் உடையார் மகனுக்காக தேர்தலில் இராப்பகலாக வேலை செய்தான். அவனுடைய சாதிசனங்கள் அத்தனையும் அவர் மீதிருந்த பழைய பகையை எல்லாம் மறந்து தர்மலிங்கத்துக்குத்தானே வாக்களித்தார்கள்.

“வா முருகா வா... உன்னை ஆள்விட்டுக் கூப்பிட வேண்டுமெண்டுதான் இருந்தனான். நீ வந்திட்டாய். என்றை பேத்திக்குச் சம்மந்தம் ஒண்டு ஒப்பேறி வருகுது, வீடு கட்டித்தாறதெண்டு வாக்குக் குடுத்தாச்சு. றோட்டுக்குக் கிட்டவசதியான காணியில்லை. அதுதான் அந்த ஆறுபரப்புக் காணியிலையும் வீடு கட்டிறதுக்குக் கல்லும் மண்ணும் பறிப்பிக்கிறன்.

பூமி முழுவதும் அசுரவேகத்தில் சுற்றுவது போல இருந்தது முருகனுக்கு. ஞான வைரவர் கோயில், அரசமரம், சங்கக்கடை தோட்ட நிலம்... எல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் வருகின்றன. அந்த வட்டத்தில் பூமணியின் முகமும் வருகிறது.

சுயநிலைக்கு வரச் சிறிது நேரம் எடுக்கிறது. “ஐயா, இந்த முறை நடப்பட்டுப் போனம், பட்டகடனையும் அடைக்க வழியில்லை, வாற முறையெண்டாலும் பொயிலைக் கண்டு வைச்சு...”

“என்ன முருகன்? நீ நிலை வரத்தை அறியாமல் கதைக்கிறாய் நான் சொன்ன ஒண்டும் விளங்கேல்லையோ?”

“விளங்கிச்சுது ஐயா”

“பின்னை ஏன் வேறே கதை கதைக்கிறாய்?”

“நாங்கள் எப்பிடிச் சீவிக்கிறது எண்டுதான்...”

“முருகன். இந்தக் காலத்திலும் தோட்டம் செய்து சீவிக்கலாமே இந்த முறை நட்டமெண்டு சொல்லுறாய், வாற முறையும் என்ன நிலைவரம் எண்டு ஆருக்குத் தெரியும்? வேற ஏதன் தொழில் செய்யப் பாரன்”

“என்ன வேலை ஐயா செய்யிறது”

“ரவுணுக்குப் போனால் முட்டை தூக்கிலாம், ஏதும் கராச்சிலை வேலை செய்யலாம்”

“பிறந்த நாள் தொட்டு மண்ணைக் கிண்டித்தான் பழகிட்டன்” முருகனின் முகம் விகாரமடைந்து காணப்பட்டது.

“சரி அப்பிட்யெண்டால் சுடலைக்குக் கிட்ட இருக்கிற கலட்டிக் காணியைக் கல்லுக்கிளறித் திருத்தன். ஒரு கிணத்தையும் வெட்டிப் போட்டால் தோட்டஞ் செய்யிலாந்தானே.”

உடையார் மிகச் சுலபமாகச் சொல்லிவிட்டார். காணி திருத்திறதும் கிணறு வெட்டிறதும் நினைத்தவுடன் ‘செய்யக்கூடிய காரியமா? வெறுங்கையுடன் இருக்கும் அவன் இதனை ஒப்பேற்ற முடியுமா? தந்தை வல்லியன் திருத்திய காணியைப் பறிகொடுத்து விட்டு இன்னுமொரு கலட்டிக் காணியைத் திருத்த வேண்டுமாம். சுடலையை இடம்மாற்ற வேண்டும் என்று உடையார் மகன் கிராம சபையில் தீர்மானம் போட்டுவிட்டான். அடுத்த வருஷமே அந்தக் காணியும் பறி போகலாம்.

அடக்கி வைத்திருந்த ஆத்திரத்தையெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டி முருகன் கூச்சலிட்டான்.

“ஐயா நான் ஆறுபரப்புக் காணியை விட்டு வெளியேற மாட்டன். என்னை என்னவேணுமெண்டாலும் செய்யுங்கள். என்றை பிணத்தின் மேல நிண்டுதான் நீங்கள் கல்வீடு கட்ட முடியும்” அவன் குரலில் உறுதி தொனித்தது.

உடையார் அதிர்ந்து போனார். மாலைக் கதிரவன் மேற்கு வானில் இரத்தக்குழம்பை அள்ளிச் சிதறும் காட்சியை உடையாரின் மங்கிய கண்களும் காணத் தவறவில்லை.

8

கொடுக்கிற தெய்வம்

மருதஞ் சேரிக் கலியுகவரதன் கோயில் மணியோசை கேட்கிறது. அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு “டாண்டாண்” என்று ஒலிக்கும் அந்த மணியோசையைக் கேட்டுத்தான் ஊர்மக்கள் துயிலெழும்புவார்கள்.

மருதஞ்சேரிக் கிராமத்தை ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பார்த்த வர்களுக்கு இப்பொழுதும் அடையாளம் காணுவதில் எவ்வித சிரமமும் இருக்காது. கலியுகவரதன் கோயிலைப் போலவே கிராமமும் எவ்வித முன்னேற்றமும் இன்றி இருக்கிறது.

மணியோசை கேட்டவுடனேயே முனியம்மா எழுந்து விட்டாள். பனிக் குளிரால் வெடவெடத்த அவளுக்கு மீண்டும் படுத்துறங்க வேண்டும் என்ற ஆசைதான். விடியப்புறக் குளிருக்குப் போர்வையால் இறுக்கிப் போர்த்துக் கொண்டு நித்திரையைச் சுகிப்பதிலுள்ள ஆனந்தம் இருக்கிறதே அதைவிட வேறு இன்பம் இந்த உலகத்திலே இருக்கிறதா?

முனியம்மாவின் மகன் குப்பனும், வயல் குடிலில் இப்படித்தான் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பான். “அவனுக்கு ஒரு போர்வை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும்...” இப்படி அவள் பலமுறை நினைத்தது உண்டு. அது நிறைவேறும் நாள்தான் இன்னும் வரவில்லை.

முனியம்மா தனது நாளாந்தக் கடமைகளைச் செய்யத் தொடங்குகின்றாள். பிரதான வீதியிலே இரவில் படுத்துறங்கும் நூற்றுக் கணக்கான மாடுகளின் சாணத்தை அள்ளி ஓரிடத்தில் சேர்க்க வேண்டும். இதுதான் அவளின் முதலாவதும் முக்கியமான துமான கடமை. கொட்டும் பனியையும் பொருட்படுத்தாது பழைய கூடையில் சாணத்தைச் சேர்த்துக் குவிக்கின்றாள். கொஞ்சம் பிந்தி எழும்பினால் அவளுக்குப் போட்டியாக வேறுசிலர் சாணத்தை அள்ளிவிடக்கூடும். அப்படி நிகழ்ந்து விட்டால் எசமானி அம்மாவின் அர்ச்சனைக்கு ஆளாக நேரிடும் என்றபயம்!

மீண்டும் மணியோசை கேட்கிறது. இது காலைப் பூசைக்குரிய ஆயத்தமணி. மக்கள் காலைப் பூசைக்காக ஆலயத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர்.

கலியுக வரதன் கோயில் அந்தக் கிராமத்துக்கு மட்டுமல்ல அந்தப் பிரதேசத்திலேயே பிரசித்தமானது. இத் தெய்வம் பெயருக்கேற்ப வேண்டுவார் வேண்டுவதைத் தவறாது ஈயும் என்று மக்கள் நம்புகின்றனர். இப்பெருமானின் சந்நிதியில் மக்கள் கூட்டத்திற்கு என்றுமே குறைவில்லை. செல்லும் மக்கள் கலியுக வரதனுக்கு அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள். வெள்ளிக் கிழமைகளிலும் சனிக் கிழமைகளிலும் நெருக்கடி அதிகம். தமது துயரங்களுக்கெல்லாம் காரணம் கிரக தோஷம் என்ற நம்பிக்கையில் கிரகத்திற்கு அர்ச்சனை செய்யும் மக்கள் சனிக்கிழமைகளில் அதிகமாகக் கூடுவார்கள். இறைவனை நினைக்கப் பண்ணுவதற்குத்தான் மக்களுக்கு நோய் துன்பங்கள் வருகின்றன போலும்.

கோயில் தர்மகர்த்தா தனேஸ்வரன் கணக்கு வழக்கில் மிகவும் கறாரானவர். கோயிலுக்குச் சேரும் அத்தனை பொருட்களையும் விற்றுப் பணமாக்கி இறைவன் பேரில் வங்கியில் கட்டிவிடுவார். இப்படித்தான் அவர் கூறிக் கொள்வதுண்டு. கலியுக வரதனுக்கு எந்த வங்கியில் கணக்குண்டு என்று அந்தப் பெருமானுக்கே தெரியாது.

முனியம்மா பிரதான வீதியில் சாணத்தை அள்ளிக் கொண்டு நிற்கிறாள். மீண்டும் மணியோசை கேட்கிறது. சாணியள்ளிய கையைத் தலைமேல் குவித்து, “அப்பா, கலியுக வரதா, நீ தந்த பிச்சைதான் நானும் குப்பனும் கஞ்சி குடிக்கிறம்” கண்ணில் நீர்

மல்கக் கூறிவிட்டு மீண்டும் சாணியை அள்ளிக் குவிக்கிறாள்.

தர்மகர்த்தாவின் மனைவி தங்கம் அம்மையார் புளிபோட்டு விளக்கிய பளபளக்கும் அர்ச்சனைத் தட்டினைத் தோள் மேல்சுமந்து தாரா நடப்பது போல் நடக்கிறாள். அர்ச்சனைத் தட்டில் தேங்காய் கர்ப்பூரம் வெற்றிலை பாக்கு, சாம்பிறாணி, மாதுளம் பழம் வாழைப் பழம், மாம்பழம், விளாம்பழம் போன்ற பொருட்கள் இருக்கின்றன. மறு கையில் பெரியதொரு செம்பில் பசுப்பால். அதிகாலையிலேயே தோய்ந்து அனுஷ்டானம் பார்த்துத் தோய்ந்துலர்ந்த பட்டுவஸ்திரம் தரித்துத் தன் கன்னங்கரிய திருமேனியில் திருநீற்றுக் குறிகள் துலங்க பக்தி சிரத்தையுடன் அந்த அம்மா செல்லும் காட்சியைக் காணும் நாஸ்திகருக்குக் கூடப் பக்தி வரும்.

“என்ன முனியம்மா ஆரெண்டாலும் வெள்ளென எழும்பி சாணி அள்ளினவையோ...?”

தங்கத்தின் குரலைக் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்த முனியம்மா “இல்லை அம்மா... நான் வெள்ளென எழும்பீட்டன். வேற ஆரும் சாணி அள்ள விடுவனே?”

“ஓண்டும் விடாமல் அள்ளிக்குவி. இண்டைக்கு ஏழு லொறி வந்தாலும் வரும்... பட்டிக்கை சாணி அள்ளிற கறுப்பையாக் கிழவன் ஓளும் பேல்லைப் போல”

“ஓம் அம்மா, கறுப்பையா காய்ச்சல் எண்டு சொன்னது, அதுதான் ஓளும்பேல்லைப் போல”

“நல்ல காச்சல்தான் சாப்பிடேக்கை மட்டும் காச்சல் எண்டு சொல்லுறேல்லை” என்று சொல்லிக் கொண்டே கோயிலை நோக்கி விரைகிறார். அவசரம் அவசரமாகக் கோயிலுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கும் டாக்குத்தரின் மனைவி அம்புஜத்தைக் கண்டதும் முகமலரச் சிரித்துக் குசலம் விசாரிக்கிறார் தங்கம் அம்மையார். பேச்சு வேறு திசையில் திரும்புகிறது.

“இஞ்சை பாருங்கோ இந்த ஊருச் சனங்களுக்குக் கடவுள் பக்தி குறைவு, வெள்ளி செவ்வாய் எண்டும் பாராமல் மாட்டிறைச்சியும் பண்டி இறைச்சியும் சாப்பிடுங்கள்...!”

தங்கத்தின் கூற்றை அம்புஜம் ஆமோதிப்பது போலத் தலையசைக்கிறார். அவள் சிந்தனை எல்லாம் லஞ்சக் குற்றச் சாட்டின் பேரில் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கும் கணவனுக்குக் கலியுக வரதனின் அருளால் மீண்டும் வேலை கிடைக்காதா என்பது தான்.

கோயில் அர்ச்சகர் பக்தி சிரத்தையுடன் தங்கம் அம்மையாரை வரவேற்று இரு கைகளாலும் அர்ச்சனைத் தட்டை வாங்குகிறார். “கலியுக வரதா...எந்த நோய் நொடியும் இல்லாமல் இருக்க அருள்வாய்” தலையில் குவித்த கரத்துடன் மெய் சிலிரக்க வேண்டுகிறார் தங்கம் அம்மையார்.

அம்புஜம் தன் வேண்டுகோளைச் சமர்ப்பித்துவிட்டுக் கோயில் கூரையைப் பார்க்கிறாள். மூலைக் கைமரம் உக்கி முறியும் நிலையில் இருக்கிறது. ஒருபக்கக் கூரையோடுகள் உடைந்து தெரிகிறது. கோயிலை வலம்வரும் போது பல ஆண்டுகளாக மைதீட்டப்படாத நிலையில் உள்ள கோவில் விமானத்தையும் ஆலும் இத்தியும் முளைத்து வெடித்திருக்கும் சுவர்களையும் பார்த்துக் கொண்டு செல்கிறார்.

தர்மகர்த்தாவின் குடும்பத்தினரின் பெயர்களை அர்ச்சகர் உரத்துச் சொல்லி அர்ச்சனை செய்கிறார். டாக்குத்தரின் மனைவிக்குக் கொஞ்சம் மனக்குறைதான். தன் கணவன் பேரில் அர்ச்சனை செய்யும்போது அர்ச்சகர் அவ்வளவு சிரத்தை காட்டவில்லையே என்றாலும் “எல்லாம் அறியும் கடவுளுக்கு உரத்துச் சொன்னால்தான் கேட்கும் என்றில்லையே” எனத் தனக்குத் தானே சமாதானம் சொல்லிக் கொள்கிறார்.

மூலத்தானத்தில் இருக்கும் கலியுகவரதன் புன்னகை புரிகிறானா?

மீண்டும் மணியோசை சாணம் அள்ளிக் கொண்டிருந்த முனியம்மா தலைமேல் கைவைத்துக் கும்பிட்டுவிட்டுத் தன் வேலையைத் தொடர்கிறாள்.

பூசை முடிந்துவிட்டது. தங்கம் அம்மையார் களஞ்சிய அறைக்குச் செல்கிறார். கணக்கப்பிள்ளை அன்றைய கணக்கை நடுங்கும் குரலில் ஒப்புவிக்கிறார்.

“உனக்கு எத்தினை நாள் சொல்லுறது அரிசியையும் பயறையும் கலவாதை எண்டு” சீறிவிழுகிறார் அம்மையார்.

“நானென்ன அம்மா செய்யிறது சில சனம் கலந்து தான் கொண்டு வருதுகள்” மன்னிப்புக் கோரும் தொனியில் கணக்குப் பிள்ளை கூறுகின்றார்.

சாணி அள்ளிக் கொண்டு நிற்கும் முனியம்மா நினைக்கிறாள்,

“இண்டைக்கு எரு ஏத்த லொறி வரும். நான் அள்ளிப் போட்ட எருமாத்திரம் நானூறு ரூபா விலை போகும். அம்மா ஐம்பது ரூபா எண்டாலும் தருவா. குப்பனுக்கு ஒரு போர்வை வாங்கிக் கொடுக்க வேணும். ரெண்டு நாளாய் வெத்திலை பாக்கு வாங்கக் கூடக் காசில்லை.

வீட்டிற்குப் போன அம்மையார் அங்கு குப்பன் வயலால் வந்து நிற்கிறான். ஐயா இன்னும் எழும்பவில்லை.

தர்மகர்த்தாவுக்கு இரண்டு மூன்று நாளாய் உடல்நிலை சரியில்லை. பிறஸ்ஸர் கூடியிருக்கிறது என்று சின்னத்துரை டாக்குத்தர் சொல்லியிருக்கிறார்.

புரண்டு படுக்கும் அவர் “முருகா கலியுகவரதா” என நித்திரையிலேயே புலம்புகிறார்.

குப்பனும் தலைமேல் கைவைத்துக் கும்பிடுகின்றான். “நித்திரையில் கூட ஐயாவுக்கு இவ்வளவு பக்தி, இந்த ஐயாவுக்குக் கடவுள் எவ்வளவத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். என்னத்தாலை குறைவு மகாசாரன் மாதிரி இருக்கிறார்”

குப்பனைக் கண்ட அம்மையார் “என்னகுப்பா ஏன் வயலை விட்டு வந்தனி”

“அரிசி சாமான் முடிஞ்சிது அம்மா... அதுதான் வாங்கிக் கொண்டு போக வந்தனான்”

“போனகிழமை கொண்டுபோன அரிசி முடிஞ்சுதே. ஐயாவுக்கு சுகமில்லை. மூன்று நாலு நாளாய். யாழ்ப்பாணம் கொண்டு போய்ச் சோதிக்க வேணும். அவருக்குக் கரைச்சல் குடுக்க நீ வந்திட்டாய்”

“குப்பன் நீ வயலுக்குப் போகமுன்னம் அஞ்சாறு பசுக்கண்டுகளுக்குக் குறி கூட வேணும்”

குப்பன் சூட்டுக் கோலைக் காய வைக்கிறான். குப்பனுக்குப் பசி குடலைப் பிடுங்குகிறது. அம்மா ஏதாவது தரமாட்டாவா என்ற நப்பாசை அவனுக்கு.

அந்தப்பட்டியிலேயுள்ள பசுக்கன்றுகள் அனைத்தையும் குப்பன் அறிவான். அம்மா எருச் சேர்ப்பதற்காக ஊராரின் கட்டாக் காலியாகத் திரியும் மாடுகளைச் சாய்த்துத் தன்பட்டிக்குள் விடும்படி செய்வது அவன் அறியாதது அல்ல.

“குப்பன், சூட்டுக் கோல் காய்ஞ்சுபோச்சுதே குறியை வையன்”

“என்ன குறியம்மா வைக்கிறது”

“தெரியாத மாதிரிக் கேக்கிறாய் எஸ்.ரி தான்.”

அம்மாவுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாவிட்டாலும் மாடுகளுக்கு ஆங்கிலத்தில் குறிவைப்பதன் மூலம் தன் அந்தஸ்தை உயர்த்த வேண்டும் என்ற அவா.

“இது சின்னாச்சிக் கிழவியின்ரை கண்டெல்லே அம்மா? உங்கடை குறியைக் கூடச் சொல்லிச் சொல்லுறியள்”

“விசர்க்கதை கதைக்காதை, கிழவியின்ரை கண்டு எங்கடை பட்டிக்கை எப்படி வரும். நான் சொல்லிறபடி கூடன்”

“எனக்கு இங்கிலிஸ் தெரியாதம்மா... எஸ்.ரி எப்பிடிச் சுடுறது”

“உனக்கு ஒரு மண்ணுந் தெரியாது, பெரியமாட்டின் குறியைப் பார்த்து அது போலச் கூடன்” என்று ஆணையிட்டுத் திரும்பவும் எரு லொறி வந்து திரும்பவும் சரியாக இருக்கிறது.

யார் யாருக்கோ சொந்தமான மாடுகளின் சாணத்தை அள்ளிக்குவித்தவள் முனியம்மா. அதற்கு இப்பொழுது விலை பேசுகின்றார் எசமானி நானூற்றைம்பத சொல்லி நானூற்றுக்குத் தீர்ந்து விடுகிறது. பணம் கைமாறும் சமயம் பார்த்து முனியம்மாவும் சென்று, அம்மாவின் முகத்தைப் பார்க்கிறாள்.

“இந்தா இருபது ருவா...”

முனியம்மா பயபக்தியுடன் கைநீட்டி வாங்குகின்றாள்.

“அம்மா”

“என்ன?”

குப்பனுக்கு ஒரு போர்வை வாங்கவேணும் என்று நினைச்சன் இந்தக் காசு காணாது”

“போர்வையா? ஏன் அவனுக்குப் போர்வை. பண்டிக்காவலுக்குக் கிடக்கிறவனுக்குப் போர்வையைக் குடுத்தால் இறுக்கிப் போத்துக் கொண்டு நித்திரை கொண்டிருவான். பண்டியள் நெல்லைத்திண்டிடும். வயல் வேலை முடிஞ்சாப் போலை வாங்கிக்குடன்”

அம்மையாரின் இரக்கமற்ற வார்த்தைகளைக் கேட்ட முனியம்மாவுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. சற்றுத் தயக்கத்துடன் “இவ்வளவு எருவையும் நான்தானே அம்மா அள்ளிப் போட்டன். ஒரு ஐம்பது ரூபா வெண்டாலும் தாருங்கோவன் அம்மா”

“அம்மையார் முனியம்மாவைக் கனல்பறக்கப் பார்க்கிறார்.

“ஓகோ அதுவோ சங்கதி... வரவர உணக்கு நாக்கு நீண்டு போச்சது... ஞாயம் பேச வெளிக்கிட்டாய்...”

“இந்தா இன்னும் அஞ்ச ரூபா. உனக்கு எப்படிக் குடுத்தாலும் அடங்காது”

அதனைப் பெற்றக் கொண்ட முனியம்மா ஏதோ பேசக்கூடாததை பேசிவிட்டதற்கு மன்னிப்புக் கேட்பவள் போல முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அம்மையாரைத் தொடர்ந்து நடக்கிறாள்.

அம்மா பக்தி சிரத்தையுடன் அர்ச்சனைத் தட்டுடன் கோயிலுக்குப் போவது முனியம்மாவின் கண்ணில் நிழலாடுகிறது. அவளுக்கும் அம்மாவைப் போல அர்ச்சனைத் தட்டுடன் கோயிலுக்குப் போக ஆசைதான். அர்ச்சனைப் பொருட்களை வாங்கக்கூடிய வசதிதான் இல்லை. அம்மையாருக்குக் கடவுள் அள்ளிக் கொடுக்கிறார்.

வேலைக்காரர் சிறுமி ஓடி வருகிறாள்: ஐயா நெஞ்சவலியால்

துடிக்கிறார். உடனே வரட்டாம்.

“ஐயாவை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோக வேணும். ஓடு சிவலிங்கத்தின்ரை காருக்குச் சொல்லிப்போட்டுவா”

அம்மையார் விரைந்து செல்கிறார்.

“எல்லாம் எங்கடை தலைவிதிதான். நேரக் கஞ்சிக்கு வழி இல்லாததுகள் நோய் நொடி ஒண்டும் இல்லாமல் இருக்குதுகள்”

“அம்மா, சின்ன ஐயா கட்டிவைத்த சங்கிலியையும் அறுத்துக் கொண்டு ஓடி விட்டார்”

“அப்படியா அவனை அங்கொடைக்குத்தான் கொண்டு போக வேணும்” சலித்துக் கொள்கிறார் அம்மையார்.

ஆலயமணியோசை... முனியம்மா தலையில் கைவைத்துக் கும்பிடுகிறாள்.

9

ஒரு கலியாணத்தின் கதை

நான் இப்படி அலைந்து திரிகிறேன் என்றால் எல்லாம் என் நண்பன் நாகலிங்கத்தின் விஷயமாகத்தான். அவனைப் பற்றிய கவலைதான் எனக்கு. மேலலெழுந்தபடி பார்த்தால் அப்படி யொன்றும் பிரமாதமான விஷயம் இல்லை எனத் தோன்றலாம்.

அவனது தாய் காமாட்சி தந்தை தர்மலிங்கம் அக்காள் அன்னம்மா அத்தனை பேருக்கும் தீராத கவலையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான் அவன். அதாவது நாகலிங்கத்துக்கு கல்யாணம் ஆக வேண்டும்! அதற்குத்தடைக் கற்களாக இருக்கவேண்டிய எதுவும் அவன் வழியில் இல்லை.

கலியாணத்தை எதிர் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் தங்கைகள் இல்லை, படிப்பை மேற்கொள்ள வசதியில்லாத தம்பிமார் இல்லை. நோயாளியாயோ கடனாளியாயோ தந்தை இல்லை. செல்வமும் செல்வாக்கும் நிறைந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவன் அவன்.

அக்காள் அன்னம்மா ஒரு அக்கவுண்டனைக் கலியாணம் செய்து நாலுபேர் பொறாமைப் படும்படி வாழ்கிறான்.

தந்தைக்கு இரண்டு பென்சன்கள். சிங்கப்பூர்ப் பென்சன் ஒன்று மற்றது இலங்கைப் பென்சன். பிதாவழிச் சொத்துக்குக்

குறைவில்லை. அதனாலும் வரும்படி வேறு.

நாகலிங்கம் ஒரு கிளாஸ் வண் கிளறிக்கல் சேர்வன்ட். சுப்பிராக் கிளசுக்கு ஆயத்தம் செய்கிறான். இப்படியிருக்க அவனுக்கு ஏன் திருமணம் நடைபெறவில்லை. அவனுக்குப் பெண் கொடுக்க யாரும் முன்வரவில்லையா? காலில் ஊனம், கண்பார்வையில் குறைபாடு, செவிப்புலனில் மந்தம் சாதகத்தில் தோஷம்-அப்படி எதுவுமே இல்லை.

ஆஜானுபாகுவான தோற்றம், கொஞ்சம் நுணுக்கமாகப் பார்த்தால் ஐந்தடி ஆறங்குல உயரம். கொலர் சைஸ் பதினைந்து. இடுப்பு முப்பது. எலுமிச்சம் பழ நிறத்துடன் குங்குமத்தைக் கலந்தால் வரும் நிறம். எடுப்பான மூக்கு, கூர்மையான கண்கள், அளவாகச் சுருண்ட கேசம்-சுருங்கச் சொன்னால் நாகலிங்கம் எல்லா லட்சணங்களும் பொருந்திய தகுதிவாய்ந்த பிரமச்சாரி.

அவனுக்கும் எனக்கும் ஒரேவயது. எனது வயதை மறைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லையே. முப்பதாறு, மணமாகி ஐந்து குழந்தைகள்-குடும்பத்திட்ட முறைகளையெல்லாம் கடைப்பிடித்தும் அரைடசினுக்கு ஒன்று குறைவு. (மன்னிக்கவும்-நாகலிங்கத்தின் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கி கொஞ்சம் சுயபுராணம் பாடிவிட்டேன்)

நாகலிங்கம் ஏன் கலியாணம் செய்து கொள்ளவில்லை?

அவன் தாய் வழியில் ஒரு மச்சாள் மஞ்சளா இருக்கிறாள். அவளை மருமகளாக்க மீனாட்சிக்குத் தணியாத தாகம். தந்தை தர்மலிங்கத்துக்கு விருப்பமில்லா விட்டால் என்ன? அதனை வெளிக்காட்டக்கூடிய துணிவு அவருக்கில்லையே. மஞ்சளாவைப் பொது நிறக் கறுப்பி என்று மற்றவர்கள் கணித்திருக்கும் போது காமாட்சியைப் பொறுத்த வரையில் அவள் பொது நிறச் சிவப்பிதான். அழகுப் பதுமையென்றோ அவலட்சணமென்றோ கூற முடியாத இரண்டும் கெட்டான் ரகம்.

சின்ன வயது தொடக்கம் “அத்தான், அத்தான்” என்று நாகலிங்கத்தின் மீது உயிரையே வைத்திருந்தாள். அவளைத்தான் தன் சகதர்மினியாக ஏற்பான் என்று பரவலாகக் கதை அடிபட்டது.

மஞ்சளாவின் வலக்கண்ணுக்கு நேரே இடக்கண் இல்லாது இரண்டு நூலிடைப் பிரமாணம் விலகி இருப்பதையும் முன்வாய் பல்லில் சிறிய சூத்தை இருப்பதையும் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்த பின்னர் அவளைக் கலியாணம் செய்ய மறுத்துவிட்டான்.

நாகலிங்கத்தின் அலுவலகத்தில் இரண்டு பெண் ரைப்பிஸ்டுக்கள் வேலை செய்யிறார்கள். ஒருத்தி லதா, நன்றாகத் தீட்டிய சம்பா அரிசியைச் சிதறிவிட்டது போலிருக்கும் அவளது மோகனச் சிரிப்பு! மேனியைத் தழுவினாற் போலப் படிந்த சாறியும் பாயத் திரும்பும் மான்குட்டியின் மருண்ட பார்வையும் ஒரு கவர்ச்சியைக் கொடுக்கும் அவளுக்கு, மற்றவள் ரமா கொஞ்சம் கருப்பாக இருந்தாலும் வசீகரமான தோற்றம். நளினமாய் நடந்து துடிப்பான பார்வையாலும் குறும்புப் பேச்சினாலும் ஆணினத்தைக் கொக்கியிழுக்கும் ஆற்றல் அவளுக்குண்டு.

அவன் விரும்பியிருந்தால் இவர்களில் ஒருத்தியை வெகு சுயமாக “ஐ லவ் யு” சொல்ல வைத்திருக்கலாம்.

மஞ்சளாவைத் தன் வீட்டு மருமகளாக்க வெண்டும் என்று ஒன்றைக் காலில் நிற்கிறாள் காமாட்சி.

நானும் என்னால் இயன்றளவு முயன்று பார்த்தேன். சாம, பேத, தான தண்டம் என்னும் நான்கு உபாயங்களில் கடைசியைத் தவிர ஏனையவற்றை உபயோகித்துப் பார்த்தேன். அவன்தான் மசிய வில்லையே.

காமாட்சி என்னிடம் அழாக் குறையாகக் கூறுவாள். “தம்பி எப்பிடியும் அவனின் மனத்தை மாற்று, உன்னைத்தான் நம்பி இருக்கிறேன்” நான் என்ன செய்வேன்.

நாகலிங்கத்தின் வயது ஏற ஏறத் தாயாகும் தன் பிடிவாதத்தைச் சற்றுத் தளர்த்தி யாராவது ஒருத்தியை அவன் திருமணம் செய்தால் போதும் என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டான்.

“ஒரு பெண்ணுக்கு மாப்பிளை தேடுவதுதான் கஷ்டம்” என்பார்கள். இங்கே விஷயம் மறுதலையாக இருக்கிறது.

“ஒரு கலியாணத்தைப் பேசி முடிக்க ஏழு செருப்புத் தேய் நடக்க வேணும்” என்று முன்னோர் முதியோர் கூறி வைத்தார்கள்.

என்னுடைய புராதனமான றலி சைக்கிளின் ஏழு சோடி ரயர்கள் தேய்ந்துவிட்டன. இன்னும் கூடின பாடாக இல்லை.

ஒருநாள் ஒரு சுய செய்தியைக் கேள்விப்பட்டேன். அலுவலக ரைப்பிஸ்ட் லதா அவனைப் பார்த்துச் சிரித்ததற்குப் பதிலாகக் கஞ்சத்தனமான புன்னகையை வீசினானாம். எந்தப் பெண்ணையும் ஏறெடுத்துப் பாராதவன் இப்பொழுது லதாவை ஓரக்கண்ணால் ஏதிலார் போலப் பொது நோக்கு நோக்குகிறானாம். அவளுடன் கலகலப்பாகப் பேசுகிறானாம்.

எனது பணியில் அரைவாசி நிறைவேறிவிட்டது என்ற மகிழ்ச்சி.

“கொங்கிறாஷ்லேசன் மச்சான், எப்ப கலியாணச் சாப்பாடு போடப் போறாய்”

அவன் என்னைப் பார்த்த பார்வையில் கேள்விக்குறியொன்று தொக்கி நின்றது. சுற்றி வளைத்துப் பேசுவது அவனுக்குப் பிடிக்காது. எனவே நேரடியாகக் கேட்டுவிட்டேன்.

“லதா என்கின்ற தட்டச்சுப் பொறிவலாளை நாகலிங்கம் விரும்புவது (காதலிப்பது என்னும் வார்த்தை அவனுக்கு விளங்காது) உண்மையானால் அவளைத் திருமணம் செய்து வைப்பதற்கு தீவிர முயற்சி எடுக்கப் போகிறேன்.”

சீறி விழுந்தான் நாகலிங்கம். “போயும் போயும் லதாவையா கல்யாணம் செய்யச் சொல்லுறாய்? அலுவலகத்தில் நாலு பேருடன் சிரிச்ச நெளிக்கும். ஒருத்தியைத் திருமணம் செய்வேன் என்று நினைக்கிறியா?” லதாவுக்குத் தந்தை இல்லை. தாய் நிரந்தர நோயாளி. லதாவின் உழைப்பிலே கஷ்ட ஜீவனம் நடத்தும் நான்கு குமர்கள். யாராவது புத்தியுள்ளவன் இந்தக் குடும்ப பாரத்தைச் சுமக்க முன்வருவானா?

வசதியான குடும்பத்திலுள்ள உத்தியோகம் பார்க்காத குடும்பப் பாங்கான ஒருத்தியைத் தேடுகிறான் போலும். தன் அந்தஸ்துக்குத் தக்க சீதனத்தையும் எதிர்பார்க்கிறான். சுய கௌரவத்தை நிலை நாட்ட வேணும் சீதனம் வாங்க வேண்டுமென்பது அவன்கட்சி.

கிட்டத்தட்ட அவனின் உள்ளக் கிடக்கைக்குப் பொருத்தமான ஒரு இடத்தில் பேச்சுக்கால் வைத்தேன். சாதகப் பொருத்தம்

நூற்றுக்கு நூறு. சுமாரான அழகு. குடும்பத்தில் ஒரே பெண். ஏகப்பட்ட சீதனம். நாலுபேருடன் நெளித்துப் பேசச் சந்தர்ப்பம் தரும் உத்தியோகமும் இல்லை.

பெண்பார்க்கும் படலமும் முடிவடைந்துவிட்டது. தாய்க்கு தமக்கைக்கு எல்லோருக்கும் பிடித்துவிட்டது. இனியென்ன முகூர்த்தம் பார்ப்பதுதான் பாக்கி.

நண்பனைத் தனிமையில் கேட்டேன். “திருப்திதானே?”

“பெண் சுத்தப் பட்டிக்காடாக இருக்கிறாள். அவ்வளவு அழகாகக் கூட இல்லை. இவளை யார் கட்டிக் கொள்வார்கள்.” கோபம் கோபமாக வந்தது எனக்கு. நாலு அறை கொடுக்கலாமோ என்று யோசித்தேன்.” “போயும் போயும் இவன்ரை விஷயத்திலை தலையிட்டேனே”

“டே மடையா எங்கை சம்பந்தம் பேசினாலும் ஏதோ ஒரு நொட்டை சொல்லுகிறாய். நீயாவது யாரையும் மனசிலை வைச்சிருந்தால் சொல்லித் துலையேன்”

“நான் என்னடா மணி செய்வது? எனது கற்பனையிலே ஒருத்தி வந்து அடிக்கடி தோன்றுகின்றாள். அவளைத்தான் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு விருப்பமில்லாத பெண்ணுடன் எப்படியடா வாழ்க்கை நடத்துவது” அழாக் குறையாகக் கூறினான் அவன்.

அவன் கூறுவதிலும் நியாயம் இல்லாமல் இல்லை. எவருக்காகவும் தியாகம் செய்ய வேண்டிய நிலை அவனுக்கில்லை. தன்னுடைய மனதுக்குகந்த மனைவியை அடைந்து வாழ்க்கையைச் செம்மையாகத் தொடங்க அவன் திட்டம் தீட்டுகிறான். ஆனால் வயது முப்பத்தெட்டாகிறதே (கலியாணம் பேசத் தொடங்கிய இரண்டு ஆண்டும் விழுங்கப்பட்டு விட்டன) இன்னும் ஐந்தோ பத்தோ ஆண்டுகளுக்குப் பின் தன் இலட்சியப் பெண்ணைச் சந்தித்தால் அவள் அத்தான் என்றா அங்கிள் என்றா அழைக்கப்போகிறாள்.

போனாற் போகிறது இன்னும் ஒரு சான்ஸ் கொடுத்துப் பார்ப்போம். எனது மிதிவண்டிக்கு எட்டாவது சோடி ரயரையும் மாற்றிக் கொண்டு எல்லா ஒழுங்குகளிலும் சுற்றி வந்தேன்.

“அதோ அழகே உருவெடுத்த ஆரணங்கு ஒருத்தி இரும்புக் கேற்றைத் திறந்து ஒய்யாரமாக நடைபயில்கிறாளே. கடவுளே அவள் திருமணமாகாதவளாய், உத்தியோகம் பார்க்காதவளாய் இருக்க வேண்டும்” என்று நினைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தேன்.

விசாரணையின் போது அவள் ஏ. எல்லில் ஒரு புள்ளி குறைந்ததனால் பல்கலைக் கழகம் செல்லும் வாய்ப்பை இழந்தவள் என்றும், உத்தியோக வாய்ப்பு வந்தபோதும் அதை நிராகரித்து விட்டாள் என்றும் (பெரும்பாலான பெற்றோர் இப்படிக்கூறுவது என்ன எனக்குத் தெரியாதா) வசதியான இடம் கிடைத்தால் இப்பொழுதே தலையை நீட்டத்தயார் என்றும் தெரியவந்தது.

குலமரபு, சொத்துடைமை, வங்கிவைப்பு போன்றவற்றைத் தீர்விசாரித்த போது எதிலும் சொட்டை சொல்வதற்கில்லை.

“இந்தப் பெண்ணின் கழுத்திலே நாகலிங்கம், தாலியைக் கட்டித்தான் ஆகவேண்டும்” என்னும் திட சங்கற்பத்துடன் அவனை அணுகினேன்.

சம்பிரதாயமற்ற முறையில் அவன் அந்த அழகுச் சிலையைப் பார்த்து விட்டால் நிச்சயம் சம்மதிப்பான். மிகுதியை ஆயிரம் பொய்யைச் சொல்லியேனும் நிறைவேற்றி விடலாம்.

அவன் அவளைப் பார்த்தான், விழுங்கி விடுவது போலப் பார்த்தான். அந்த அழகு சுந்தரியின் உருவம் அவனைச் சித்திரம் போல நிற்கவைத்தது. அவன் முகத்தைப்.... பார்த்தேன். அவன் வதனத்தில் உண்டான பேரெளியை நான் முன்பு எப்பொழுதும் கண்டதில்லை.

வெற்றிப் புன்னகையுடன் அவனை அழைத்துச் சென்றேன். தயக்கத்துடன்தான் அவன் என்னைப் பின் தொடர்ந்தான்.

“எப்படிடா? உன் கனவுக் கன்னியை-இலட்சியப் பெண்ணைக் கண்டாயா?”

“கண்டேன், கண்டேன் இவள்தான் நான் தேடிய இலட்சிய

மங்கை. இல்லை இல்லை இவளைப் போன்ற அழகு சுந்தரியை நான் கனவில் கூடக் காணவில்லை” உளறினான் அவன்.

“அப்பாடா” நெடுமுச்சு விட்டேன் நான். “எனி எந்தத் தடையும் சொல்லக்கூடாது சம்மதந்தானே.” மணவறையில் கன்னிகா தானம் செய்யும் போது “என்மகளை ஏற்றுக் கொண்டாயா மருமகனே” என்று சம்பிரதாயமாக ஒரு கேள்வி கேட்பதுண்டு. எந்த மாப்பிளையும் மறுப்புச் சொல்வதில்லை. அதேபோன்று நினைப்பில்தான் இந்த வினாவைத் தொடுத்தேன்.

நாகலிங்கம் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. ஏதோயோசிப்பது போலத் தென்பட்டான். அவளைப் பார்த்ததால் ஏற்பட்ட மயக்கம் இன்னும் தீரவில்லைப் போலும். என்று நினைத்துச் சிறிது அவகாசம் கொடுத்தேன்.

“என்னடா இது: வாயைத் திறந்து சொல்லேன்”

“மணி, என்னை வற்புறுத்தாதே இந்தப் பெண் எனக்கு வேண்டாம்”

எனக்கு வந்த கோபத்தைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு காரணத்தைக் கேட்டேன். “எடே முட்டாளே இது நான் உனக்காகத் தேடிப் பார்த்த பதினோராவது பெண்: எனக்கு வேறே வேலையில்லையா? ஏன் பிடிக்கவில்லை என்று சொல். உன் கற்பனைக் காரிகையை விட அழகானவள் என்று சொன்னாயே அப்படியிருக்க ஏன் பிடிக்கவில்லை சொல் சொல்” அவன் தோளைப் பிடித்து உலுப்பினேன்,

“மணி என்னை மன்னித்துவிடு. அவளின் அழகு மயக்கும் அழகு எந்த ஆவனையும் கிறங்க வைக்கும் அழகு, பூஜிக்க வேண்டிய அழகு, இரசிக்க வேண்டிய அழகு, இவளைக் கலியாணம் செய்து வீட்டில் இருத்திவிட்டுக் கவலையில்லாமல் நான் அலுவலகத்துக்குப் போக முடியுமா? இவளைக் கூட்டிக் கொண்டு ஒரு விழாவுக்கேனும் போக முடியுமோ. இவள் எனக்குத் துரோகம் செய்யமாட்டாள் என்று என்ன உத்தரவாதம்?”

“படர், படர்” அவன் கன்னத்தில் நாலுவிட்டேன். சேட் கொலரை இறுக்கிப் பிடித்து உலுப்பிக் கொண்டு “சொல்லடா மடையா கலியாணத்துக்குச் சம்மதம் என்று சொல்”

அவள் தலையைச் சற்று ஆட்டிவிட்டுக் கொண்டாள். எனது அதிர்ச்சி வைத்தியம் அவனில் சிறு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது போலக் காணப்பட்டது.

“நூல்கல் உன்னைக் கொன்றுவிடுவேன். கலியாணத்துக்குச் சம்மதம் என்று சொல்...” மீண்டும் உறுமினேன்.

“சம்மதம்... ஆனால் இவள் வேண்டாம், வேறு எந்தப் பெண்ணையாவது சொல். இப்போதே தாலியைக் கட்டி விடுகிறேன்.

“சரி, உன் மச்சாள் மஞ்சளாவைக் கலியாணம் செய்யச் சம்மதமா? ம்... சொல்லு”

“ஓம்: செய்கிறேன்”

“நட: இப்போதே உன் தாயாரிடம் சொல்லு” ”அம்மா, நான் மஞ்சளாவைக் கலியாணம் செய்யச் சம்மதம் என்று”

“எங்கே திருப்பிச் சொல்லு”

அவன் திருப்பிச் சொல்கிறான்

“சரி நட வீட்டுக்கு”

நாகலிங்கம் என் முன்னிலையில் (நான் ஒரு ஜே.பி) தாயின் முன் சத்தியப் பிரமாணம் செய்கிறான்.

என் வேலையைத் தொடர்கிறேன். என் துவிச்சக்கரம் வேகமாக உருள்கிறது. மஞ்சளாவின் அப்பாவைச் சந்திக்கிறேன்.

அவர் தயங்கித் தயங்கிச் சொல்கிறார். “எனக்குப் பூரண சம்மதம். சின்னஞ்சிறிசாய் இதுகள் இருக்கும்போதே நானும் அக்காவும் இவர்களை இணைத்துப் பாக்க ஆசைப்பட்டோம். பெடியனுக்குச் சம்மதம் இல்லாதபடியால் இது கை கூடவில்லை. ஆனால் இப்ப...”

“என்ன ஆனால்...”

“பிள்ளை வேறே இடத்திலை மனம் வச்சிட்டுது”

எனது கடைசி நம்பிக்கையும் தூள்தூளாக நொருங்கிச் சிதறுகின்றது.

“ஆர் அந்த வில்லன்?” சத்தமிட்டேன். பெயரையும் முகவரியையும் கூறி இரகசியமாகச் சில விஷயங்களைக் கூறினார். எனது பொக்கற் கனத்தது.

மஞ்சளாவின் காதலன் எனக்கருதப்படும் மனோகரனைச் சந்தித்தேன். நயமாக எடுத்துச் சொன்னேன். “மஞ்சளா மனம் மாறிவிட்டாள். அவள் தன் அத்தானைக் கலியாணம் செய்யப் போகிறாள்” என்று சொல்லிப் பார்த்தேன். அவன் மசிவதாகத் தெரியதில்லை.

“இந்தா இதை வைத்துக் கொள்” பணக்கத்தையை நீட்டினேன்.

“என்ன இது?” அவசரமாகப் பணத்தைப் பொக்கற்றில் செருகினான்.

“மஞ்சளாவை மறந்து விடு”

“இனியென்ன செய்யிறது: நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் வந்து கேட்கும் போது மறுக்க முடியுமா?”

“நீ மஞ்சளாவைக் காதலிக்கிறாயா?”

“ஓம்”

“மடையா, இப்பவும் காதலிக்கிறாயா?”

“இல்லை நான் மஞ்சளாவின் மாஜிக் காதலன்”

“இனிக் காதல், கத்தரிக்காய் எண்டு சொல்லக்கூடாது”

“ த தாஸ்து”

“அவளுக்கும் நாகலிங்கத்துக்கும் திருமணம் நடக்கப் போகிறது”

“எங்கிருந்தாலும் வாழ்க”

“நீ இப்பொழுது ஒண்டு செய்யோணும்”

“ஒன்பது வேணுமானாலும் செய்யிறன்”

ஒரு வெள்ளைத் தாளையும் பேனையையும் எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

“எழுது”

“எப்பிடி எழுதிறது”

கண்ணே மூக்கே கனிரசமே எண்டு எழுதக்கூடாது. கடிதத்தைக் கண்டவுடன் மஞ்சளா உன்னை வெறுக்கவேணும்.

“அன்பே எண்டு தொடங்கலாமா?”

“இடியட், உனக்கு முளை இருக்கா”

“அதைத்தான் காசு கொடுத்து வாங்கிப் போட்டியே”

“நான் சொல்வது போல எழுது”

சௌபாக்கியவதி மஞ்சளா அறிவது, எனக்கு வேறிடத்தில் திருமணம் நிச்சயமாகிவிட்டது. உன்னைவிட அழகான பெண். சீதனமும் அதிகம். அதனால் என்னை மறந்துவிடு. மன்னிப்புக் கோரும் மனோகரன்.

என்வேலை ஓரளவுக்குப் பூர்த்தியாகி வருகிறது இன்னும் தாமதித்தால் எங்கே அவன் மனம் மாறிவிடுவானோ என்ற பயம்.

அடுத்த முசூர்த்தத்தில் திருநிறை செல்வன் சீரஞ்சீவி தர்மலிங்கம் நாலிங்கத்துக்கும் திருநிறைசெல்வி சௌபாக்கியவதி கந்தையா மஞ்சளாவுக்கும் பெரியோர் நிச்சயித்தபடி (நான்தான் அந்தப் பெரியோர்) திருமணம் நிறைவேறியது.

நானும் மாஜிக் காதலன் மனோகரனும் அறுகரிசி போட்டு வாழ்த்தினோம். காமாட்சிக்கு வாயொல்லாம் பல்.

மனோகரனும் மஞ்சளாவின் தந்தையும் நடத்திய குசுகுசுப் பேச்சிலிருந்து இக்கலியாணத்தைத் துரிதப்படுத்த நடத்திய நாடகமே மஞ்சளாவின் காதற்கதை என்பது தெரியவந்தது.

10

ரியூசன் மாஸ்டர்

அந்தக் கடிதம் அவருக்குப் பேரதிர்ச்சி ஊட்டியிருக்க வேண்டும்! அவர் சிலையாக இருக்கிறார். கையிலிருந்த கடிதம் நழுவி விழுகிறது. யாரோ பொறாமைக் காரரின் வேலை இது. பெட்டிசம் போட்டுவிட்டார்கள். ஒன்றரை லட்சம் ரூபா வருமான வரி கட்ட வேண்டுமாம். அந்தச் செய்திதான் அவரைப் பயமுறுத்துகிறது. பணத்திற்கு எங்கே போவது என்பதல்ல பிரச்சினை. வங்கியில் கணிசமான தொகை இருக்கிறது. வங்கிக்குப் போனால் பணத்தைப் பெற்றுவிடலாம். இரவு பகல் பாராது தொண்டை கிழியக் கத்தி உடம்பை வருத்திச் சம்பாதித்த பணம் அது. இருபது ஆண்டுகளாக நடத்திய பிழைப்பிலே யாரோ மண்ணை அள்ளிப் போட்டுவிட்டார்கள்.

ரியூசன் மாஸ்டர் ரங்கசாமி வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய காலத்தில் ஓர் ஏழை ஆசிரியராகவே இருந்தார். பிழைக்கத் தெரியாத வாத்திக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க எவரும் முன்வராத இடத்தில் திலகவதியின் அப்பா மிகத் தயக்கத்துடனே மிகக் குறைந்த சீதனத்துடன் பெண்ணைக் கொடுத்தார்.

திலகவதியைக் கைப்பிடித்ததாலோ என்னவோ ரங்கசாமியின் வாழ்வில் அதிர்ஷ்டம் அடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. ரங்கசாமி ஒரு பட்டதாரியோ அல்லது பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரோ அல்ல. வெறும்

எஸ்.எஸ்.சி தான் என்றாலும், ஆங்கிலத்தில் சரளமாகப் பேசவும் எழுதவும் வல்லவராக இருந்தார். மிக அற்ப சம்பளத்தில் வாழ்க்கை வண்டியை நகர்த்த வேண்டியிருந்தது சுயபாஷா யுகம் வந்ததும் சிறிதுகாலம் ஆங்கில ஆசிரியர்களின் மதிப்புக் குறையத் தொடங்கிவிட்டது.

வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு உயர்படிப்பு, உயர் உத்தியோகம் போன்றவற்றிற்கு ஆங்கிலம் அவசியம் என்று உணர்வதற்கு சிறிது காலம் எடுக்கத்தான் செய்தது. சுயபாஷா மாயையில் சாதாரண மக்கள் மயங்கியிருக்க அரசியல் தலைவர்களும் உயர் வர்க்கத்தினரும் தம் பிள்ளைகளை ஐரோப்பிய நாடுகளில் படிப்பித்தனர். இதனை உணர்ந்த சாதாரண மக்களும் சர்வதேச மொழியின் முக்கியத்துவத்தை உணரத் தலைப்பட்டனர்.

“ரியூசன் யுகம்” அவருக்கு அதிர்ஷடத்தைக் கொண்டு வந்தது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

முதலில் ரங்கசாமி ஸ்போகீகிண் இங்கிலிஸ் வகுப்பைத் தொடங்கினார். வருமானம் குறைவாக இருந்தாலும் அவருக்குச் சமூகத்தில் பேரும் புகழும் வரத் தொடங்கி விட்டது. திருமணம் செய்யும் போது ஒரு இங்கிலிஸ் வார்த்தையும் தெரியாத திலகவதி கூட இப்பொழுது ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்த பயற்றுப் பச்சரிசி நடையில் உரையாடத் தொடங்கிவிட்டாள். “ரு மினிற்ஸ் வெயிற் பண்ணுங்கோ, ரென்சனாகாதையுங்கோ, லஞ்ச் றெடி” என்றுதான் அவள் பேசுவாள்.

அடுத்து அவர் “இங்கிலிஸ் விதின் சிக்ஸ் மந்த்ஸ்” வகுப்பினை ஆரம்பித்தார். பாடசாலைப் பிள்ளைகள் மட்டுமன்றி சுயபாஷாக் கிளறிக்கல் சேவன்சும் இவ்வகுப்புக்களில் சேர்ந்து படித்தனர். வருமானம் அபரிமிதமாக அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. திலகவதியின் கழுத்தில் வைர அட்டிகையும், கையில் பொன்னகையும் உதட்டில் புன்னகையும் பள்ளிச்சிட்டன. ‘ஆங்கிலம் கற்க இலகுவழி’ வேலை செய்யும் போதே ஆங்கிலம், பிசினஸ் இங்கிலிஸ், இங்கிலிஸ் போர் மெடிக் கோஸ் எனப் பல்வேறு பெயர்களில் வகுப்புகள் நடைபெற்றன.

குடிசையில் வாழ்ந்த ரங்கசாமி தனக்கென அழகானதொரு பளிங்கு பதித்த கல்வீட்டைக் கட்டிக் கொண்டதும் மட்காட்

இல்லாத மிதிவண்டியில் பவனி வந்தவர் ஹொண்டாவில் சுகப்பிரயாணம் செய்வதும் அவரின் பொருளாதார மேம்பாட்டினைப் பறை சாற்றின. முத்தமகள் கீதாவின் திருமணம் ஜாம்ஜாம் என்று நடைபெற்றது. மணமகனுக்குச் சுட்டுப். போட்டாலும் இங்கிலீஸ் வராது என்பது வேறு விஷயம். அவன் ஒரு சுயபாஷை பட்டதாரி. பெண் பார்க்க வந்தபோது 'ரைம்ஸ் ஒவ் சிலோன்' பத்திரிகையின் ஆசிரியத் தலையங்கத்தை வாசிக்குமாறு மாப்பிள்ளையைக் கேட்க ஆசைப்பட்டார். திலகவதி முழங்கையால் இடித்து மறித்துவிட்டதால் திருமணம் ஒப்பேறியது. பத்து லட்சம் ரொக்கம், வீடுவளவு, நகைநட்டு இத்தியாதி சீதனம்.

இளையவள் லதாவும் 'மொளு மொளு' வென்று வளர்ந்து வருகிறாள். அவள் யாராவது ஒரு களிசடையைப் பார்த்து 'ஐ லவ் யு' சொல்லுவதற்கு முன்னம் நல்ல மாப்பிள்ளையைப் பார்த்துக் கட்டிவிட வேண்டும். அவளுக்கென இரண்டாவது வீட்டுக்கும் அத்திவாரம் போட்டாயிற்று.

ரங்கசாமி மிகவும் புத்திசாலி. அவர் நடத்தும் வகுப்புக்களுக்கு பெயர்கள்தான் வெவ்வேறு. போதனை ஒரேமாதிரித்தான் நடைபெற்றது என்னும் இரகசியம் பலருக்குத் தெரியாது.

இடையிடையே தனது மேதாவிலாசத்தைக் காட்டிக் கொள்ள ஷேக்ஸ்பியரின் மார்க் அன்ரனியின் ஸ்பீக்கை விளாசித்தள்ளி அனைவரையும் பிரமிக்க வைப்பார். ஆங்கிலம் படிப்பது ஷேக்ஸ்பியரைச் சுவைக்கத்தான் என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வார். இடையிடையே பிளேனில் சென்று கொழும்பிலும் வகுப்பு நடத்துகிறார் என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

இரண்டாவது வீட்டுச் சுவர்வேலை மளமளவென்று உயரும் போதுதான் அவருக்குப் பணமும் புகழும் வருவதைக் கண்ட யாரோ வருமான வரி இலாகாவுக்கு எழுதிப் போட்டுவிட்டார்கள். பெட்டிசத்தில் அவர்கள் குறிப்பிட்ட வருமானம் மிகைப்படுத்தப்பட்ட தல்ல என்பதையும் அவர் அறிவார்.

நெடுநேரமாக ஆடாமால் அசையாமல் இருக்கும் ரங்கசாமியை தோளில் பிடித்து உலுப்பிவிடுகிறாள் திலகம்.

“இஞ்சருங்கோ உங்களைத் தான், ஏன் விறைச்சாப்போல இருக்கிறியள்? வட் ஹப்பின்ட்”

ரங்கசாமி பதில் அளிக்கவில்லை. காற்றிலே படபடக்கும் அந்தக் கடிதத்தைக் காட்டுகிறார். அதை வாசித்த போதுதான் திலகத்துக்கு விஷயம் விளங்குகிறது.

ஒன்றரை லட்சம் வருமானவரி. இதை நினைத்தபோது திலகத்தின் உடலில் இரத்தம் உறைகிறதா? திகைத்து நின்றவள் திடீரென்று சுயநினைவுக்கு வருகிறாள். இரண்டுபேருமே இப்படி இருந்தால் எப்படி? அவள் கணவனுக்கு ஆறுதல் வார்த்தை கூறுகின்றாள்.

“இப்பிடியே யோசித்துக் கொண்டிருந்தால்...”

“வட் ரு ரு”

“ஐ டோன்ட் நோ வட் ரு ரு”

“கொழும்புக்குப் போய்ப் பிடிக்க வேண்டியவையைப் பிடிச்ச காலிலை விழுந்தெண்டாலும் காரியம் பாக்க வேண்டியதுதான்” “ஆரைப் பிடிச்சாலும் ஆற்றை காலிலை விழுந்தாலும் இன்கம் ராக்ஸ் கட்டியே யாக வேணும். அதுமட்டுமில்லை இந்த விஷயம் டிப்பாட்மென்ருக்குத் தெரிஞ்சால் வேலைக்கே ஆபத்து” “வீணாய் மனத்தைத்தளர விடாதையுங்கோ கொழும்புக்குப் போய்க் கதைக்கிறதுதான் நல்லது: நாங்கள் ஒருத்தருக்கும் இடஞ்சல் செய்யேல்லை, கடவுள் காப்பாத்துவார்”

ரங்கசாமி தொடர்வண்டியில் பயணிக்கும் போதே பலவிதமான சிந்தனைகள் அவரை அலைக்களித்தன. “ஒண்டரை லட்சத்தையும் கட்டித் தான் ஆகவேண்டும் எண்டு சொல்லிவிட்டால்...” இந்த விஷயம் டிப்பார்ட் மெண்டுக்குப் போனால்... உத்தியோகத்திலிருந்து டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டால் அஸெசரிட்டை ரியூசன் குடுப்பதை மறுப்பதா? ஒப்புக் கொள்வதா?

மறுப்பது முழுப்புசனிக்காயை சோத்துக்கை மறைக்க முனைவது போல இருக்கும். ஒப்புக் கொள்ள வேணும், நான் மட்டுமே ரியூசன் குடுக்கிறன். எத்தினைபேர் குடுக்கினம். ஏன்

அதிகாரியின் பிள்ளையளோ சகோதரங்களோ ரியூசனுக்குப் போகாமல் விடுவினமோ? ஏதோ கடவுள் விட்ட வழி. சாட்சிக்காறன் காலிலை விழுறதை விடச் சண்டைக்காறன் காலிலை விழுவம்.

ரங்கசாமி இன்கம்ராக்ஸ் அசெசரின் முன்னிலையில் கைகட்டி வாய்பொத்தி நிற்கிறார்.

அலவாங்கு விழுங்கினவர்போல முகத்தை வைத்துக்கொண்டு விறைப்பாகப் பார்க்கிறார் அவர். புருவத்தைச் சுருக்கி சந்தேகப் பார்வையை வரவழைக்கிறார்.

“என்ன வேணும்...” உறுமுவது போல இருந்தது.

“ஐயா, நான் ஒரு இங்கிலிஸ் ரீச்சர். பெயர் ரங்கசாமி”

“ஓகோ நீர்தானோ அந்த ரியூசன் மாஸ்டர், இவ்வளவு நாளும் இன்கம்ராக்ஸ் டிப்பாட்மென்ருக்கு டிமிக்கி குடுத்துவாறீர் என்ன?

“ஐயா, நீங்கதான் என்னைக் காப்பாத்தவேணும். நான் ஒரு எஸ்.எஸ்.சி. குவாலிபைட் ரீச்சர், சம்பளம் சீவியத்துக்குக் காணாதெண்டு நாலைஞ்சபேருக்கு ரியூச் குடுக்கிறன். அப்பிடி யொண்டும் பெரிசாய்ச் சம்பாதிக்கேல்லை. இது டிப்பாட் மென்ருக்குத் தெரிஞ்சால் வேலையே போய்விடும்”

“மிஸ்டர் ரங்கசாமி எங்களுக்குத்தேவை இன்கம் ராக்ஸ். நீர் அதைக் கட்டினால் சரி, நாங்கள் டிப்பாட்மென்ருக்கு அறிவிக்க மாட்டோம்”

ரங்கசாமிக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருந்தது. வேலைக்குப் பழுதில்லை. இனி வரியைக் குறைக்கச் சொல்லிக் கெஞ்சிப் பார்ப்பம் என நினைக்கிறார்.

“ஒண்டரை லச்சம் எண்டு அறிவிச்சிருக்கிறியள். அதுதான்...” நீர் பத்து வரியமாய் ரியூசன் குடுக்கிறீர் எண்டு நிப்போட் வந்திருக்குது. ஒண்டரை லச்சம் கட்டமாட்டீரோ. உம்மடை ரியூசன் வருமானம் எவ்வளவு?

“மாதத்திலை ஆயிரம் ஆயிரத்தி இருநாறு...”

“இந்தப் போமுகளை நிரப்பித்தாரும், ஏதும் குறைக்கலாமோ

எண்டு பாப்பம்”

ரங்கசாமி படிவங்களை நிரப்பிக் கொடுத்தார்.

இன்கம் ராக்ஸ் அதிகாரி அதனைப் பரிசீலனை செய்தார். கூட்டிக் கழிச்சுப் பார்த்தார்.

“உம்மைப் பாக்கப் பாவமாய்க் கிடக்கு. பத்தாயிரம் கட்டும். இதிலும் குறைக்கேலாது” அவர் குரலில் கண்டிப்பு இருந்தது.

ரங்கசாமி உள்ளூர் மகிழ்ந்தாலும் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“மாஸ்டர், உங்களோடை என்றை சொந்த விஷயம் ஒண்டு கதைக்கோணும்”

“சொல்லுங்கோ ஐயா”

“என்றை மகன் யாழ்ப்பாணம் சென் ஜோன்சிலை படிக்கிறான். இங்கிலீசிலை சரியான வீக், அவனுக்குப் பாடம் சொல்லிக் குடுப்பியளோ?”

“இதென்ன ஐயா கேள்வி. உங்களுக்கு இல்லாத உதவியா?”

“நீங்கள் நல்லூர்தானே என்றை வீடு ரெம்பிள் நோட்டிலைதான் இருக்கு”

“நான் வீட்டை வந்து சொல்லிக் குடுக்கிறன் ஐயா. வாற கிழமை ராக்ஸ் கட்டி விடுறன்”

“அவசரம் இல்லை ஒருமாதத் தவணையிலை கட்டினால் போதும்” ஒரு மில்லியன் புன்னகை அவர் முகத்தில் தவழ்கிறது.

11

வாரிசு

குழந்தை வீரிட்டு அழுதவண்ணமே கிடந்தது. எவரும் அக்குழந்தையைப் போய்த் தூக்கவில்லை: அதன் அழகையைச் சட்டை செய்யவில்லை. வல்லியன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டிருந்தான். அடுக்களையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த வல்லியனின் தாய் கறுப்பி குரல் கொடுத்தாள்.

“வல்லியா, ஏன் மோனை குழந்தையைக் கொஞ்சம் தூக்கி அதின்ரை அழகையை மாத்தக்குடாதே: அது கத்திக் கத்திச் சாகப் போகிது”

“சாகட்டும், நீ உன்ரை வேலையைப் பார்” வல்லியனின் முகத்தில் வெறுப்பும் அருவருப்பும் தென்பட்டன. அவன் குழந்தையைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லை.

கறுப்பிதான் வந்து குழந்தையைத் தூக்கினாள். புட்டிப் பாலை ஊட்டினாள். குழந்தை அழகையை நிறுத்திவிட்டுப் பாலைச் சுவைத்துக் குடித்தது.

“வயது போன காலத்திலை எனக்கு வேலை வச்சிட்டுப் போட்டாள் அந்தப் புண்ணியவதி. அது இஞ்சை என்னைப் படுத்தாத பாடு படுத்துகுது. இந்தக் குழந்தையை வளக்கிறதுக்

கெண்டாலும் ஒரு கலியாணத்தைச் செய்யெண்டு சொல்லிப் பாத்தன்!” கறுப்பி தனக்குள் சொல்லிக் கொள்கிறாள். குழந்தை நித்திரையாகின்றது.

“வாவன் மோனை, வந்து சாப்பிடன்” கறுப்பி மகனை அழைக்கிறாள். வல்லியன் எழுந்து செல்கிறான்.

பெற்றவள் மீண்டும் கலியாணப் பல்லவியைப் பாடினாள்.

“அம்மா, கலியாணக் கதை கதைச்சியெண்டால் எனிமேல் இஞ்சை வரமாட்டன், ஒரு முறை கட்டினது போதும்” அவன் குரலில் மெல்லிய கடுகடுப்பிருந்தது.

“நான் ஒண்டும் கதைக்கேல்லை, நீ சாப்பிடு, ஏன்தான் இப்படிப் பிடிவாதமாக இருக்கிறியோ? கொப்புவும் இப்பிடித்தான். தான் பிடிச்ச முசலுக்கு மூண்டு கால் என்பார். அவர் செத்துச் சிவலோகம் போயும் பதினைஞ்சு வருஷமாய்ப் போச்சு” தாயின் குரல் கரகரத்தது. கண்ணில் நீர் பனித்தது. நீ மாதத்திலை இரண்டொருதரம் வருவாய். எப்படி அம்மா சுகம் எண்டு கேட்டிட்டுப் போய்விடுவாய்” பெற்றமனம் அங்கலாய்த்தது.

வல்லியனுக்கு வயது முப்பத்தைந்துதான்! இருபத்தைந்து வயதில் செல்லியைக் கலியாணம் செய்தான். அவள் அழகிலும் வாளிப்பான தோற்றத்திலும் துடுக்குப் பேச்சிலும் வல்லியன் கிறங்கிப் போனான். பத்துவருஷ இல்லற வாழ்க்கையில் அவர்களுக்கு ஒரேயொரு குறைதான் இருந்தது. குழந்தைச் செல்வம் இல்லை. அதுகூட அவனுக்குப் பெருங்குறையாகத் தெரியவில்லை. செல்லிதான் அடிக்கடி தனது சாதகத்தில் குழந்தைப் பலன் இருக்கிறது என்று கூறிச் சமாதானப் படுத்துவாள்.

வல்லியனின் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. பத்தாவது ஆண்டில் செல்லி தாய்மைப் பேற்றை அடைந்தாள். வல்லியன் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. செல்லியைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துக் கூத்தாடாத குறை.

பெரிய கமக்காரன் பேரம்பலத்தாரின் இரண்டு பரப்புக் காணியில் அமைத்த சிறு குடிசையில்தான் அவர்கள் வாழ்ந்து

வந்தனர். கமக்காரனின் பனைகளில் கள்ளிறக்கும் தொழில் புரிந்து வந்தான். செல்லியைக் கைப்பிடித்த இரண்டொரு வாரங்களில் அத்தொழிலுக்கு முழுக்குப் போட்டு விட்டு கார்க்க கறாஜ் ஒன்றில் வேலை பார்க்கத் தொடங்கினான். கலியாணம் செய்த முதல்நாளே அவள் தன் கணவனிடம் இரு வேண்டுகோள்களை விடுத்திருந்தாள். ஒன்று சீவல் தொழில் விட்டு வேறு தொழில் பார்க்க வேண்டும். மற்றது சொந்தத்தில் இரண்டு பரப்புக் காணி வாங்க வேண்டும்.

அதற்கு அவள் கூறிய நியாயங்கள் சரியானவையே என அவனுக்குப் பட்டது. தாழ்ந்த குலத்துக் குரித்தான தொழில் புரிவது இழுக்கு, கள்ளிறக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு சொந்தத்தில் காணியோ பனையோ இல்லை. இதனால் என்றும் உயர்சாதியினரின் தயவிலே தான் வாழ நேரிடும். நாங்கள் எங்கள் உரிமைக்காகவே போராடிக் கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில் உயர் சாதியினரின் கோபத்துக்கு ஆளாகும் போது தொழில் இல்லாமல் திண்டாட வேண்டி ஏற்படும்!

செல்லியின் தூரத்து உறவினனான செல்வரத்தினத்தின் 'செல்வா மோட்டார் எஞ்சினியரிங் வேர்க்ஸில்' அவனுக்கு வேலை கிடைத்தது. வேலையில் சேர்ந்த ஆறுமாதத்திலேயே தனது கடும் உழைப்பாலும், நேர்மையாலும் நல்ல பெயர் வாங்கிவிட்டான். வல்லியன் வந்து சேர்ந்தபிறகு கறாஜிற்கு வருமானமும் கூடத் தொடங்கியது. எனவே முதலாளி அவனை மிகவும் கண்ணியத்துடன் நடத்தினார்.

அவரின் ஆலோசனையின் பேரில் தன் பெயரை வல்லிபுரம் என்று மாற்றிக் கொண்டான்.

சொந்தமாக இரண்டுபரப்புக் காணியேனும் வாங்க வேண்டும் என்னும் அவனது ஆசை கைகூடவில்லை. நிலம்படைத்தோர் அவனுக்கு நிலத்தை விற்க மறுத்துவிட்டனர்.

உரிமை இயக்கத்தின் செயலாளர் பதவியை அவன் வகிக்கத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து அவனுக்கு ஓய்வே கிடைக்கவில்லை. பகல் முழுவதும் கறாஜில் வேலை. மாலை வேளைகளில் இயக்க

வேலைகள், ஆலயப் பிரவேசம், தேநீர்க்கடைப்பிரவேசம் நிலப் பங்கீடு, பொது மயான உரிமை - இப்படி எத்தனையோ போராட்டங்களில் வல்லிபுரம் உழைக்க வேண்டியிருந்தது.

கூட்டங்களில் மேட்டுக்குடியினரைத் தாக்கி காரசாரமாகப் பேசினான். அதனால் பெரிய கமக்காரனின் வெறுப்புக்கு ஆளாக வேண்டிய நிலை. உரிமை இயக்கத்தில் தீவிரமாக பங்கு கொள்வோரைக் காணியிலிருந்து எழுப்ப வேண்டும் என உயர் சாதியினர் தீர்மானித்தனர். இவர்களின் நிர்ப்பந்தத்தின்பேரில் பெரிய கமக்காரன் வல்லியனைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னார்.

“வல்லியா, நீ ஒண்டில் இயக்க வேலையைக் கைவிட வேணும். அல்லது காணியிலிருந்து எழும்ப வேணும். ஒரு கிழமை தவணை தாறன் யோசிச்சுச் செய்”

இயக்க வேலைகளைக் கைவிட விரும்பாத வல்லியனும் செல்லியும் காணியிலிருந்து அகற்றப்பட்டனர். முதலாளி செல்வரத்தினத்தின் வீட்டுத் தாவாரத்தில் இடம் கிடைத்தது. எத்தனை நாளைக்குத் தான் ஒருவர் வீட்டுத் தாவாரத்தில் அண்டி வாழ்வது?

வல்லியன், செல்லியை மகப் பேற்றிற் காகப் பெரியாஸ்பத்திரியில் சேர்த்தான். அவள் அழகானதோர் ஆண் குழந்தையைப் பிரசவித்தாள். கஷ்டப் பிரசவம். அவள் உடல் நிலை வரவரமோசமாகிக் கொண்டு வந்தது. அவள் கதையில் மாற்றடம் இருந்தது. பார்க்கச் சென்ற உறவினர்களை வாய்க்கு வந்தபடி ஏசினாள். “கீழ்சாதியார் என்னைப் பாக்க வர வேண்டாம், நான் உயர் சாதி வெள்ளாடிச்சி” என்று புசத்தினாள். வல்லியனைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னாள்.

“நான் செத்துப் போடுவன், குழந்தையைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ, சாகும் போது எந்த இரகசியத்தையும் மறைக்க விரும்பேல்லை. இந்தக் குழந்தையின் தேப்பன் பெரிய கமக்காரனின் மகன் முரளி. நீங்களல்ல” சொல்லிவிட்டுக் கண்ணை மூடினாள்.

அவனுக்குப் பூமியே அகரவேகத்தில் சுற்றுவது போல

இருந்தது. எத்தனை துரோகச் செயலைச் செய்துவிட்டுப் போய்விட்டாள். யாருக்கோ பிறந்த அந்தக் குழந்தையை வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டுமாம். இந்தத் தேவடியாள் செத்துப் போனாளே எவ்வளவு நிம்மதி.

“இவளை இனிப் பழிவாங்க முடியாது. இவள் குழந்தையைத் தான் பழி வாங்கவேண்டும். வேறொருத்தியை உடனே கலியாணம் செய்து அவளைக் கொண்டு இந்தக் குழந்தையைச் சித்திரவதை செய்விக்க வேண்டும்” என்று எண்ணினான்.

குழந்தையை அவன் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. “விருப்பமெண்டால் நீ தூக்கிக்கொண்டுபோய் வள” தாய் கறுப்பியிடம் வெறுப்புடன் கூறினான்.

வல்லிபுரம், கறாஜிலேயே ஒரு மூலையைத் தன் வசிப்பிடமாக்கிக் கொண்டான். இயக்க வேலையில் தீவிரமாகப் பங்கு கொள்ளப்போதிய நேரம் இருந்தது.

செல்லி கண்ணை மூடியதும் அவன் செய்த தீர்மானத்தை நிறைவேற்றத் துடித்தான். எத்தனையோ பேர் அவனுக்குப் பெண் கொடுக்க முன்வந்தனர். அவன்தான் திருமணம் செய்யும் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டான். எந்தப் பெண்ணையும் அவனால் நம்பமுடியவில்லை. பத்து ஆண்டுகளாகப் பதிவிரதையாக ஊர் மெச்ச வாழ்ந்த செல்லி இப்படியொரு பச்சைத் துரோகம் செய்துவிட்டுப் போய்விட்டாள். வேண்டாம் ஒரு முறை ஏமாந்தது போதும் என்றே அவன் எண்ணத் தொடங்கினான்.

வழக்கம் போல அன்று தாயைப் பார்க்க போனான். பாலமுரளி - இதுதான் செல்லி தன் குழந்தைக்கு இட்ட பெயர்-தளர் நடை பயின்று கொண்டு வந்தான். அன்று ஏனோ அந்தக் குழந்தையை உற்று நோக்கினான். செல்லியின் முகத்திலேயுள்ள அத்தனை வசீகரமும் அவன் முகத்தில் காணப்பட்டது.

“என்ன மோனை பாக்கிராய் உன்னைத்தான் உரிச்சுப் படைச்சது போல இருக்கிறான் இவன்”

“பேசாமல் இரம்மா” என்றவன் மீண்டும் பார்த்தான். “ஆம் அதே

மூக்கு-முரளியின் அதே மூக்கு, நீண்ட கூரிய மூக்கு. இவன் பெரிய கமக்காரரின் பேரன்தான். உயர் குலத்துப் பிள்ளை எங்கோ வளரவேண்டியவன், இஞ்சை வளர வேண்டியிருக்கு. ஆனால் என்ன? இவனையும் கோயிலுக்குள் போகவிடமாட்டினம். தேநீக் கடையிலும் இவனுக்கு இடமிருக்காது. இவனுக்கு நிலத்ததை விற்க எந்த உயர் சாதியினரும் முன்வரமாட்டார்கள்.

அவனையறியாமலே குழந்தைமீது ஒருவகைப் பாசமும் பரிவும் ஏற்பட்டது.

செல்லியை அவன் நினைவுபடுத்தியதால் வந்த பாசமாக இருக்கலாம்.

அவன் சிந்தனையில் ஒரு ஒளிக்கீறு: “முள்ளை முள்ளால் தான் எடுக்க வேணும், இவனை வளத்து இவன் மூலமாகத்தான் உயர்சாதியினரைப் பழி வாங்க வேணும், அந்த முரளியை -பெரிய கமக்காரன் மகனை-சந்தி சிரிக்க வைக்கவேணும். முரளி இப்ப லண்டனில் வசிக்கிறான். திரும்பி வராமலா இருக்கப் போறான்?”

அன்று தொடக்கம் குழந்தைமீது அசாதாரண அன்பைச் சொரிந்தான். பெற்றுகரிய செல்வத்தைப் பேணுவது போல இருந்தது அவனின் ஒவ்வொரு செயலும். வாரத்தில் இரண்டு மூன்றுமுறை பால முரளியைப் பார்க்கச் சென்றான். விதம் விதமான பட்டுச் சட்டைகள் போட்டு அழகுபார்த்தான். தூக்கிக் கொஞ்சி விளையாடினான். ஐந்து வயதிலே பள்ளியில் சேர்த்தான். இப்பொழுது பாலமுரளிக்குப் பத்து வயது.

செல்வா மோட்டார் வேக்சில் மும்முரமாக வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான் வல்லிபுரம். ஒரு டாக்டரின் காருக்கு எஞ்சின் வேலை செய்து ‘பொடி’க்கு ஸ்பிறே பெயின்ற அடிக்க வேண்டும். ஒரு வாரத்தில் வேலை முடிக்க வேண்டும் என்று டொக்டர் சொல்லிவிட்டார். இதனைச் சிறப்பாகச் செய்யக் கூடியவன் வல்லிபுரம் என்பதால் அவன் பொறுப்பிலேயே இவ்வேலை விடப்பட்டது. டொக்டர் தினமும் வந்து கொண்டிருந்தார். அவனுடன் பேச்சுக் கொடுத்து வேலையைத்

துரிதமாக்கினார்.

இந்த டொக்டரின் முகம் வல்லிபுரத்துக்கு ஏற்கனவே பார்த்த முகமாக இருந்தது.

“ஐயா, நீங்கள் இப்ப எங்கை வேலை செய்யிறியள்?”

“இப்ப குருநாகல் ஆஸ்பத்திரியில்”

“யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்தனிங்களோ”

“பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி வேலை செய்தன்”

“ஐயா, நான் என்றை மனுஷியை ஆஸ்பத்திரியிலை வச்சிருந்த போது நீங்கள்தான் பார்த்தீங்கள், பிள்ளைப் பெத்து அடுத்த நாளே அவ செத்துப் போனா”

“அப்படியா? இப்படி எத்தனையோ பேர் செத்திருக்கிறார்கள். இவர்களையெல்லாம் நினைவில் வைத்திருக்க முடியுமா?” என்று நினைத்தவர் அவனைத் திருப்திப்படுத்த எண்ணி “உன்ரை மனிசியின் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டார்.

“செல்லி”

“செல்லியா” அவர் வினாவில் ஆர்வந் தொனித்தது. “உன்ரை மனிஷிக்கு சாகிற போது மனோவியாதி இருந்தது. இல்லையா?”

“வாற போற எல்லாரையும் பேசினவ”

“கடைசியாக என்ன சொன்னவ?” துருவித் துருவிக் கேட்டார் டொக்டர்.

“அதைமட்டும் கேளாதையுங்க ஐயா, அதை என்னால திருப்பிச் சொல்ல முடியாது”

“நான் சொல்லுறன், டொக்டர் தொடர்ந்தார் “குழந்தை பெரிய கமக் காறன் மகன் முரளிக்குப் பிறந்தது எண்டு சொல்லேல்லையா?”

வல்லிபுரம் திறந்த வாய் மூடாமல் டொக்டரையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் “எப்பிடித் தெரியும் ஐயா?”

“நான் பக்கத்திலை நிண்டனான். முரளி எனது நண்பன், அதனால் நான், அதைக் கவனித்துக் கேட்டேன். இப்பவும் எனக்கு நல்லாய் நினைவிருக்குது. வல்லிபுரம், அவள் கூறியதில் உண்மையில்லை”

வல்லிபுரத்துக்கு மீண்டும் திகைப்பு. டொக்டர் தொடர்ந்தார். “குழந்தை பிறப்பதுக்கு ஒரு வருஷத்துக்கு முன்பே முரளி லண்டன் போய் விட்டான். நான் டயறியில் எழுதி வைச்சிருக்கிறன். வேணுமெண்டால் டயறியைக் காட்டுறன். குழந்தை பிறந்த திகதியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் உண்மை தெரியும்”

“நான் உங்களை நம்புறன் ஐயா, வள்ளி ஏன் அப்படிச் சொன்னாள் எண்டுதான் விளங்கவில்லை.

“தாழ்வுச் சிக்கல்தான் காரணம். தான் உயர் குடியில் பிறக்க வில்லையே என்ற ஏக்கம் அவள் அடிமனதில் இருந்திருக்கிறது. அதனை ஈடு செய்யவோ என்னவோ மனோவியாதியில் அப்படி உளறினாள். அதை நீயும் நம்பிவிட்டாய். குழந்தை உன்னுடையது தான் என்று என்னால் உறுதியாகக் கூற முடியும். இரத்தப் பரிசோதனை மூலமும் இதனை உறுதி செய்யலாம்”

“ஐயா, அவள் எனக்குத் துரோகம் செய்து விட்டாள் என்று நான் அவளை வெறுத்தேன். அது எவ்வளவு தவறு என்று இப்ப தான் வெளிச்சமாகி விட்டது”

“பாலமுரளி என் ரத்தத்தின் ரத்தம். என் வாரிசு” அவன் வாய் முணுமுணுத்தது.

12

பார் மகளே பார்!

அந்தப் பெரிய மாடிவீட்டின் தாழ்வாரத்திலேயுள்ள பலாமர நிழலிலே அன்னபாக்கியம் அரிசி இடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். காலைக் கதிரவனின் ஒளிக்கிரணங்கள் மதிலோரத்தில் ஓங்கி வளர்ந்து நின்ற அசோகமரங்களின் நிழலை உரலுக்குக் கிட்ட விழுத்திவிடுகின்றன. இதைக் கொண்டுதான் அவள் நேரத்தைக் கணித்துக் கொள்வாள். நேரம் பத்துமணி.

அன்று போயாதினம். வீட்டு எசமானி இராணியம்மா அலுவலகம் செல்லவில்லை. வீட்டின் முன்புறத்தில் விசாலமாக அமைந்துள்ள ரோஜாத் தோட்டத்திற்கு ஹோஸ்பைப்பைப் பிடித்து நீர்ப் பாய்ச்சுகின்றாள். அந்த அம்மா. ஏழு விதமான ரோஜாச் செடிகளை நட்டு எருவிட்டு மருந்து விசிறி, நீர்ப்பாய்ச்சி வருகிறாள் அவள்.

இராணியம்மா காலையில் கொடுத்த கோப்பி குடித்த தெம்பில் அன்ன பாக்கியம் வேலை செய்கிறாள். பழுஞ்சோறு சாப்பிடும் படி எஜமானி வற்புறுத்தியும் அவள் சாப்பிடவில்லை. அவளுக்கென்ன பசியில்லையா? பசிக்காமல் என்ன? கிடைத்த சோற்றைத் தான்மட்டும் உண்ண அவள் விரும்பவில்லை. பசியால் துடிக்கும் தம்பி தங்கைகளுக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்துச் சாப்பிட வேணும் என்ற நினைப்பில் பாசலாகக் கட்டி வைத்திருக்கிறாள்.

இராணியம்மா ஏதோ பெரிய உத்தியோகமாம் சம்பளம் ஆயிரமோ ஆயிரத்தைநூறோ அன்னத்துக்கு என்ன தெரியும் காரில்தான் அலுவலகம் போவா. கணவனும் பெரிய அதிகாரியாம். ராஜா என்றுதான் சொல்கிறார்கள்.

அம்மாவுக்கு அன்ன பாக்கியம் மீது மிகுந்த பாசமும் அக்கறையும் உண்டு. அடுத்த தெருவிலே ஒரு சிறிய குடிசைதான். அவளது வசிப்பிடம். ஏழு பிள்ளைகள் உள்ள குடும்பத்தில் இவள் இரண்டாவது பெண். இரண்டுதம்பிகள், மூன்று தங்கைகள் தந்தை பேருந்து நிலையத்தில் மூட்டைதூக்கிச் சம்பாதித்த போது கஷ்ட சீவனம் நடத்த முடிந்தது. அவர் ஒரு விபத்தில் சிக்கி நொண்டியாகி வீடே கதியெனக் கிடக்கிறார். குடும்பம் பட்டினியால் துடித்த போதுதான் அன்னமும் அவள் தமக்கை இராஜியும் அயல் வீடுகளில் தொட்டாட்டு வேலை செய்து சம்பாதிக்க தொடங்கியதும் நிலைமை கொஞ்சம் பரவாயில்லை.

டொக்... டொக்... டொக் இடையீடின்றிக் கேட்ட உலக்கைச் சத்தம் சிறிது ஓயவே இராணி ஹோஸ் பைப்பை வைத்துவிட்டு எட்டிப் பார்க்கிறாள். அன்னம் வியர்வையை வழித்து ஊற்றிவிட்டு இருக்கிறாள்.

“அன்னம், என்ன களைச்சுப் போனியோ?”

“ஓம் அம்மா கொஞ்சம் ஆறீட்டு இடிக்கிறன்”

“பட்டினியோடு எப்பிடி வேலை செய்வாய். சொன்னால் கேக்காமல் சோத்தைக் கட்டி வச்சிருக்கிறாய்”

“நான் என்னம்மா செய்ய? மனசு கேக்குதில்லையே”

இராணியம்மா அடுக்களையினுள் சென்று திரும்புகிறாள். அவள் கையில் இரண்டு தோசை “இந்தா இதைச் சாப்பிட்டிட்டு இடி.” அன்னம் தயக்கத்துடன் சாப்பிடுகின்றாள்.

“பெற்றவர்களுக்கில்லாத சமையும் பொறுப்பும் உனக்குத் தான்” அன்னத்துக்காகப் பரிதாபப் படாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அன்னம் மட்டும் வசதியான இடத்தில் பிறந்திருந்தால்? பலநாளாக எண்ணெயை அறியாத அவள் கூந்தல் பறட்டை பற்றி ஒழுங்கற்றுக் கிடக்கிறது. நீண்டகன்ற விழிகள் துருதுரு என்று

எதையோ தேடுகின்றன. அழகுசாதனத்தின் ஒத்தாசையின்றி இப்படித் தோற்றமளிக்கும் அன்னத்தின் அழகைக் கண்டு இராணியம்மா பொறாமைப்படுகிறாளா? அவள் உடுத்தியிருக்கும் அழுக்கேறிய வொயில் சாறியை ஆறுமாதத்துக்கு முன்னால் இராணியே கொடுத்திருந்தாள். அப்பொழுதே பல இடங்களில் கிழிந்திருந்தன. இப்போது மேலும் தையல் பெற்று வியர்வை அழுக்கு, புகை என்பவற்றின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது.

வானொலியிலிருந்து 'இலங்கையின் இளங்குயில் என்னோடு இசை பாடுதே' என்னும் பாடல் காற்றிலே மிதந்து வந்த போது பைலட் பிரேம்நாத் படம் பார்க்க வேண்டும் என்னும் இராணியம்மாவின் திட்டம் நினைவுக்கு வருகிறது.

“இன்றுதான் போயா தினமாயிற்றே படம் காட்ட மாட்டார்கள். இந்த வார முடிவில் படத்துக்குப் போக வேணும். இவருக்குத்தான் என்றுமே ஓய்வு இல்லை. ஏதோ பெரிய உத்தியோகம் எண்ட எண்ணம். ஒபிசில் பைல்களுடன் மாரடிப்பது போதாதெண்டு இஞ்சையும் கட்டிக் காவிக்கொண்டு வந்திடுவார்”

சமையலறையிலிருந்து ஏதோ சத்தம் கேக்கிறது. சமையற் காரிக்கும் இன்று மூட் சரியில்லையோ? அவளும் சட்டி பாணைகளுடன் சண்டைபிடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அன்னம், மாவை வறுக்கத் தொடங்கினாள்.

முன்பெல்லாம் இராஜியும் அன்னமுந்தான் மாவிடிக்க வருவார்கள். அன்னத்தின் துடியாட்டம் இராஜியிடம் இல்லைத்தான். என்றாலும் அன்னத்தோடு சேர்ந்து உழைக்கும்போது அவளின் சுறுசுறுப்பும் இவளிடம் தொற்றிக் கொண்டுவிடும்.

இராஜியை எண்ணிப்பார்த்தாள் இராணி. அவள் சைக்கிள் கடைக்காரச் சின்னானுடன் ஓடிப்போய் ஒருவருஷமாகிறது. அவள் தாய் மீனாட்சிக்கு இன்னும் அந்தக் கோபம் ஆறவில்லை. தனது குடும்பத்துக்குத் தீராத வசையைக் கொடுத்து விட்டாள் என்று இப்போதும் கூறிக்கொள்கிறாள். சின்னான் நல்ல உழைப்பாளி, நல்ல குணசாலி என்றாலும் அவன் பிறப்புப் பற்றி ஊரில் அடிபட்ட வதந்திதான் மீனாட்சியின் வெறுப்புக்குக் காரணமோ? சின்னான் யாரோ ஒரு பிரமுகரின் வைப்பாடிச்சி பிள்ளையாம். சின்னானின் தாய் தாழ்ந்த சாதிக்காரியாம். இதை மறக்கவே சொந்த ஊர் விட்டு இங்கு வந்தானாம். அவனுக்குப் பெண் கொடுக்க எவரும்

முன்வரவில்லை. “இதனால்தான் ராஜியைக் கிளப்பிக் கொண்டு போய் விட்டான் அந்தச் சிறுக்கியும் எங்களை உதறித் தள்ளிப் போட்டுப் போட்டாள்.”

இராஜி போனபின் குடும்பத்தின் பொறுப்பு அன்னத்தைச் சுற்றித்தான் இருந்தது. போதாததற்கு மீனாட்சியின் பிரசவ காலங்களிலும் அன்னமே முன்னின்று எல்லாப் பணி விடைகளையும் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

கடைசித்தம்பியின் பிஞ்சு முகம் அன்னத்தின் கண்முன் வருகிறது. அவனுக்கு இன்னும் பேசவராது. “...க்கா.. க்கா... சோ” என்று ஏதேதோ எல்லாம் சொல்வான். அன்னத்துக்கு நேரே இளையது பெண். அவள் பக்கத்துப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிறாள். அடுத்தவன் விமலன். பாடசாலையில் ஏதோ குளப்படி செய்ததிற்காகப் பள்ளியிலிருந்தே விலக்கிவிட்டார்கள். அவன் ஊர் சுற்றித் திரிகிறான். அவனால் குடும்பத்துக்கு உதவியில்லை, உபத்திரவம்தான்.

மாவறுத்துவிட்டாள் அன்னம். ஒழுங்கையில் சயிக்கிள் மணிச்சத்தம் கேட்கிறது. அதனைத் தொடர்ந்து ஒரு விசில் சத்தம். அன்னம் காதைத் தீட்டுகிறாள். சயிக்கிளில் ஒரு வாலிபன், அவன் புன்னகைக்கிறான். அன்னத்தின் முகம் மகிழ்ச்சியால் விகசிக்கின்றது. வாலிபனின் சைகைக்குப் பதில் சைகை செய்கிறாள் அன்னம். இராணியம்மா இதைக் கண்டு விட்டாள்.

“யாரடி அவன்?” இராணியின் எதிர்பாராத வினாவால் திணறிவிட்ட அன்னம் சமாளித்துக் கொண்டு

“அது அம்மா... வந்து... வந்து”

“சொல்லு, ப்யப்பிடாமல் சொல்லு”

“அது... அவர் அம்மா”

“அவர் எண்டால்? என்ன அவரிலை நேசமோ? அன்னம் தலை கவிழ்க்கிறாள். எலுமிச்சம் பழ வதனத்தில் குங்குமம் படர்கிறது.

“கொம்மாவுக்குத் தெரியுமோ?”

தெரியாது என்னும் பாவனையில் தலையை ஆட்டுகிறாள்

அவள்.

“நான் போட்டு வாறன் அம்மா” சாப்பாட்டுப் பார்சலையும் தூக்கிக் கொண்டு நடக்கிறாள்.

“அன்னம் நாளைக்கும் வந்திட வேணும், கோப்பிக் கொட்டை இடிக்க வேணும்”

இராணிக்கு ஒரேயொரு கவலை. தனது நோஜாத் தோட்டத்தில் இன்னம் இரண்டுவகை நோஜாக்களை நடவில்லையே என்பதுதான் அது. இராணிக்கு நோஜாமீது எவ்வளவு பிரியமோ அவள் கணவர் இராஜாவுக்குப் “பைல்”கள் மீது அவ்வளவு பிரியம். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கட்டுப் பைல்களுடன் வீடுவந்து சேர்ந்துவிடுவார். அவரின் ஒரே மகள் சுலோவே அவரைக் கேலி செய்வாளாம். “பைல்கள்தான் அப்பாவின் பிள்ளைகள்” என்று. அவரைக் குறை சொன்னால் பொறுத்துக் கொள்வார். பைலைக் குறை சொன்னால் அவருக்குச் சகிக்காது. அவர் பேசுவது குறைவு. கோபம் வந்தால் மட்டும் “என்றை திறமையின் ரகசியம் எல்லாம் இந்தப் பைல்களை அறிஞ்சு வச்சிருக்கிறதிலைதான் இருக்கு” என்று சொல்வார்.

அடுத்தநாள் இராணியும் அலுவலகம் போகவேண்டியிருந்தது. அன்னம் நேரத்திற்கே வந்துவிட்டாள். கோப்பிக் கொட்டையை எடுத்துக் கொடுக்கும்படி சமையல் காரியிடம் கூறிக்கொண்டே அவசரம் அவசரமாகப் புறப்பட ஆயத்தமானாள் இராணி.

அன்னத்தின் முகத்தில் எப்பொழுதும் இல்லாத சோகம் அப்பி இருந்ததை எசமானி அம்மா கவனிக்கத் தவறிவில்லை.

“என்ன அன்னம் ஒருமாதிரியாய் இருக்கிறாய்”

“ஒண்டு மில்லை அம்மா, கொஞ்சம் தலையிடி”

“என்ன தலையிடி எண்டு எனக்குத் தெரியும். மறைக்காமல் சொல்லு” இராணி உரத்துக் கேட்கவே அழுதுவிடுவாள் போல் தோன்றியது.

“அன்னம் உண்மையைச் சொல்லு, என்னால் ஏதும் உதவி செய்ய முடியுமானால் செய்யிறன்”

அவளின் முகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்கிறது.

“அவர் அடுத்த மாதமே கலியாணம் செய்ய வேண்டுமெண்டு நிச்சயமாக. அம்மாவிடம் ஆள்விட்டுக் கேப்பிச்சன். அம்மா பத்திரகாளியாக மாறிவிட்டாள். “இப்ப கலியாணத்துக்கு அவசரமில்லை. இன்னும் ரெண்டு மூண்டு வரியம் போகட்டும். ராஜிதான் போட்டாள். இவரும் ஏலாவாள், அன்னமும் கலியாணம் செய்து போட்டால் நான் இந்தக் குடும்பத்தை என்ன செய்யிறது? எண்டு சொன்னாவாம். அன்னத்தின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

இராணி தலையை வாரித் தலையலங்காரம் செய்த பின்னர் புருவத்துக்கு மைதீட்டிக் கொண்டே “அன்னம் ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதே நான் அம்மாவைச் சந்திச்சுச் சொல்லுறன்.”

பைலராஜா பைல்கட்டைக் காரின் டிக்கியில் வைத்து விட்டு “நேரமாகுது, கதைச்சுக் கொண்டு நிண்டால் நடந்து தான் போக வேண்டி வரும்” எச்சரிக்கை செய்கிறார் அவர்.

“இவருக்கு எப்போதுமே அவசரந்தான். இன்னும் எட்டரை கூட ஆகேல்லை” என்று சிணுங்கிவிட்டு ஒரு மந்தகாசப் புன்னகையை அவர் மீது படரவிட்டாள் இராணி. அந்த இளநகையின் சக்தியாலோ என்னவோ புறப்பட்ட கார் நின்றுவிட்டது.

அன்னம் கோப்பிக் கொட்டையை இடிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். இராஜாவையும் இராணியையும் சுமந்து கொண்டு கார் புறப்படுகிறது.

இராணியின் சிந்தனையை அன்னத்தின் காதல் விவகாரமே ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. அந்த இளைஞனைப் பற்றித் தெரிய வேண்டும். மீனாட்சியுடன் பேசிப் பார்க்க வேண்டும். அன்னத்தின் ஏற்பாட்டில் அவனைப்பற்றி விசாரித்த போது அவன் நல்லவனாகவே தென்பட்டான். அவன் குணம், நடை, உழைப்பு என்பவற்றில் குறை சொல்வதற்கில்லை.

இராணி மீனாட்சியின் குடிசையை நோக்கி வருவதைக் கண்ட அவள் ஓடிச் சென்று வரவேற்றாள். “ஏனம்மா உங்களுக்கு இவளவு அலைச்சல், சொல்லி அனுப்பியிருந்தால் வந்து சந்திச்சிருப்பேனே, அன்னம் பாயை எடுத்து உதறிக் குந்திலை போடு, இருங்கோ அம்மா”

இராணி கிழிந்துபோன அழுக்குப் பாயில் இருக்க மனமின்றி இருந்து கொண்டு தன் அருவருப்பு உணர்ச்சியை வழக்கமான சிரிப்பால் மறைத்துக்கொண்டு “அதனால் என்ன? நான் உங்கடை

வீட்டுக்கு வரக்கூடாதா? ஒரு நன்மையான விஷயத்தைப் பற்றிக் கதைக்கத்தான் வந்தனான்.

“என்னம்மா இது”

“மீனாச்சி, நீ மனம் வச்சால் இதுநிறைவேறும், அன்னத்தின்ரை சம்மந்த விஷயம். பெடியன் குணத்திலை தங்கக் கம்பி. பிக்கல் பிடுங்கல் இல்லாத குடும்பம், நல்ல உழைப்பாளி, அடக்க ஒழுக்கமானவன். பீடி சிகரட் பழக்கங்கூட இல்லை. நல்லாய் விசாரிச்சுத்தான் சொல்லுறன். மனமறிஞ்ச இடம். அன்னத்தின் மேலை ஆசையை வச்சிட்டான் அன்னத்துக்கும் மனம் பிடிஞ்சிட்டது”

மீனாட்சியின் முகம் சற்றுக் கறுத்துச் சிறுத்தாலும் அதை மறைத்து செயற்கையான செந்தளிப்பைப் பூசிக்கொண்டு

“அம்மா நீங்கள் எங்கடை குடும்ப விஷயத்திலை இவளவு அக்கறை கொண்டிருக்கிறியள். எங்கடை நிலைமையையும் யோசிச்சுப் பாருங்கோ. நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் சொல்லுறபோது எனக்கும் பெடியனிலை பிடிச்சுப் போச்சு. ரெண்டு வரியம் கழிச்சுச் செய்வம் எண்டுதான் யோசிக்கிறன். இவரும் ஏலாவாளியாய்ப் போய் விட்டார். அன்னந்தான் எங்களுக்கு ஒரே தஞ்சம்”

“எனக்குத் தெரியாதா? நான் பெடியனோடும் இதைப் பற்றிக் கதைச்சனான். அன்னம் கலியாணம் செய்தாலும் உங்களுக்கு உதவி செய்வாள். பெடியனும் உங்களுக்கு எந்தவித குறையும் வைக்க மாட்டான்.” செத்தை மறைவிலை நின்று அன்னம் எட்டிப்பார்க்கிறாள். இராணி அழைக்க அவள் வெளியே வருகிறாள்.

“அன்னம் நீ கலியாணம் செய்தாலும் அம்மா அப்பாவை இப்ப பார்த்தது போலப் பாக்க வேணும். என்ன தெரியுதோ?

அவள் தலையாட்டுகிறாள். மீனாட்சி மீண்டும் சிந்தனையில் ஆழ்கிறாள். கடைக்குட்டி தவழ்ந்து வந்து அவளின் சேலைத் தலைப்பைப் பிடித்து இருக்கிறான். குழந்தையைத் தூக்கி மடிமீது வைத்துக் கொண்டே ‘அம்மா’ என்கிறாள் மீனாட்சி. அவள் முகத்தில் நாணம்.

“சொல்லு மீனாட்சி”

“நான் அஞ்சுமாதமாய் முழுகாமல் இருக்கிறன். இந்தப்

பிள்ளைப் பெத்தையும் பாத்திட்டு அன்னம் கலியாணம் செய்யட்டும்” இராணி எதுவும் பேசவில்லை. வானத்தையும் பூமியையும் பாத்துக் கொண்டே யதேச்சையாகத் தன் அழகுப் பையைத் திறக்கிறாள். வியர்வையைத் துடைக்கக் கைக்குட்டையைத் தேடியவள் பையினுள் கருத்தடை மாத்திரையின் உறையின் மேலுள்ள பெண் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இராணியின் முகத்திலும் நாணம்!

13

ஒரு பாலத்தின் கதை

“கட கடா கட கடா” ஒவ்வொரு முறையும் முல்லைத் தீவுப் பேருந்து மாங்குளத்திற்குப் போகும் போதும் திரும்பும் போதும் அந்தப் பாலத்தின் சத்தம் காதை அடைக்கும். கனகராயன் ஆற்றுக்குக் குறுக்கே போடப்பட்ட பாலம். வெள்ளத்தால் சேதம் அடைந்ததை அடுத்து சிலிப்பர்க் கட்டைகளை அடுக்கித் தற்காலிகமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இது எப்போது அமைக்கப்பட்டது? ஏன் இன்னும் நிரந்தரபாலம் போடப்படவில்லை? என்பன போன்ற வினாக்கள் என் மனதைக் குடைந்ததுண்டு. நான் ஒரு பத்திரிகை நிருபராக இருந்தும் இவ்வினாக்களுக்கு விடை தேடப் பல ஆண்டுகளாக முனையவில்லை.

இவற்றிற்கான விடையை அறிய வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் பாலத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் இறங்கினேன். பல்வேறு சுவையான கதைகளும் செய்திகளும் எனக்குக் கிடைத்தன.

இந்தப் பாலத்தைக் கட்ட இரண்டு முறை அரசாங்கம் பணம் ஒதுக்கியதாம். தனது பெரு முயற்சியால்தான் பணம் ஒதுக்கப்பட்டதென எஞ்சினியர் ஒருவர் மார்தட்டினாராம். வேலை தொடங்க ஆயத்தம் செய்தபோது தொழிலாளர் இருவர் பேயடித்து வாயாலும் முக்காலும் இரத்தம் வந்து செத்துப் போனார்களாம்.

இந்தப் பாலத்தடியில் காதலர் இருவர் தற்கொலை செய்தார்களாம். அவர்களின் ஆவிகள் பேயுருவில் அவ்விடத்தில் சுற்றுகின்றனவாம். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வசவின் மிதிபலகைப் பிரயாணி ஒருவரை இந்தப் பேய்கள் தான் பலி எடுத்தனவாம்.

மிதிபலகைப் பயணிபற்றித் தீவிரமாக விசாரிக்கத் தொடங்கினேன். அப்படியொருவர் இறந்தது மெய். அது ஒரு தற்செயல் விபத்தேயன்றிப் பேய் அடித்த தென்று சொல்ல முடியாது. பட்டன் கழற்றிய நிலையில் அணிந்திருந்த சேட் காற்றுக்குப் பறந்த போது அதை எட்டிப் பிடிக்க முனைந்தார். பாலத்தில் மோதி விழுந்து இறந்தார். என்னும் தகவல்தான் கிடைத்தது.

கரிபட்ட முறிப்பில் எண்பது வயதுக் கிழவன் ஒருவர் இருக்கிறார் அவரை விசாரித்தால் காதலர் தற்கொலை பற்றி அறியலாம் என ஒருவர் சொன்னார். அந்தப் பெரியவரைத் தேடிப் பிடித்து விசாரித்தேன். அவர் சொன்னார்.

“தம்பி, நீ நம்புவியோ நம்பமாட்டியோ அப்படியொரு லட்சணமான பெண்ணை நான் முன்னோ பின்னோ கண்டதில்லை. நீயும் கண்டிருக்க மாட்டாய். அழகெண்டால் அழகுதான். சொன்ன விக் கிரகம் தகதகத்து ஒளிவீசுமே. அத்தனை ஒளி வீசும் முகம். கண்களைக் கூச வைக்கும் அழகு. எவரையும் கிறங்க வைக்கும் அழகு.

கிழவர் சிறிது நேரம் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பேரழகியின் தேஜஸ் இப்பொழுதும் அவரைத் தாக்கி விட்டதோ என்றுதான் எண்ணத் தோன்றியது. அவளுக்கொரு காதலன். அவனும் அவளுக்காகப் படைக்கப்பட்டவனோ என்று எண்ணும் படியான இலட்சணம் உடையவன். இருவரும் நோட்டுக்குக் கல்பரவும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தினம். அந்தப் பெண்மீது ஓவசியருக்கும் ஒரு கண். அவரும் இளைஞர்தான். அவர் பெயர்-நினைவில் வரமாட்டேன் என்கிறது... அவசியமானால் பிறகு சொல்கிறேன்...” மீண்டும் கண்ணை மூடிக் கொண்டார். என்ன சிந்தனையோ? யார் கண்டார்கள்.

“அப்பு கதையை நிறுத்திப் போட்டியளே”

“ஓம்... ஓம் என்ன சொன்னான்?”

“ஓவசியருக்கு அந்த அழகிமீது ஒரு கண் எண்டனீங்கள்”

“அவளை அடையத் துடியாய்த் துடித்தார். அவள் இடம் குடுக் கேல்லை. ஒருநாள் அந்தக் கயவன் காதலனை வேறிடத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு அவளின் கற்பைச் சூறையாட முனைந்தான். இளைஞன் இதனைக் கேள்விப்பட்டு விட்டான். காதலி மீது சந்தேகம் வந்து விட்டது அவனுக்கு”

“பிறகு”

அவன் அவளை ஏற்க மறுத்துவிட்டான். அவள் கெஞ்சினாள். அழுதாள் புரண்டாள் காலில் விழுந்தாள். அவனோ பிடிவாதமாக அவளை. ஒதுக்கிவிட்டா. அன்றிரவே அவள் கனகராயன் ஆற்றில் விழுந்து தற்கொலை செய்துகொண்டாள்”

“உண்மையை உணர்ந்து கொண்ட காதலனும் ஆற்றிலே விழுந்து செத்துப் போனான் ஆக்கும்” இப்படிக்க கதையை முடிக்க முனைந்தேன்.

“இல்லை அவன் தற்கொலை செய்யேல்லை” ஆவேசம் வந்தவர் போல் கூறினார் கிழவர். “அவன் பைத்தியமாக அலைந்து திரிந்தான். சந்தேகப் பேயால் தன் உயிருக்குயிரான காதலியை இழந்து விட்டதாகப் பிதற்றிக் கொண்டு திரிந்தான்”

“அந்த இளைஞன் யார்? இப்போதும் உயிரோடை இருக்கிறானா? இப்படி வினாவினேன்.

“அதை மட்டும் கேளாதே... அதைமட்டும் கேளாதே” உருவந்தவர்போல உரத்துச் சத்தம் போட்டார்.

“வேண்டாம் அப்பு அந்தப் பெடியனைப் பற்றி எதுவும் சொல்ல வேண்டாம். அந்த ஓவசியரைப் பற்றி...”

அவனா? அவன் மிருகவிலைச் சேர்ந்தவன் இல்லை இல்லை கொடிகாமந்தான் அவன்ரை ஊராய் இருக்க வேணும் உயிரோடைதான் இருக்கிறானாம்.

“பெயர் என்ன எண்டு சொன்னியள்?”

“இன்னும் சொல்லவில்லையா? அவனுடைய பெயர்... இப்பதான் நினைவுக்கு வருகுது நல்லதம்பி”

“அப்பு சம்பவம் நிகழ்ந்த போது உங்களுக்கு எத்தினை வயதிருக்கும்”

“அப்ப இருபத்திரண்டு இருபத்தி மூன்று இருக்கும். அப்ப என்னைப் பாத்திருக்க வேணும். என்ன வாட்ட சாட்டமாக லட்சணமான ஆம்பிளையாய் இருந்தன். அந்தக் காலத்திலை எத்தினை குமரியள் எனக்குப் பின்னாலை திரிஞ்சாளுகள்” தனது இலட்சணத்தைத் தானே இரசிப்பவராகக் காணப்பட்டார் கிழவர். அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

இனி ஓவசியர் பற்றி... கிழவர் கூறிய கொடிகாமத்தில் அப்படி யொருவர் இல்லையென்றும் குடாரப்பில் சென்று விசாரிக்கும் படியும் சொன்னார்கள். தட்டிவானில் பயணித்து நாயாய் அலைந்து ஓவசியர் நல்லதம்பியைக் கண்டு பிடித்து விட்டேன். எண்பது எண்பத்தொரு வயதிருக்கும். கண் மங்கல். பலகைப்பாலம் பற்றி விசாரித்தேன்.

“பலகைப் பாலமா”

“மன்னிக்கவும் மாங்குளத்துக்குக் கிட்ட உள்ள கனகராயன் ஆத்துப்பாலம்”

“வெள்ளைக்காறன் காலத்திலே நான்தான் போட்டேன்” பேச்சில் பெருமிதம் “எனது வேலையை மெச்சித் தங்கப் பதக்கம் கூடத் தந்தார்கள்”

பாலம் கட்டிய ஆண்டு நினைவில்லை. பெண்ணின் தற்கொலை பற்றி விசாரித்தேன். ஒருவரும் தற்கொலை செய்யவில்லை. பாலம் கட்டும் போது ஏற்பட்ட விபத்தில் இளைஞர் ஒருவர்தான் செத்துப் போனார். ‘இது மூன்றாவது கதை’ என எண்ணிக் கொண்டு மேலும் தகவல் திரட்ட முனைந்தேன்.

எஞ்சினியரிடம் சென்றேன். அவர் விபரம் கூற மறுத்துவிட்டார். அலுவலக இரகசியங்களை வெளியிட்டால் தனது வேலையே போய்விடும் என்ற அச்சம் அவர் பேச்சில் தொனித்தது. வெள்ளத்தால் பாலம் சேதம் அடைந்தது அதன் பின் 1956 அல்லது 58 இல் மரப்பாலம் போடப்பட்டிருக்கலாம்.”

பாலத்தை நிரந்தரமாகக் கட்ட ஏதாவது முயற்சி எடுக்கப் பட்டதா? ஆற்றில் விழுந்து யாராவது தற்கொலை செய்து

கொண்டார்களா? பேய் நடமாட்டம்பற்றி ஏதாவது தெரியுமா?

எனது வினாக்கள் அவருக்கு எரிச்சலை ஊட்டியிருக்க வேண்டும். “தற்கொலை பேய் நடமாட்டம் பற்றி எமது டிப்பாட்மென்ற் றெக்கோட் வைத்திருப்பதில்லை. பாலத்தைக் கட்ட முயற்சி எடுக்கப்பட்டது அரசியல் தலையீட்டால் நிறைவேறவில்லை” பொரிந்து விழுந்தார் அவர்.

“இன்னும் ஒரேயொரு கேள்வி ‘பழுதான பாலம், வாகனங்களை மெதுவாகச் செலுத்தவும்’ என்கு அறிவித்தல் போட்டிருக்கிறீர்களே. ஆறுதலாக வாகனத்தைச் செலுத்தும் போது பாலம் உடைந்தால் வாகனம் ஆத்திலை விழுந்துவிடுமல்லவா? விரைவாகச் சென்றால் பாலம் உடைஞ்சாலும் வாகனம் விரைவாகப் பாதுகாப்பாகச் செல்வதுக்கு வாய்ப்பு உண்டு நீங்கள் கருதவில்லையா?”

“ஓய் ஓய் பாலத்தைப் பாதுகாப்பது தான் எங்கடை டிப்பாட்மென்டின் கடமை. வாகனப் பாதுகாப்புப் பற்றி எமக்குக் கவலை இல்லை. விரைவாகச் செலுத்துவதால் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டுப் பாலம் உடைந்துவிடக்கூடாது என்பதுதான் எங்கள் கவலை” அவர் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன.

“இன்னுமொரு கேள்வி...” தயக்கத்துடன் சொன்னேன்.

“கேட்டுத் துலையும்”

“தங்கள் கணிப்பின்படி எப்பொழுது இந்த மரப்பாலம் உடையு மென்றாவது தெரியுமா?”

“இன்னும் பத்து ஆண்டுகள் இந்தப் பாலம் உறுதியாக இருக்கும். பயப்படத் தேவையில்லை”

மேலும் கேள்வி கேட்டால் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளி விடுவார் போல் இருந்தது. மெல்ல நழுவிவிட்டேன்.

எஞ்சினியர் குறிப்பிட்ட அரசியல் தலையீடு என்ன? யாராவது தற்கொலை செய்து கொண்டார்களா? அவர்கள் காதலர்களா? என்பன போன்ற வினாக்களுக்குத் திருப்திகரமான விடை கிடைக்கவில்லை. கிடைத்தவை மேலும் மேலும் குழப்பத்தையே ஏற்படுத்தின.

மீண்டும் கரிபட்ட முறிப்பில் சில பிரமுகர்களைச் சந்தித்தேன்.

எஞ்சினியர் ஒருவர் தன்னை ஆலோசிக்காமல் நிதி ஒதுக்குவித்தது எம் பிக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனால்தான் முட்டுக் கட்டை போட்டார். இது தவிர முல்லைத்தீவு மாங்குளம் நோட்டுக் கரைக்கிராம மக்கள் கடந்த தேர்தலில் தனக்கு ஆதரவளிக்கவில்லையாம். எம்பியின் கரிசனை முல்லைத் தீவு பரந்தன் நோட்டைத் திருத்த வேண்டும் என்பதே.

“அதற்கு முன்பு பாலம் கட்டுவதற்குரிய ஆரம்ப நடவடிக்கை ஏதும் எடுக்கப்பட்டதா? என்று கேட்டேன். ஒருபிரமுகர் சொன்னார் “ஒரு முறை தேவையான பொருட்கள் கொண்டு வந்து பறித்தார்கள் கடும் வெள்ளம் அவற்றை அடித்துச் சென்று விட்டது. ஒப்பந்தம் எடுத்தவருக்குப் பலத்த நட்டம், அத்தோடு அவர் நிறுத்தி விட்டார்.

“அந்த வெள்ளத்தில் அல்லது அதுக்கு முன்பு ஏற்பட்ட வெள்ளத்தில் ஆற்றில் விழுந்து யாராவது தற்கொலை செய்யது கொண்டார்களா...?”

“எவரும் தற்கொலை செய்யவில்லை. ஒரு கிழவனும் கிழவியும் வெள்ளத்தில் சிக்கிச் செத்துப் போனார்கள்.

“இறந்த இருவரும் காதலர்களா?” இந்த வினாவைக் கேட்கும்போதே எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. எப்படியும் முன்பு கேள்விப்பட்ட காதலர் தற்கொலைக் கதையுடன் பாலத்தின் கதையையும் பொருத்திப் பார்க்கவே என் மனம் அவாவியது. கடைசி கணவன் மனைவியாக இருக்கக் கூடாதா என்று எண்ணினேன் கிடைத்தவிடை ஏமாற்றத்தையே தந்தது.

“கிழவன் யாரோ, கிழவியாரோ அவர்களுக்கிடையில் எந்தவித உறவோ காதலோ இல்லை”

கறிபட்ட முறிப்புப் பெரியவர் முன்பு சொன்ன கதையைக் கூறி அபிப்பிராயம் கேட்டேன்.

“கிழவருக்குப் பைத்தியம். எப்பொழுதோ அவருக்கொரு காதலி இருந்தாளாம்.” அவரிடம் எதைப்பற்றிக் கேட்டாலும் காதலி பற்றிய கதையையே கூறுவார். இப்பிடி எத்தினையோ விதமான கதைகளை அவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

எனது ஆராய்ச்சியின் முடிவில் முன்னுக்குப் பின் முரணான

செய்திகளும் கதைகளுமே கிடைத்தன.

அப்பொழுது ஒரு இளைஞன் வந்தான். காய்ந்து வரண்ட முகம். அவன் விழிகள் உருண்டு திரண்டிருந்தன. எவரையும் கவரும் காந்தக் கண்.

“நீர்தானே அந்தப் பத்திரிகை நிருபர். உமக்கு வேறே வேலையில்லையா?” திடுதிப் பென்று கேட்டான் அவன்.

“ஆம், பத்திரிகைத் தொழில்தான். வேறுவேலை இல்லை”

“நீர், ஒரு கட்டுரை பத்திரிகையில் எழுதிவிட்டால் பாலம் கட்டிவிடுவார்களாக்கும்” நையாண்டி விரவியது அவன் வார்த்தையில்.

“அப்பிடி இல்லைத்தம்பி, இந்தப் பாலம் கட்டப்படாமல் இருப்பதற்கான காரணத்தை அறிய விரும்பினேன். அவ்வளவுதான்”

“காதலர்தற்கொலை, பேய் பிசாசு நடமாட்டம் எல்லாம் விசர்க்கதைகள். உண்மையான காரணத்தைச் சொல்லவா?”

“சொல்லுதம்பி” ஆவலுடன் கேட்டேன்.

“ஜனநாயக அரசியல்தான் காரணம்”

“என்ன தம்பி சொல்லுறாய்”

கவனமாகக் கேளும், ஜனநாயகம் செத்து ஒரு சர்வாதிகார ஆட்சி உதயமானால்தான் பாலம் கட்டப்படும்.

அவன் பதில் எனக்குத் திகைப்பையூட்டியது. அவன் சொல்வதிலும் நியாயம் இருப்பது போல் தென்பட்டது.

14

அழுத்தங்கள்

ஆசிரியர் ஆறுமுகத்துக்கு நல்லாசிரியர் விருது கிடைத்தது. வியப்பான சங்கதியல்ல. அவரின் திடீர் இடமாற்றந்தான் பலரையும் அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கியது.

அவர் ஒரு அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றும் ஆசிரியர். மாணவர்களின் பாடரீதியான தேர்ச்சியில், அவர்களின் அறிவு விருத்தியில், முன்னேற்றத்தில் அசாதாரண அக்கறையுடன் செயற்பட்டு வருபவர். விருதுக்கு மிகவும் பொருத்தமானவர் எனப் பாடசாலை அதிபர், ஆசிரியர், மாணவர்கள், பெற்றோர் என்போர் ஒரு மனதாகவே கருதுகின்றனர். ஒரேயொரு சீவனுக்குத்தான் இவருக்கு விருதுகிடைத்ததைச் சீரணிக்க முடியவில்லை. சிதம்பரநாதன்தான் அந்தச்சீவன். இதே பாடசாலையில் ஆசிரியர் இவர். அதே வேளையில் தனியார் கல்வி நிலையங்களில் ஸ்டார் ரியூட்டர். பாடசாலை மாணவர்கள் தன்னிடம் ரியூட்டரியில் படிக்கலாம்தானே என்பதால் பாடசாலையில் கற்பித்தலுக்கு அதிகம் அக்கறை காட்டாதவர்.

ஆறு முகத்தின் திடீர் இடமாற்றம் எல்லோருக்கும் திகைப்பையும் வியப்பையும் ஏற்படுத்தியது. அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களுக்கு இடமாற்றம் என்பது சர்வ சாதாரண விஷயந்தான்! ஆனால் அதற்குச் சொல்லப்பட்ட காரணந்தான்

நம்ப முடியாததாக இருக்கிறது. ஆனால் ஆசிரியர் ஆறுமுகம் இதுபற்றிப் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

ஒருநாள் அவருக்குத் திடீரென்று அதிபரிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. கல்வி அதிகாரியும் அதிபர் அறையில் இருந்தார். வழக்கமாக மகிழ்ச்சி பொங்க “வாருங்கோ வாருங்கோ” என்று அழைக்கும் அதிபரின் முகத்தில் கருமை படர்ந்திருந்தது. அமரும்படி கதிரையைக் காட்டினார்.

“இவர்தான் ஆறுமுகம் ஆசிரியர்” கல்வி அதிகாரிக்கு அறிமுகப் படுத்தினார் அதிபர்.

“இவரா?” ஆறுமுகத்தைப் பாதாதி கேசமாக அளந்தார். அவர் முகம் இறுகியிருந்தது.

“மாஸ்டர், உங்களுக்கெதிராகப் பெட்டிசம் வந்திருக்கு. இதைப் படித்துப் பார்த்து விளக்கம் தரவேணும்”

பெட்டிசத்தை வாசித்ததும் அதிர்ச்சியடைந்தார் ஆசிரியர்.

“என்மீது இவ்வளவு குற்றச் சாட்டுகளா?”

ஊர் விஷயங்களில் அநாவசியமாகத் தலையிடுகிறார். பெரிய மனிதருக் கெதிராகத் தொழிலாளரைத் தூண்டிவிடுகிறார். நூல் நிலையத்துக் கென சேர்த்த நிதியில் மோசடி. பாடசாலைப் பிள்ளைகளைத் தவறான பாதையில் வழி நடத்துகின்றார். இவர் ஒரு கொம்யூனிஸ்ட்.

இவரை உடனடியாக இப்பாடசாலையிலிருந்து இடமாற்றம் செய்ய வேண்டும். தவறின் விளைவு பாரதூரமாக இருக்கும். பெட்டிசத்தின் சாராம்சம் இது.

ஆறுமுகம் இந்தப் பாடசாலைக்கு வந்து மூன்று ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இது அவரின் சொந்த ஊர். பிள்ளைகளின் கல்விச் செயற்பாட்டில் பாரிய முன்னேற்றத்தைக் காண வேண்டும் என்பது தான் அவரின் இலக்காக இருந்தது. கற்பித்தலில் அதிகம் சிரத்தை எடுத்தார். அவர் கணிதத்தில் விசேட பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர். கற்பித்த பாடசாலைகளில் எல்லாம் நல்ல பெயர்

வாங்கியவர். இங்கு வந்த ஆறுமாதத்திலேயே மாணவர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றுவிட்டார். இவர்மீது நம்பிக்கை வைத்த மாணவர்கள் கணித பாடத்துக்குத் தனியார் கல்வி நிலையங்களுக்குப் படையெடுப்பதை நிறுத்திக் கொண்டனர். சந்தேகங்களை அவரின் வீட்டுக்குச் சென்றே தீர்த்துக் கொண்டனர். தேவை ஏற்படும்போது வீட்டில் இலவச வகுப்புக்கள் நடத்தினார்.

சமூக சேவையிலும் நிரம்பிய ஈடுபாடுடைய இவர். கிராம முன்னேற்றச் சங்கம், சனசமூக நிலையம், சை விருத்திச் சங்கம், முத்தமிழ்க் கலாமன்றம் என்பவற்றில் முக்கிய பதவிகளை வகித்தார்.

அவர் செய்த முதல்வேலை பாடசாலைக்கு அண்மையிலிருந்த கள்ளுத் தவறணையை அவ்விடத்திலிருந்து அகற்றுவித்ததுதான். ஆயிரம் பெற்றோரிடம் கையொப்பம் வாங்கி சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பிவைத்தார். கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தில் தீர்மானம் நிறைவேற்றி அனுப்பினார். தவறணை அகற்றப்பட்டது.

மாணவர் மத்தியில் வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். 'வாசிப்பு ஒருவனை முழு மனிதனாக்குகிறது' என உணர்ந்த அவர் பாடசாலை நூல் நிலையத்தை அபிவிருத்தி செய்ய முயற்சி எடுத்தார்.

“பாடசாலையும் ரயூட்டறியும் எண்டு மாறி மாறி வார்ப்பாயும் பிள்ளைகளுக்கு வாசிக்க எங்கே நேரமிருக்கு”

“இதெல்லாம் வீண் வேலை. பிள்ளையள் படிச்சுச் சோதினை பாஸ் பண்ணினால் சரிதானே”

என்று தம் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்த ஆசிரியர்களும் இல்லாமல் இல்லை. இவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது அதிபரதும் சில ஆசிரியர்களதும் ஒத்துழைப்புடன் செயலில் இறங்கினார். கல்வித் திணைக்களத்துக்கு அதிபர் மூலம் எத்தனையோ வேண்டுகோள் விடுக்கப்படும் எதுவித பலனும் கிட்டவில்லை. பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தில் தீர்மானம் போட்டு, கல்வித் திணைக்களத்தின் அனுமதி பெற்று ஊர் மக்களிடம் பணம் சேர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். கடைகடையாக வீடுவீடாக ஏறி

இறங்கி நிதி சேர்ப்பதில் முன்னின்று உழைத்தார்.

சிலர் மனமுவந்து அன்பளிப்புச் செய்தனர். சிலர் முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டு ஏதோ கொடுத்தனர். “அரசாங்கப் பள்ளிக் கூட விஷயத்துக்கு அரசாங்கத்திடம் கேட்பதுதானே. எங்களிட்டை வந்து ஏன் கரைச்சல் குடுக்கிறியள்” என்று முகத்தில் அடித்தது போல் கூறினர் வேறு சிலர். சேர்த்த நிதியில் பொருளியல், சமூகவியல், வரலாறு, விஞ்ஞானம், கணிதம் தொழில் நுட்பம் இலக்கியம், சமயம் முதலான பலதுறைகளைச் சேர்ந்த நூல்களை வாங்கி நூலகத்தை முழுமையாக்கினார். மாணவர்கள் மேலதிக வாசிப்பில் ஆர்வம் காட்டினர். மாவட்ட மட்டத்தில் நடைபெற்ற பொது அறிவுப் போட்டியில் மாணவர்கள் முதலிடம் வகித்தனர்.

பாடசாலையில் தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று இருக்காமல் பொது மக்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகி அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தார். தொழிலாளர் தங்கள் பிரச்சினைகளை அவரிடம் கூறி ஆலோசனை கேட்டனர். தொழிற்சங்கம் ஒன்றை உருவாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை எடுத்துக் கூறினார். எட்டு மணித்தியால வேலை, வேலைக்கேற்ற ஊதியம், வாரத்தில் ஒருநாள் விடுமுறை, இலவச மருத்துவ வசதி முதலானவற்றைத் தொழிற்சங்க மூலம் பெற முடியும் என்று ஆலோசனை கூறினார். கடைகள், அரிசி ஆலைகள், தொழிற்சாலைகள் முதலானவற்றில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் சங்கம் அமைத்துத் தங்கள் உரிமைகளுக்காகப் போராடத் தொடங்கினார்.

ஆலய பரிபாலன சபைகளிலுள்ள குறைபாட்டை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்தார்.

இவரது சமூகப்பணிகள் ஊர்ப் பிரமுகர்களுக்கும், முதலாளிமாருக்கும் அறங்காவலர்களுக்கும் பெருஞ்சினத்தை ஊட்டியிருக்க வேண்டும்.

அதன் வெளிப்பாடுதான் இந்தப் பெட்டிசம். பெட்டிசம் தயாரிப்பதற்கும் ஒரு ஆசிரியரின் உதவிதான் பெறப்பட்டது. குற்றச் சாட்டுக்கள் சுமத்தப்பட்டுள்ளன. அதற்கு விளக்கம் எழுதித்தான் ஆக வேண்டும். அதுவொன்றும் சிரமமான வேலையல்ல. ஒரே முச்சில் எழுதி விட்டார் ஆறுமுகம்.

உர்விஷயங்களில் தலையிடுவது உண்மைதான். ஆனால் அவை அவசியமானவை. சமூக நலன் சார்ந்தவை. உதாரணமாக பாடசாலைக்கு அண்மையில் கள்ளுக் குதம் இருப்பதை எந்தச் சமூகமும் சரியென்று ஏற்றுக் கொள்ளாது. அதனால் பொதுமக்களின் அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டி அதனை அகற்றுவித்தேன்.

நானாகத் தொழிலாளர்களை அணுகவில்லை. அவர்களை முதலாளிமாருக்கு எதிராகத் தூண்டிவிடுவதும் எனது நோக்கமில்லை. அவர்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளைக் கூறி என்னிடம் ஆலோசனை கேட்டபோது உரிய ஆலோசனை வழங்கினேன்.

நூல் நிலையத்துக்குச் சேர்த்த நிதி, கொள்வனவு செய்த நூல்கள் பற்றுச் சீட்டுக்களுடன் இருக்கின்றன. கணக்கறிக்கை எண் பார்வையாளரால் சரிபார்க்கப்படுபு பாடசாலையின் அபிவிருத்திச் சபையினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பிரதி கல்வித் திணைக்களத்திற்கும் அனுப்பப்பட்டுள்ளது.

கொம்பூனிசம் பற்றியோ அதன் செயற்பாடு பற்றியோ நான் என்றுமே மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை. வேண்டுமானால் மாணவர்களை விசாரித்து உண்மையை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இப்படி விளக்கமளித்திருந்தார் ஆறுமுகம். கல்வி அதிகாரி ஆசிரியரின் விளக்கத்தைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்துப் பார்த்தார். பற்றுச் சீட்டுக்களையும் பார்வையிட்டார்.

“பண விஷயத்தில் இவர் எப்படி?” என அதிபரைக் கேட்டார். “மிகவும் நேர்மையானவர்: பொதுப்பணத்தில் ஒரு சதத்தைக் கூட அபகரிக்க மாட்டார்”

“கற்பித்தல் பற்றி?”

“தலை சிறந்த ஆசிரியர் என்று விருது வாங்கியவர், இந்தப் பாடசாலை மாணவர்களின் மேலான அபிமானத்தைப் பெற்றுள்ளார்”

“கொஞ்சம் கொம்பூனிஸ்ட் போக்குப் போல”

“அப்படியென்று சொல்வதற்கு இதுவரை எந்தச் சான்றும் கிடைக்கவில்லை”

“நீங்கள் உங்கள் பாடசாலை ஆசிரியருக்காக விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசிறியள்”

“நீங்களும் ஏதோ ஒரு அழுத்தம் காரணமாக ஆசிரியர் மீது குற்றம் சுமத்தப் படாத பாடு படுவதாக நான் நினைக்கலாமா?”

“அப்படி எதுவும் இல்லை: விசாரணை செய்வதென்றால் எல்லா விஷயங்களையும் பார்க்கத்தானே வேணும். நீங்கள் என்னைத் தவறாகப் புரிந்துவிட்டீர்கள் போகட்டும். ஒரு மாணவரை அழைத்தால் விசாரித்துப் பார்க்கலாம்.”

“நீர் எந்த வகுப்பு”

“ஜீ. சி.ஈ.ஓ.எல் வகுப்பு”

“ஆசிரியர் ஆறுமுகம் என்ன பாடம் கற்பிக்கிறார்?”

“மற்ஸ்”

“மற்ஸ் உமக்கு விருப்பமான பாடமா?”

“முன்பு கசப்பான பாடமாகத்தான் இருந்தது. சேர் படிப்பிக்கத் தொடங்கிய பின்பு மிகவும் விருப்பமான பாடமாகிவிட்டது.”

“கடந்த தவணைப் பரீட்சையில் மற்சில் எத்தனை மார்க்ஸ்”

“எண்பத்தைந்து”

“மற்ற மாணவர்களின் மார்க்ஸ் பற்றி”

“இருவரைத் தவிர எல்லோருக்கும் ஐம்பதுக்கு மேல்”

“இருவருக்கும்?” “ஒருவருக்கு இருபத்தைந்த: மற்றவருக்கு முப்பது”

“பாடநேரத்தில் பாடத்தைத் தவிர வேறு ஏதாவதம் சொல்லித் தருவாரா?”

“மாணவர்கள் நூல்நிலையப் புத்தகங்களை ஒழுங்காக வாசிக்க வேணும். பொது அறிவை வளர்க்கவேணும். இங்கிலிஸ்

பாடத்தில் கூடிய கவனமெடுக்க வேணும் என்றெல்லாம் ஆலோசனை சொல்வார்”

சமதர்மம், பொதுஉடைமை, தொழிலாளர் உரிமை இவைபற்றி எதுவும் சொல்வதில்லையா?”

“இல்லை சேர் ”

“போகலாம் ”

“பெருத்த ஏமாற்றமாய்ப் போச்சது. எந்தக் குற்றச் சாட்டையும் நிரூபிக்க முடியவில்லையே. நிரூபிக்க முடியாத அளவுக்குக் கவனமாக நடந்திருக்கிறார்.

“பிறகென்ன? குற்றச் சாட்டுகளில் உண்மை இல்லை என்று எழுதலாந்தானே”

“அங்கேதான் பிரச்சினை இருக்கு: இந்தப் பெட்டிசத்தின் பின்னணியில் பெரிய புள்ளிகள் இருக்கிறார்கள். பெட்டிசத்தின் முதல் கையொப்பம் யாருடைய தெண்டு பாத்தியளா?”

“தெரியும், பெரிய தொழில் அதிபர்”

“இவருக்கு நிறைய அரசியல் செல்வாக்கிருக்கு, மினிஸ்டர் மட்டத்துக்கும் போகக் கூடியவர். ஆசிரியரை மாற்றாவிட்டால் தொடர்ந்து பிரச்சினை எடுத்துக் கொண்டே இருப்பார். எனது உத்தியோகத்துக்கும் உலைவைக்கத் தயங்கமாட்டார்”

“அப்படி யெண்டால் என்ன செய்யலாம்”

“நான் சொல்லுறதைக் கவனமாகத் கேளுங்கோ, குற்றம் நிரூபிக்கப் படவில்லையெயொழிய குற்றம் செய்யவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. பெரிய மனிதரைப் பகைத்துக் கொண்டதே பெரிய குற்றந்தானே. ஆசிரியருக்கு ஒரு சின்ன இடமாற்றம் கொடுத்து விட்டால் பிரச்சினையே இதோடு முடிந்துவிடும். நீங்கள் என்ன சொல்லறியள்.

“அதாவது நீங்கள் தொடர்ந்து பதவியில் இருக்க வேணும் என்பதற்காக ஆசிரியரை மாற்றவேணும்; அப்பிடித்தானே சொல்லறியள்.”

“அப்பிடி எண்டில்லை: பிரச்சினையை சுமுகமாகத் தீர்க்க வேணுமெண்டால் ஆசிரியர் இடம் மாறிப் போறது நல்லது. ஒருக்கால் அவரைக் கூப்பிடுங்கோ. நயமாகச் சொல்லி அவரைச் சம்மதிக்கப் பண்ணிறன்”

ஆசிரியர் வந்தார்.

“இஞ்சை பாருங்கோ மாஸ்டர்: உங்கடை நடவடிக்கையாலை பெரிய மனிசரைப் பகைச்சுப் போட்டியள். சரியோ பிழையோ உங்களுக்கெதிராகப் பெட்டிசம் வந்திருக்குது. எனக்குத் தெரியும் உங்களிலை ஒரு பிழையுமில்லை. ஊருக்கு நல்லது செய்யப்போய் கெட்ட பேர் வாங்கிட்டியள். ஒரு விசாரணையின் முடிவிலை ஏதோ ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கவேணும். டிப்பாட்மென்டின் வழக்கம் இதுதான். நீங்கள் வேறொரு பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகச் சம்மதிச்சிட்டால் பிரச்சினை சுமுகமாய் முடிஞ்சிடும். என்ன சொல்லுறியள்.

“மாற்றத்தில் போகச் சம்மதம்”

ஆசிரியர் மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் புதிய பாடசாலைக்குப் போகப் புறப்படுகிறார்.

“அரசியல் வாதிகள் அதிகாரிகளை மாற்றலாம், அதிகாரிகள் ஆசிரியர்களை மாற்றலாம். ஆசிரியர்களால் அரசையே மாற்றியமைக்க முடியும்” என்று அவரால் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

010712

615016

